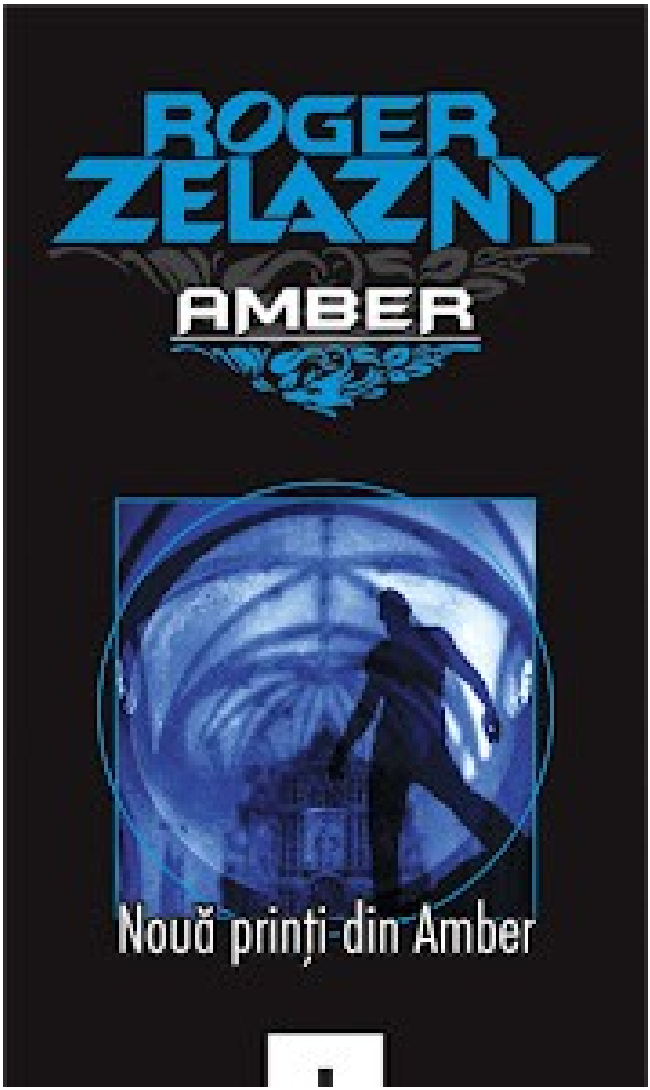
ROGER
ZELAZNY
AMBER
Nouă prinți din Amber

Roger Zelazny

NOUĂ PRINȚI DIN AMBER

Volumul - 1 –
Seria : Amber

Traducere : **Eugen Cristea**
Editura : **TRITONIC**

Versiune e-book : **3.0**

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan şi iacobin, fapt reflectat şi în scrierile sale.
Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip Jose Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg şi Philip K. Dick.
Literatura sa combină surse de inspiraţie foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici şi americani ai sfîrşitului de secol XIX şi începutului de secol XX, pînă la romanele poliţiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori graniţa dintre fantasy şi science fiction.
Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 şi 1991.
Romanele şi nuvelele sale i-au adus, printre altele, şase premii Hugo, trei premii Nebula şi două premii Locus.

AMBER era lumea perfectă — lumea reală şi unică. Existau multe lumi-umbră, ciudate imitaţii ale Amberului, Arden era una, Pămîntul alta, dar singura lume care are importanţă e Amberul...
Fiii bătrînului Rege luptă între ei pentru tron, cu toată viclenia şi iscusinţa machiavelică a superoamenilor — pentru că superoameni şi sînt. Dar Corwin — a cărui poveste o veţi citi — ştie că pretenţia sa la tron e îndreptăţită... si e pregătit să-şi apere acest drept cu propria-i viaţă şi chiar cu viaţa celorlalţi...

Prolog

S-a trezit într-un spital — îşi amintea foarte puţine lucruri — fusese victima unui accident care n-a fost de fapt accident. A descoperit că-1 cheamă Corwin şi că e mai puternic decît orice fiinţă umană...
Mai tîrziu, într-o călătorie care a început la New York şi s-a terminat într-o lume cu păduri şi munţi, monştri şi iluzii, a descoperit cine e de fapt — Corwin, prinţ de Amber... Corwin, ale cărui culori erau negru şi argintiu — care fusese exilat în lumea-umbră a Pămîntului şi care acum s-a întors să-şi revendice tronul...

I

După ce mi se păruse că va dura o veşnicie, încet totul se sfîrşea.
Am încercat să-mi mişc degetele de la picioare, am reuşit. Eram tolănit pe un pat de spital, cu picioarele în ghips, dar erau încă ale mele.
Am închis ochii, apoi i-am deschis, de trei ori la rînd.
Încăperea nu se clintea din loc.
Unde dracu' mă aflam?
Apoi pîcla se risipi treptat şi îmi recăpătai o parte din ceea ce se cheamă memorie. Mi-am reamintit nopţi şi infirmiere şi injecţii. De fiecare dată cînd lucrurile începeau să se limpezească puţin, cineva intra şi-mi făcea o injecţie cu nu ştiu ce. Aşa trebuie să se fi întîmplat. Da. Totuşi acum mă simţeam pe jumătate normal. Trebuia odată şi odată să se oprească.
N-am dreptate?
Un gînd mă atacă violent: „Poate că nu".
Mă năpădi o neîncredere firească în privinţa purităţii motivaţiilor umane. Fusesem supranarcotizat, mi-am dat seama brusc. Fără nici un motiv real, după cum mă simţeam, şi fără nici un motiv pentru ei să se oprească acum, mai ales dacă erau plătiţi pentru asta. Aşa că ia-o încet şi fă pe prostul, spuse o voce înţeleaptă care părea să fie a mea.
Şi i-am dat ascultare.

Vreo zece minute mai tîrziu, o infirmieră îşi iţi capul pe uşă, iar eu, fireşte, am făcut-o pe mortu-n păpuşoi. Infirmiera plecă.
După care am început să reconstitui cîte ceva din cele întîmplate.
Avusesem un fel de accident, mi-am amintit vag. Ce a urmat era încă nedefinit; cît priveşte ce se petrecuse înainte, n-aveam nici cea mai mică idee. Dar fusesem mai întîi într-un spital şi apoi adus în locul ăsta, mi-am reamintit. De ce? Habar n-aveam.
Totuşi picioarele erau într-o stare destul de bună. Destul cît să mă ţină, deşi nu ştiam cît timp trecuse de la fractură — căci ştiam că fuseseră fracturate.
M-am înălţat în capul oaselor. Mi-a trebuit un efort mare, muşchii fiind anchilozaţi. Afară era întuneric şi un pumn de stele strălucea pe fereastră. Le-am făcut cu ochiul şi mi-am trecut picioarele peste marginea patului.
Eram ameţit, dar după un timp mi-am revenit şi m-am ridicat, agăţîndu-mă de bara de la capătul patului, după care am făcut primul pas.
În regulă. Picioarele mă ţineau.
Deci, teoretic, eram în stare s-o iau din loc.
M-am întors la pat, m-am tolănit şi am început să reflectez. Transpiram şi tremuram. Viziuni cu bomboane şi altele de-astea*.
E ceva putred în Danemarca...
Brusc îmi amintii. Era vorba de un accident de maşină. Un

* Vers din poezia „The Night before Christmas", de Clement Clarke

Moore (n. red.).

afurisit de accident...

Apoi uşa se deschise, lăsînd lumina să pătrundă, şi printre gene am văzut o infirmieră cu o seringă hipodermică în mînă.

Se apropie de pat, o tipă planturoasă, cu păr negru şi braţe mari.

Cînd ajunse lîngă mine, m-am ridicat.

— Bună seara, am rostit.

— Ia te uită — bună seara, răspunse.

— Cînd o iau din loc? am întrebat.

— Va trebui să-l întreb pe Doctor.

— Fă-o! am zis.

— Vă rog, ridicaţi-vă mîneca.

— Nu, mulţumesc.

— Trebuie să vă fac o injecţie.

— Nu, nu trebuie. N-am nevoie.

— Mă tem că asta n-o poate decide decît Doctorul.

— Atunci trimite-l aici, să-mi spună chiar el. Dar, pînă atunci, nu accept.

— Regret, dar am ordine precise.

— Aşa avea şi Eichmann*, şi uite ce-a păţit, şi am clătinat uşor din cap.

— Prea bine, spuse. Va trebui să raportez asta...

— Chiar te rog. Şi, cînd o faci, zi-i că am hotărît s-o iau din

* Adolf Eichmann (1906-l962), nazist, locotenent-colonel în SS, însărcinat cu organizarea operaţiunilor de logistică pentru deportările în masă spre lagărele de concentrare. A fost capturat de

Mossad în Argentina şi executat prin spînzurare (n. red.).

loc mîine dimineaţă!
— Imposibil. Nici măcar nu puteţi umbla — şi aţi avut cîteva leziuni interne...
— Mai vedem noi, am spus. Noapte bună!
Ieşi din cameră fără să răspundă.
Rămas singur, am căzut pe gînduri. Se părea că eram într-un fel de clinică particulară — deci cineva plătea pentru asta. Cineva cunoscut? Nici o rudă nu-mi venea în minte. Prieteni, nici atît. Cine mai rămînea? Duşmanii?
M-am gîndit un timp.
Nimic.
Nimeni care să-mi facă o astfel de binefacere.
Deodată îmi apăru imaginea: eu sărind cu maşina peste o rîpă drept într-un lac. Altceva nu-mi aminteam.
Eram...
M-am încordat şi am început să transpir din nou.
Nu ştiam cine sînt.
Pentru a nu sta degeaba, m-am ridicat şi mi-am scos bandajele. Totul părea în ordine sub ele; acum ştiam ce am de făcut. Am spart ghipsul de pe piciorul drept cu o bară de metal scoasă de la căpătîiul patului. Mă cuprinse brusc senzaţia că trebuia să plec cît mai repede, că aveam ceva de făcut.
Mi-am cercetat piciorul drept. În regulă.
Am zdrobit şi ghipsul de pe stîngul, m-am ridicat, am mers la dulap.
Nici o haină.

Atunci am auzit paşii. M-am întors în pat şi am acoperit ghipsul şi bandajele vechi.
Uşa se deschise iarăşi.
Apoi lumina se aprinse în jurul meu şi am văzut un tip vînjos, într-o bluză albă, cu o mînă pe întrerupătorul din perete.
— Ce-am auzit, te-ai purtat urît cu infirmiera? întrebă, şi nu mai ţinea s-o fac pe bolnavul adormit.
— Nu înţeleg, am spus. Despre ce e vorba?
Asta îl derută o clipă sau două, am dedus eu după cum se încruntase.
— E ora injecţiei!, zise.
— Sînteţi medic?
— Nu, dar sînt autorizat să-ţi fac injecţia.
— Iar eu refuz, conform dreptului meu legal. Ce zici de asta?
— O să-ţi fac injecţia, spuse şi se îndreptă spre partea stingă a patului. În mînă avea o seringă hipodermică, pe care n-o zărisem pînă atunci.
Urmă o lovitură urîtă, cam patru degete sub centură, am socotit eu, care-l făcu să cadă în genunchi.
După cîteva secunde scoase un icnet stins.
— Mai apropie-te tu, am zis, şi-o să vezi ce se-ntîmplă.
— Avem metode să tratăm pacienţii ca tine, gîfîi el.
Am ştiut că a venit clipa să acţionez.
— Unde-mi sînt hainele? Am întrebat, repetînd lovitura.
El icni din nou.
— Atunci cred că va trebui să le iau pe ale tale. Dă-mi-le!

Devenise plictisitor să-l lovesc şi a treia oară, aşa că i-am aruncat cearşafurile în cap şi l-am zvîntat în bătaie cu bara metalică.
În mai puţin de două minute, aş zice, eram înţolit în alb, culoarea lui Moby Dick şi a îngheţatei de vanilie. Dezgustător.
Pe individ l-am înghesuit în dulap, apoi am privit prin fereastra zăbrelită. Am văzut Luna Veche în braţe cu Luna Nouă, plutind deasupra unui şir de plopi. Iarba era argintie şi strălucitoare. Noaptea se lupta ostenită cu soarele. Nici un indiciu care să-mi arate unde era plasat locul ăsta. După toate aparenţele eram la etajul al treilea al clădirii; undeva în stînga, jos, se zărea o formă pătrată de lumină, probabil o fereastră de la primul etaj, cu cineva treaz în spatele ei.
Am ieşit din încăpere şi am examinat coridorul. În stînga, în capăt, era un zid cu o fereastră zăbrelită şi patru uşi, cîte două pe fiecare parte. Probabil dădeau spre alte încăperi ca a mea. M-am dus şi am privit pe fereastră, şi am văzut alte etaje, alţi copaci, noapte, nimic nou. M-am întors şi m-am îndreptat în cealaltă direcţie.
Uşi şi iarăşi uşi, nici o lumină care să vină de sub ele, iar singurul sunet era zgomotul paşilor mei în pantofii de împrumut prea mari.
Ceasul de mînă indica ora cinci patruzeci şi patru. Bara metalică era la brîu, dedesubtul jachetei de infirmier, frecîndu-mi-se de şold în mers. Cam din cinci în cinci metri era cîte un neon fixat în tavan, care dădea o

lumină chioară de vreo patruzeci de waţi.
Am ajuns la o scară în dreapta, care cobora. Am luat-o pe acolo. Paşii mi se pierdeau în covorul care-o acoperea.
Al doilea etaj arăta ca şi cel de deasupra, şiruri de uşi, aşa încît am coborît mai departe.
Cînd am ajuns la primul etaj, am luat-o la dreapta, căutînd uşa ce dădea spre încăperea cu lumină.
Am găsit-o chiar aproape de capătul coridorului şi nu m-am mai ostenit să bat.
Tipul îmbrăcat cu un halat de baie de culoare ţipătoare, aşezat în spatele unui birou mare, lăcuit, se uita într-un fel de registru. Nu era un salon pentru pacienţi. Mă privi cu ochii larg deschişi, încercă să scoată un strigăt, dar nu izbuti, poate din cauza expresiei mele hotărîte. Se ridică brusc.
Am închis uşa în spatele meu şi i-am spus:
— Bună dimineaţa. Ai încurcat-o.
Se pare că oamenii devin întotdeauna curioşi cînd le spui chestia asta, pentru că, în cele trei secunde cît mi-a luat să traversez camera, mă întrebă:
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că o să fii dat în judecată pentru sechestrare de persoană, pentru malpraxis, pentru folosirea aiurea a narcoticelor. Deja intru în sevraj şi s-ar putea să devin violent...
Se ridică.
— Cară-te de-aici! spuse.
Am văzut un pachet de ţigări pe biroul lui. M-am servit şi

i-am spus:
— Stai jos şi tacă-ţi gura. Avem de discutat.
Se aşeză, dar de tăcut, nu tăcu:
— Încalci mai multe reguli.
— Tribunalul va hotărî cine e răspunzător, i-am replicat. Vreau hainele şi obiectele mele personale. O iau din loc.
— Dar nu eşti în stare să...
— Nu te-a-ntrebat nimeni. Dă-mi-le chiar acum sau o să răspunzi în faţa legii.
Se întinse către un buton de pe birou, dar l-am plesnit peste mînă.
— Acum! Am repetat. Ar fi trebuit să-l apeşi cînd am intrat. Te-ai trezit prea tîrziu.
— Domnule Corey, vă agravaţi situaţia...
Corey?
— N-am venit de capul meu aici, dar să fiu al dracu' dacă n-am dreptul să mă car. Şi-acum e momentul. Aşa că hai s-o terminăm.
— Evident, nu eşti în stare să părăseşti această instituţie, se împotrivi el. Nu pot permite asta. O să chem pe cineva care să te ducă înapoi în cameră şi să te pună în pat.
— Nu te sfătuiesc să-ncerci, altfel o să afli în ce stare sînt. Deocamdată am de pus mai multe întrebări. Prima: cine m-a adus aici şi cine-mi plăteşte cheltuielile?
— Foarte bine, oftă el, şi mustaţa subţire, roşiatică, i se pleoşti.
Deschise un sertar, băgă mina înăuntru, dar eram foarte atent.

L-am lovit înainte de a apuca să tragă piedica: un Colt 32, automat, foarte aspectuos. Am tras eu piedica atunci cînd i-am smuls pistolul; l-am îndreptat spre el.
— O să-mi răspunzi la întrebări. Evident, mă crezi un tip periculos. S-ar putea să ai dreptate.
Zîmbi slab şi îşi aprinse o ţigară, ceea ce era o greşeală dacă intenţiona s-o facă pe durul. Mîinile îi tremurau.
— E-n regulă, Corey — dacă asta o să te facă fericit. Soră-ta te-a adus aici.
„Hopa!", îmi zisei.
— Care soră? am întrebat.
— Evelyn, spuse.
Nici un bec aprins. Deci:
— E ridicol. N-am mai văzut-o pe Evelyn de ani de zile. Nici măcar nu ştia că sînt prin partea asta a ţării.
Ridică din umeri.
— Cu toate astea...
— Unde locuieşte acum? Vreau să-i telefonez.
— N-am adresa ei la-ndemînă.
— Ia-o de unde ştii!
Se ridică, traversă încăperea către un fişier, îl deschise, cotrobăi şi trase o fişă.
Am cercetat-o cu atenţie. Dna Evelyn Flaumel... Nici adresa din New York nu-mi părea familiară, dar am reţinut-o. După cum scria acolo, prenumele meu era Carl. Bun. Încă o informaţie.
Mi-am pus arma la brîu, lîngă bara metalică, după ce am tras la loc piedica, bineînţeles.

— O.K. Unde-mi sînt hainele şi cît ai de gînd să-mi plăteşti?
— Hainele au fost distruse în accident, spuse, şi trebuie să ştii că picioarele chiar au fost fracturate — stîngul în două locuri. Cinstit vorbind, nu-mi dau seama cum reuşeşti să te ţii pe picioare. N-au trecut decît două săptămîni...
— Totdeauna mă vindec repede. Acum, despre bani...
— Ce bani?
— Banii pentru înţelegerea în afara tribunalului în cazul plîngerii mele pentru malpraxis, şi toate celelalte.
— Nu fi caraghios!
— Cine e caraghios? Mă mulţumesc cu o mie de dolari, bani gheaţă, imediat!
— Nici nu discut despre aşa ceva.
— Uite ce e, mai bine ascultă ce-ţi spun: orice-ar fi, gîndeşte-te la renumele pe care-l va căpăta locul ăsta dacă m-apuc să fac publicitate înainte de proces. În mod sigur o să iau legătura cu Asociaţia Medicală Americană, cu ziarele, cu...
— Şantaj; nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.
— Plăteşte acum sau mai tîrziu, după hotărîrea tribunalului. Mi-e indiferent. Numai că acum ieşi mai ieftin.
Dacă punea banul jos, însemna că bănuielile mele se confirmau şi că era ceva necurat la mijloc.
Se holbă la mine multă vreme.
Într-un tîrziu spuse:

— N-am o mie aici.
— Propune tu un compromis.
După altă pauză:
— Ăsta-i furt!
— Nu şi dacă achiţi şi plec, puiule. Deci, zi.
— S-ar putea să am cinci sute în seif.
— Adu-i.
După ce examină conţinutul unui mic seif din perete, îmi spuse că erau doar patru sute treizeci; nu aveam chef să las amprente pe seif numai ca să-l verific. Aşa că am acceptat şi am îndesat bancnotele în buzunarul lateral.
— Acum, care este cea mai apropiată staţie de taxiuri care deserveşte locul ăsta?
Îmi spuse, iar eu am verificat în cartea de telefon, aflînd astfel că mă aflam undeva în provincie.
L-am pus să telefoneze şi să cheme un taxi, pentru că eu nu ştiam numele locului şi nu voiam să constate starea memoriei mele. Unul dintre bandajele pe care le scosesem fusese în jurul capului.
În timp ce vorbea, l-am auzit spunînd numele locului: Clinica Particulară Greenwood.
Am aruncat ţigara, am luat alta şi am urnit cele aproape o sută de kilograme din picioarele mele, aşezîndu-mă pe un scaun de piele maro aflat lîngă bibliotecă.
— Aşteptăm aici şi dup-aia mă conduci la uşă, i-am zis.
N-a mai scos nici un cuvînt.

II

Era aproape opt cînd taxiul mă lăsă la întîmplare, la un colţ al celui mai apropiat oraş. Am plătit şoferului şi m-am învîrtit prin zonă vreo douăzeci de minute. Apoi m-am oprit într-un mic local, am găsit un loc liber şi am comandat suc, două ouă, pîine prăjită, şuncă şi trei ceşti cu cafea. Şunca era prea grasă.
După ce am mîncat vreo oră am pornit-o iar la drum, am găsit un magazin de îmbrăcăminte şi am aşteptat pînă la nouă jumătate să se deschidă.
Mi-am cumpărat o pereche de pantaloni largi, trei cămăşi sport, o curea, lenjerie de corp şi o pereche de pantofi numărul meu. Am mai luat o batistă, un portofel şi un pieptene de buzunar.
Apoi am găsit staţia de autobuze Greyhound şi m-am îmbarcat pentru New York. Nimeni nu încercă să mă oprească. Nimeni nu părea să mă caute.
Şezînd pe locul meu şi privind peisajul în culorile toamnei, mîngîiat de vîntul vioi sub cerul luminos, rece,

am trecut în revistă tot ce ştiam despre mine şi despre situaţia mea.
Fusesem înregistrat la Greenwood drept Carl Corey de către sora mea Evelyn Flaumel. Asta, ca o consecinţă a unui accident de maşină petrecut în urmă cu cincisprezece zile sau cam aşa ceva, de pe urma căruia mă alesesem cu cîteva oase zdrobite care acum nu mă mai supărau. Nu-mi aminteam de sora mea Evelyn. Cei de la Greenwood fuseseră instruiţi să mă ţină pasiv, şi nu mi-a fost greu să pricep că se temeau de lege după felul în care a reacţionat individul atunci cînd mi-am pierdut cumpătul şi i-am ameninţat cu tribunalul. Bun. Cineva se temea de mine, dintr-un anumit motiv. M-am hotărît să profit de asta cît de mult puteam.
Mi-am căznit memoria, încercînd să o întorc înapoi la accident, şi m-am forţat pînă a început să mă doară capul. Nu fusese un accident. Asta era impresia mea, deşi nu ştiam de ce. 0 să aflu eu, şi cineva o să plătească pentru asta. 0 să plătească din greu. 0 furie teribilă răbufni de undeva din trup. Oricine a încercat să-mi facă vreun rău, să se folosească de mine, a făcut-o pe riscul lui şi de-acum îşi va primi răsplata, oricine ar fi acela. Am simţit o dorinţă puternică de a ucide, de a-l distruge pe cel care era vinovat, şi ştiam că nu era prima dată în viaţă cînd simţeam asta şi mai ştiam că făcusem aşa ceva şi în trecut. Şi nu numai o dată.
Am privit pe geam, uitîndu-mă cum cad frunzele moarte.
Cînd am ajuns în Marele Oraş, primul lucru pe care l-am

făcut a fost să mă bărbieresc şi să mă tund la cea mai apropiată frizerie, iar al doilea să-mi schimb cămaşa şi maioul într-un closet public, asta pentru că nu suport să-mi rămînă păr pe ceafă. Automatul 32 care aparţinuse necunoscutului din Greenwood era în buzunarul din dreapta al jachetei. Îmi ziceam că dacă Greenwood sau soră-mea ar fi dorit să mă salte rapid, o violare a legii Sullivan* ar fi picat la ţanc. Dar am hotărît să-l păstrez. Mai întîi trebuiau să mă găsească, dar voiam să înţeleg motivul. Am mîncat ceva la repezeală, m-am fîţîit cu metrourile şi autobuzele vreo oră, apoi am luat un taxi să mă ducă la adresa din Westchester a lui Evelyn, presupusa mea soră, cea în care-mi puneam speranţa că-mi va reîmprospăta memoria.

Mă hotărîsem ce tactică să folosesc încă înainte de a ajunge.

Astfel că atunci cînd, după o aşteptare de vreo treizeci de secunde, poarta clădirii vechi şi imense se deschise, ca răspuns la bătaia mea, ştiam ce să spun. Mă gîndisem la asta mergînd pe aleea lungă, şerpuitoare, cu prundiş alb, printre stejari întunecaţi şi arţari luminoşi, cu frunzele foşnitoare sub picioare şi vîntul rece pe gîtul proaspăt ras sub gulerul ridicat al jachetei. Mirosul loţiunii de păr se contopea cu izul de mucegai răspîndit de vrejurile de iederă care se întindeau pretutindeni pe zidurile de cărămidă ale vechii clădiri. Nimic nu-mi părea familiar. Probabil că nu mai fusesem niciodată aici.

* În statul New York, lege care interzice deţinerea sau purtarea, fără permis, a armelor considerate destul de mici încît să poată fi

ascunse (n. red.).

Am bătut la uşă şi mi-a răspuns ecoul.
Apoi mi-am înfundat mîinile în buzunare şi am aşteptat.
Uşa s-a deschis şi eu am zîmbit şi am înclinat capul către servitoarea pistruiată, cu tenul oacheş şi cu accent portorican.
— Da?
— Aş dori s-o văd pe dna Evelyn Flaumel, dacă eşti amabilă.
— Cine să-i spun c-o caută?
— Fratele ei, Carl.
— Oh, poftiţi înăuntru, vă rog!
Am intrat într-un hol cu pardoseala dintr-un mozaic de bucăţi fine, roz-portocalii şi turcoaz, pereţii de mahon şi o grămadă de chestii cu frunze mari, verzi, care serveau drept perete despărţitor al salonului. Deasupra, un cub de sticlă şi email răspîndea o lumină galbenă.
Fata se retrase, iar eu am privit de jur-împrejur, sperînd să găsesc ceva familiar.
Nimic.
Aşa că am aşteptat.
Fata reveni iute, zîmbi, dădu din cap şi spuse:
— Vă rog să mă urmaţi. Doamna vă aşteaptă în bibliotecă.
Am urmat-o, urcînd trei trepte, apoi continuînd de-a lungul unui coridor, pe lîngă două uşi închise. A treia din stînga era deschisă şi fata îmi făcu semn să intru. Aşa am făcut, dar m-am oprit în prag.

Ca toate bibliotecile, încăperea era plină de cărţi. Mai erau trei tablouri, două înfăţişînd peisaje liniştite, iar unul un peisaj marin plin de pace. Podeaua era acoperită cu un covor gros de culoare verde. Lîngă biroul mare se afla un glob enorm, întors cu Africa spre mine, şi în spate, o fereastră din perete în perete, opt scări din sticlă. Dar nu din cauza asta m-am oprit.
Femeia din spatele biroului purta o rochie albastru-verzui, cu guler larg şi decolteu în „V", avea părul lung, cu breton, ceva între norii asfinţitului şi lumina unei luminări într-o odaie întunecată, culoare naturală, ştiam cumva; ochii ei, în spatele unor ochelari de care cred că n-avea nevoie, erau la fel de albaştri ca Lacul Erie la ora trei într-o după-amiază de vară, fără pic de nor, iar nuanţa zîmbetului ei reţinut se potrivea cu părul. Dar nu din cauza asta m-am oprit în prag.
O ştiam pe femeia asta de undeva, deşi nu puteam spune de unde.
Am înaintat zîmbind.
— Bună, am rostit.
— Stai jos, te rog, şi îmi arătă un fotoliu portocaliu cu spătar înalt şi braţe mari, exact genul în care doream să mă afund.
Asta am şi făcut, iar ea mă studie.
— Mă bucur că eşti iar bine!
— Şi eu. Cum îţi mai e?
— Bine, mulţumesc. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să te văd aici.

— Ştiu, am minţit, dar uite, am venit să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea şi grija ta de soră.
Am pus o uşoară nuanţă de ironie în frază, ca să-i observ reacţia.
În clipa accea, un cîine enorm intră în cameră — un cîine de vînătoare irlandez — şi se ghemui în faţa biroului. Mai apăru unul, care se roti în jurul globului de două ori înainte de a se tolăni pe podea.
— Ei bine, spuse ea, întorcîndu-mi ironia, am făcut tot posibilul pentru tine. Trebuia să fi condus mai atent.
— Pe viitor voi fi mai grijuliu, promit solemn.
Habar n-aveam de jocul în care intrasem, dar, din moment ce ea nu ştia că nu ştiu, hotărîsem să scot de la ea toate informaţiile pe care le puteam scoate, aşa că am continuat:
- Mi-am închipuit că eşti dornică să vezi în ce formă sînt, şi iată-mă, am venit să-ţi arăt!
— Chiar eram dornică, răspunse ea. Ai mîncat?
— Un dejun frugal, acum vreo cîteva ceasuri, am spus.
Sună după servitoare şi comandă ceva de mîncare. Apoi:
— Ştiam că o să hotărăşti singur cînd să părăseşti Greenwood-ul, atunci cînd te vei simţi în stare. Totuşi nu credeam că o să fie atît de curînd şi nu credeam c-o să vii aici.
— Ştiu, de-asta am şi făcut-o.
Îmi oferi o ţigară, am luat-o, am aprins-o pe a ei şi apoi pe a mea.
— Totdeauna ai fost imprevizibil, spuse într-un tîrziu.

Chiar dacă asta te-a ajutat adesea înainte, acum n-aş mai conta pe-aşa ceva.
— Ce vrei să spui? Am întrebat-o.
— Riscurile sînt prea mari pentru un bluf şi cred că asta ai încercat, venind pînă aici. Ţi-am admirat întotdeauna curajul, Corwin, dar nu face pe nebunul. Ştii care-i miza.
Corwin? Trece-l la dosar, sub „Corey".
— Poate că nu, am cam dormit ceva, îţi aminteşti?
— Vrei să spui că nu eşti la curent?
— De cînd m-am trezit, cu absolut nimic.
Îşi lăsă capul într-o parte şi-şi îngustă minunaţii ei ochi.
— Ciudat, zise, dar posibil. Destul de posibil. S-ar putea să fie adevărat. S-ar putea. Deocamdată, o să mă prefac că te cred. În cazul ăsta, s-ar putea să fi făcut un lucru inteligent. Sigur. Lasă-mă să mă gîndesc.
Am tras din ţigară, sperînd că va spune ceva mai mult. Dar n-o făcu, aşa încît am hotărît să profit de avantajul pe care se părea că-l obţinusem în acest joc pe care nu-l înţelegeam, cu jucători pe care nu-i cunoşteam, pentru o miză pe care nici măcar n-o bănuiam.
— Faptul că mă aflu aici înseamnă ceva, am spus.
— Da, răspunse ea, ştiu. Numai că tu eşti un tip inteligent, aşa încît ar putea însemna mult mai mult. Om aştepta şi om mai vedea.
Să aşteptăm ce? Să vedem ce?
Sosiră fripturile şi o cană mare de bere, astfel că pentru o vreme am scăpat de obligaţia de a face remarce criptice sau generalizări subtile sau viclene. Friptura mea

era roz înăuntru şi zemoasă; am înfulecat din pîinea proaspătă cu coajă tare, am înghiţit berea cu înghiţituri mari, atît eram de înfometat şi însetat. Îmi aruncă o privire şi izbucni în rîs, în timp ce-şi tăia friptura în bucăţele mici.
— Ador ardoarea cu care ataci viaţa, Corwin. Asta-i unul dintre motivele pentru care nu mi-ar plăcea să te desparţi de ea.
— Nici mie, am mormăit.
Şi, în timp ce mîncam, m-am gîndit la Evelyn. Mi se păru că o văd într-o rochie decoltată, foarte largă, verde ca verdele mării. Muzică, dans, voci undeva în spatele nostru. Purtam ceva negru şi argintiu şi... Viziunea se topi. Dar era un fragment real al memoriei mele, ştiam asta; am tras o înjurătură în gînd, pentru că nu reuşisem pînă la capăt. Ce-mi spusese atunci, ea în verde, eu în negru şi argintiu, atunci, noaptea, dincolo de muzică, de dans, de voci?
Am mai turnat în pahar bere din cană şi am hotărît să verific viziunea.
— Îmi amintesc de o noapte în care tu erai în verde, iar eu în culorile mele. Ce frumos era — şi muzica...
Chipul îi deveni uşor melancolic, trăsăturile i se îmblînziră.
— Da, zise. Ce zile frumoase!... Şi chiar n-ai luat contact cu nimeni?
— Pe cuvînt de onoare, am spus, deşi nu ştiam la ce se referă.

— Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, spuse, iar Umbrele conţin mai multe grozăvii decît s-ar fi gîndit cineva...
— Şi? am îndemnat-o.
— El are încă necazurile lui, termină ea.
— Oh.
— Da, continuă, şi ar dori să ştie unde eşti.
— Exact aici, am spus.
— Vrei să spui că...?
— Pentru moment, i-am răspuns, poate prea repede, pentru că i se măriră ochii. Atîta vreme cît încă nu ştiu totul, am adăugat, orice-ar fi însemnat asta.
— Oh, făcu.
Am isprăvit cotletele şi berea şi am dat cele două oase cîinilor.
Am sorbit cafeaua şi am început să mă simt mai bine, dar m-am stăpînit să arăt asta.
— Şi ce e cu ceilalţi? am întrebat, ceea ce putea însemna orice, dar măcar suna neprimejdios.
M-am temut o clipă că o să mă-ntrebe la ce mă refer. În loc de asta, se lăsă pe spate în fotoliu, privi tavanul şi spuse:
— Ca-ntotdeauna, nici o veste despre vreunul. Poate calea ta a fost cea mai înţeleaptă. Mie îmi place mult. Dar cum poate uita cineva gloria?
Am coborît privirea, pentru că nu ştiam ce ar fi trebuit să exprime.
— Nimeni nu poate, am încuviinţat. Nimeni, niciodată.

Urmă o tăcere lungă, stînjenitoare, după care spuse:
— Mă urăşti?
— Fireşte că nu, am răspuns. Cum aş putea, ţinînd seama de împrejurări?
Asta păru s-o mulţumească şi zîmbi, dezvelindu-şi dinţii foarte albi.
— Bine, şi îţi mulţumesc, spuse. Orice s-ar zice, eşti un gentleman.
Am făcut o plecăciune şi am zîmbit afectat.
— O să-mi iei minţile!
— E greu, ţinînd seama de împrejurări, spuse ea.
M-am simţit stînjenit.
Eram furios, şi mă întrebam dacă ştia pe cine trebuia să mă descarc. Aveam impresia că ştie. M-am luptat cu dorinţa de a o întreba de-a dreptul.
— Ei bine, ce propui să facem? Mă iscodi într-un tîrziu, iar eu, fiind pe fază, i-am replicat:
— Fireşte, n-ai încredere în mine...
— Cum am putea noi...?
De reţinut acel noi.
— Bine, în regulă. Deocamdată vreau să mă plasez sub supravegherea ta. Aş fi bucuros să rămîn aici, unde mă poţi avea sub ochi.
— Şi după aceea?
— După aceea? Vom vedea...
— Inteligent, spuse, foarte inteligent. Şi mă pui într-o situaţie dificilă.
(Spusesem asta pentru că n-aveam nici un loc unde să

merg, iar banii obţinuţi din şantaj nu-mi puteau ajunge prea mult.)
— Da, fireşte, continuă ea, poţi să rămîi. Dar te avertizez — şi-mi arătă ceea ce crezusem că e un pandativ pe lanţul din jurul gîtului — ăsta e un fluier ultrasonic pentru cîini. Donner şi Blitzen, cei de-aici, mai au patru fraţi, şi toţi sînt dresaţi să aibă grijă de tipii obraznici şi toţi acţionează la fluierul meu. Aşa că nu te apuca să mergi prin locuri în care nu eşti dorit. Un fluierat, şi pînă şi tu o să fii doborît. Datorită rasei lor nu mai există lupi în Irlanda, să ştii.
— Ştiu, am spus, şi chiar nu minţeam — ştiam.
— Da, continuă ea, lui Eric o să-i placă ideea că tu eşti oaspetele meu. Asta-l va face să te lase în pace, doar asta-ţi doreşti, n'est-ce pas*?
— Oui, am răspuns.
Eric! Numele aprindea un bec în mintea mea! Cunoscusem un Eric şi faptul acesta avusese mare importanţă. Nu recent. Dar acel Eric pe care-l cunoscusem era încă prin preajmă şi asta conta în clipa de faţă.
De ce?
Îl uram, iată unul dintre motive. Îl uram îndeajuns încît să mă văd ucigîndu-l. Poate chiar încercasem.
Mai exista, de asemenea, o altă legătură între noi, eram sigur.
De rudenie?
Da, asta era. 0 realitate care nu era pe placul nici unuia

dintre noi — fraţi... îmi aminteam, îmi aminteam...
Marele, puternicul Eric, cu barba lui cîrlionţată şi udă, şi ochii lui — exact ca ai lui Evelyn!
Eram torturat de această nouă trezire a memoriei, ceea ce-mi făcu tîmplele să zvîcnească, iar ceafa să mi se înfierbînte brusc.
N-am lăsat nimic din toate astea să mi se zugrăvească pe chip şi m-am străduit să mai trag o dată din ţigară, să mai iau o sorbitură de bere; îmi dădeam seama că Evelyn este, într-adevăr, sora mea! Numai că n-o chema Evelyn. Nu ştiam numele exact, dar în nici un caz nu era Evelyn. Am hotărît că trebuie să fiu atent. Cînd o să mă adresez ei n-am să mai folosesc nici un nume, pînă nu mi-l amintesc pe cel exact.

* „nu-i aşa?" (în lb. Franceză, în original) (n. tr.).

Dar eu? Cum rămîne cu mine? Şi ce se va întîmpla de fapt în jurul meu?
Şi deodată am simţit că Eric avea o anumită legătură cu accidentul meu. Ar fi trebuit să fie un accident fatal, numai că eu reuşisem să scap. El era vinovatul, nu-i aşa? Da, îmi răspunseră simţurile. Eric trebuia să fie. Şi Evelyn era mînă-n mînă cu el, îi plătise pe cei de la Greenwood să mă ţină în comă. Mai bine aşa decît mort, dar...
Am înţeles că, într-un fel, venind la Evelyn, nu făcusem decît să mă predau de bunăvoie în mîinile lui Eric şi, dacă rămîneam aici, puteam deveni prizonierul lui, eram chiar expus unui nou atac.
Numai că ea îmi spusese că, fiindu-i oaspete, o să fiu

lăsat în pace. Eram derutat. Nu puteam judeca după aparenţe. Trebuia să fiu în permanenţă cu ochii în patru. Poate c-ar fi fost mai bine să plec, să-mi las memoria să-mi revină încet-încet.
Pe de altă parte însă, mai era şi dorinţa asta febrilă de a afla toată povestea cît mai repede cu putinţă şi abia apoi să acţionez. Mă apăsa ca un viciu. Dacă pericolul e preţul memoriei şi riscul — costul ocaziei favorabile — aşa să fie. Rămîn.
— Şi-mi amintesc, spuse Evelyn.
Mi-am dat seama că vorbea de mult şi eu nici n-o ascultasem. Poate din cauza notei meditative din cuvintele ei, care nu cereau neapărat un răspuns — dar şi din cauza avalanşei din gîndurile mele.
— Şi-mi amintesc de ziua în care l-ai bătut pe Julian la jocul lui preferat, iar el a aruncat în tine cu un pahar cu vin şi te-a blestemat. Dar ai luat premiul. Şi lui deodată i s-a făcut teamă că poate a mers prea departe. Totuşi tu ai izbucnit în rîs şi ai băut un pahar cu el. El s-a ruşinat de această demonstraţie de forţă, fiind de obicei atît de liniştit, şi cred că în ziua aia te invidia. Ţii minte? Cred că, într-un fel, a imitat felul tău de a fi încă de atunci. Dar încă îl urăsc şi sper că se va prăbuşi repede. Simt că e aşa...
Julian, Julian, Julian. Da şi nu. Îmi aminteam ceva despre un joc şi despre un individ care nu-mi dădea pace şi despre explozia unei stăpîniri de sine aproape legendare. Da, era un sentiment legat de cineva cunoscut, dar nu

puteam spune cu siguranţă ce se întîmplase.
— Şi Caine, cum l-ai mai tras pe sfoară! Încă te urăşte, ştii...
Concluzia firească: nu prea eram iubit. Într-un fel, sentimentul mă mulţumea.
Şi numele de Caine îmi suna familiar. Foarte.
Eric, Julian, Caine. Corwin. Toate mi se învîrteau în cap, simţeam că e prea mult, că nu mai suport.
— A trecut atîta vreme, am spus mai mult involuntar, şi eram aproape sigur că nu greşeam.
— Corwin, hai să n-o mai scăldăm! Vrei mai mult decît siguranţă, ştiu. Şi eşti destul de puternic ca să scoţi ceva din asta, dacă joci cum trebuie. Nu pot ghici ce-ai în minte, dar cred că am putea face un tîrg cu Eric.
Acest am putea părea să indice altceva decît pînă acum. Ajunsese la un fel de concluzie în legătură cu valoarea mea şi cu ceea ce urma să se întîmple. Bănuiam că întrevedea o şansă de a cîştiga ceva pentru ea. Am schiţat un zîmbet.
— De asta ai venit aici? Continuă ea. Ai vreo propunere pentru Eric, ceva care să necesite un mesager?
— S-ar putea, i-am răspuns, dar trebuie să mă gîndesc mai mult. Abia mi-am revenit, mai am de meditat. Mi-aş fi dorit totuşi să fiu în cel mai bun loc, unde să pot acţiona rapid, dacă aş hotărî că interesele mele se leagă de Eric.
— Ai grijă! Ştii doar că voi transmite fiecare cuvînt.
— Fireşte, am spus, nepricepînd ce vrea să zică şi

bîjbîind după un răspuns echivoc. Numai dacă interesele tale se conjugă cu ale mele.
Se încruntă şi cute fine îi apărură între sprîncene.
— Nu prea înţeleg ce-mi propui.
— Nu propun nimic, deocamdată, am zis. Sînt doar sincer cu tine şi îţi spun că nu ştiu. Nu prea sînt convins că vreau să fac un tîrg cu Eric. La urma urmei...
Am lăsat deliberat fraza în suspensie, pentru că nu mai aveam cu ce s-o continuu, deşi simţeam că ar fi trebuit.
— Ţi s-a oferit o alternativă? (Se ridică brusc, înşfăcînd fluierul.) Bleys! Desigur!
— Stai jos şi nu fi ridicolă. Crezi că m-aş fi dat pe mîinile tale atît de liniştit, de grăbit, doar ca să ajung hrană pentru cîini, numai pentru că se-ntîmplă să te gîndeşti la Bleys?
Se relaxa, umerii chiar îi căzură puţin, apoi îşi reveni.
— Poate că nu, spuse într-un tîrziu, dar ştiu că eşti un aventurier, şi mai ştiu că eşti lipsit de loialitate. Dacă ai venit aici să scapi de un aliat, nici măcar nu te obosi să încerci. Nu sînt chiar atît de importantă. Ar fi trebuit să ştii asta pînă acum. Ca să nu mai spun că am crezut întotdeauna că mă placi.
— Mi-ai plăcut şi-mi placi şi n-ai de ce să-ţi faci griji. Interesant totuşi că ai amintit de Bleys!
Momeală, momeală, momeală! Voiam să aflu atîtea!
— De ce? Te-a abordat el cumva?
— Aş prefera să nu spun, i-am răspuns sperînd că-mi va da un capăt de care să mă pot agăţa, şi acum că ştiam

că Bleys e un bărbat: Dacă ar fi făcut-o, i-aş fi răspuns şi lui la fel ca lui Eric... „o să mă mai gîndesc".
— Bleys, repetă ea, şi Bleys am rostit şi eu în minte.
Bleys, îmi place de tine, am uitat de ce, şi ştiu că sînt motive pentru care n-ar trebui... dar îmi place de tine. Ştiu asta.
Am tăcut o vreme, mă simţeam obosit, dar nu voiam s-o arăt. Trebuia să fiu tare. Ştiam că trebuie să fiu tare.
Am zîmbit şi am spus:
— Frumoasă bibliotecă.
— Mulţumesc.
— Bleys, repetă ea meditativ, apoi, după cîteva momente de tăcere continuă: Chiar crezi că are vreo şansă?
Am ridicat din umeri.
— Cine ştie? Eu nu, în nici un caz. Poate el. Sau nici el.
Mă privi lung, cu ochii uşor măriţi şi cu gura deschisă.
— Tu nu? Făcu uimită. Doar nu vrei să-ncerci, nu?
Am izbucnit în rîs, dar numai ca să-i domolesc surescitarea.
— Nu spune tîmpenii, am mustrat-o cînd m-am potolit. Eu?!
Vorbele ei însă atinseră o coardă adînc îngropată în mine, căci am auzit de undeva un „de ce nu?"
Dintr-o dată mi se făcu frică.
Părea totuşi uşurată de tăgăduirea mea, orice ar fi fost ceea ce negam. Zîmbi şi-mi arătă un bar în perete, jos, în stînga mea.

— Aş bea un Irish Mist mic, spuse ea.
— Şi eu aş vrea, dacă e vorba pe-aşa, am răspuns şi m-am ridicat şi am umplut două pahare.
— Ştii ceva, am spus, după ce am revenit la loc. E plăcut să stau cu tine astfel, chiar dacă numai pentru scurt timp. Îmi trezeşte amintirile.
Ea zîmbi; era drăguţă cînd zîmbea.
— Ai dreptate, spuse, sorbind din băutură. Cu tine aici, mă simt de parc-aş fi în Amber.
Aproape c-am scăpat paharul din mînă.
Amber! Cuvîntul îmi provocă un fulger prin şira spinării!
Atunci începu să plîngă; m-am ridicat şi am cuprins-o cu braţul pe după umeri ca s-o liniştesc.
— Nu plînge, fetiţo. Te rog, nu plînge. Mă întristează şi pe mine.
Amber! Acolo era ceva, ceva puternic şi electrizant!
— Vor reveni iar zilele bune, am spus cu blîndeţe.
— Chiar crezi asta? întrebă.
— Da, am spus cu convingere. Da, cred!
— Eşti nebun. Poate de-asta ai fost întotdeauna fratele meu favorit. Aproape că pot crede tot ce-mi spui, cu toate că ştiu că eşti nebun.
Mai plînse un pic şi apoi se opri.
— Corwin, dacă reuşeşti — dacă prin cine ştie ce şansă, ce capriciu al şansei din Umbră, reuşeşti — îţi vei aminti de surioara ta, Florimel?
— Da, am spus, recunoscînd în sfîrşit numele. Da, îmi voi aminti.

— Îţi mulţumesc. Am să-i spun lui Eric numai esenţialul, n-o să spun nimic de Bleys, nici de suspiciunile mele.
— Îţi mulţumesc, Flora.
— Dar nu am nici un fel de încredere în tine, adăugă ea. Să ţii minte asta.
— Nici nu mai era nevoie să-mi spui.
Chemă servitoarea să mă conducă într-o cameră, iar eu, după ce am reuşit să mă dezbrac, m-am prăbuşit pe pat şi am dormit unsprezece ore.

III

Dimineaţa, am descoperit că Flora plecase fără să lase nici un mesaj. Servitoarea mi-a adus micul dejun în bucătărie, după care s-a dus să trebăluiască. Am respins ideea de a o pisa cu întrebări ca să scot vreo informaţie

de la ea, pentru că ori nu ştia, ori n-ar fi vrut să-mi spună lucrurile pe care aş fi dorit eu să le aflu, şi fără îndoială i-ar fi povestit mai apoi Florei despre tentativa mea. Aşa încît, dacă tot eram stăpîn pe casă, am hotărît să revin în bibliotecă şi să văd ce puteam afla acolo, mai cu seamă că oricum îmi plac bibliotecile. Mă fac să mă simt bine şi în siguranţă, înconjurat de pereţi de cuvinte frumoase şi pline de înţelepciune. Întotdeauna mă simt mai bine cînd văd că există ceva care stăvileşte umbrele.

Donner, sau Blitzen, sau vreuna din rudele lor, apăru nu se ştie de unde şi mă urmă în hol, păşind ţeapăn şi adulmecîndu-mi urma. Am încercat să mă împrietenesc cu el, dar era ca şi cum ai fi încercat să faci glume cu poliţistul care tocmai ţi-a semnalizat să tragi pe dreapta. Mi-am aruncat privirea şi în alte camere prin dreptul cărora treceam, dar nu păreau interesante.

Aşa că am intrat în bibliotecă, iar Africa era tot în faţa mea. Am închis uşa în urmă ca să nu intre vreunul dintre cîini şi m-am plimbat tacticos prin încăpere, citind titlurile din rafturi.

Erau o mulţime de cărţi de istorie. De fapt, acestea păreau să domine colecţia Florei. Erau, de asemenea, multe cărţi de artă, mari ca dimensiune şi scumpe; am răsfoit cîteva. De obicei, cel mai bine mă gîndesc la problemele mele atunci cînd mă ocup de cu totul altceva. M-am întrebat care era oare sursa bogăţiei evidente a Florei. Dacă eram rude, asta să însemne că şi eu mă bucuram de oarecare opulenţă? M-am gîndit la statutul

meu economic şi social, la profesie, la origini. Aveam sentimentul că niciodată nu-mi păsase prea mult de bani şi că întotdeauna avusesem destule căi de a-i obţine, ca să-mi satisfac toate gusturile. Oare aveam şi eu o casă la fel de mare ca asta? Nu-mi puteam aminti.

Cu ce mă ocupasem înainte?

M-am aşezat în spatele biroului şi mi-am scormonit memoria după vreun depozit secret de cunoştinţe pe care să le fi posedat. E dificil să te autoexaminezi aşa, ca şi cum ai fi un străin. Poate că din cauza asta n-am reuşit să scot nimic la suprafaţă. Ce-i al tău e-al tău, e o parte din tine şi pare să aparţină fiinţei tale interioare, acolo, undeva în adînc. Asta-i tot.

Fusesem doctor? Asta-mi veni în minte cînd am dat cu ochii de cîteva schiţe anatomice ale lui Da Vinci. Aproape din reflex, am început să desfăşor în minte fazele unor intervenţii chirurgicale. Mi-am dat seama atunci că, în trecut, operasem oameni.

Dar nu era asta. Cînd mi-am dat seama că aveam cunoştinţe medicale, am înţeles că era doar o parte din cu totul altceva. Eram sigur că nu fusesem chirurg practician. Şi-atunci? Ce elemente mai erau implicate?

Ceva îmi atrase atenţia.

Stînd la birou, privirea îmi alunecă pe peretele din faţă, pe care, printre alte lucruri, atîrna o spadă antică de cavalerie, pe care o trecusem cu vederea la primul tur al încăperii. M-am ridicat, m-am dus la perete şi am luat spada din cui.

În mintea mea, eram nemulţumit de felul în care arăta. Mi-aş fi dorit o cîrpă cu ulei şi o gresie, ca s-o fac să arate cum arătase odată. Ştiam cîte ceva despre armele vechi, în special despre cele tăioase.
Spada era uşoară şi de bună calitate, iar eu mă simţeam puternic ţinînd-o în mînă. Am schiţat un en garde. Am parat şi am atacat de cîteva ori. Da, mă pricepeam la obiectul ăsta.
Deci, ce fel de cunoştinţe erau astea? Am privit înjur după alte obiecte care să-mi împrospăteze memoria.
Nimic altceva nu mi-a mai trezit vreo reacţie deosebită, aşa că am pus spada la loc şi am revenit la birou. Aşezîndu-mă, am hotărît să scotocesc prin el.
Sertar după sertar, pe rînd, le-am cercetat pe toate, începînd cu cel din mijloc şi continuînd pînă în stînga sus şi dreapta jos.
Articole de papetărie, plicuri, mărci poştale, agrafe pentru hîrtie, cioturi de creioane, bandă adezivă, nimic neobişnuit.
Trăgeam fiecare sertar afară, ţinîndu-l pe genunchi, în vreme ce îi examinam conţinutul. Nu acţionam doar sub impulsul unui gînd. Era o parte dintr-un fel de antrenament pe care-l făcusem odată, care mă învăţase că trebuie să inspectez totul pe toate părţile.
Un amănunt aproape că-mi scăpă, dar l-am observat în ultima clipă: spatele sertarului de jos, din dreapta, nu era aşezat la aceeaşi distanţă ca celelalte.
Asta însemna ceva şi, cînd am îngenuncheat şi am privit

locul gol al sertarului din birou, am văzut un fel de cutiuţă ataşată în partea de sus.
Era chiar un mic sertăraş, încuiat.
Mi-a trebuit un minut de încercări cu agrafe, ace de siguranţă şi, în sfîrşit, cu o limbă de pantofi metalică peste care dădusem într-un alt sertar. Cu limba de pantofi am reuşit să-l deschid.
Sertarul cel mic conţinea un pachet de cărţi de joc.
Iar pachetul purta un semn care mă făcu mai întîi să încremenesc, apoi să cad în genunchi, brusc transpirat şi respirînd agitat.
Era un inorog alb pe o cîmpie verde, dezlănţuit, agresiv, cu capul întors spre dreapta.
Iar eu ştiam acel semn şi vederea lui mă tulbură cumplit.
Am desfăcut pachetul şi-am scos cărţile. Erau cărţi de tarot, cu bîtele, cupele, spadele şi monedele lor, numai că Marile Atuuri erau total diferite.
Înainte de a continua inspecţia am pus la loc ambele sertare, avînd grijă să nu-l încui pe cel mic.
Marile Atuuri parcă erau vii, gata să păşească afară de pe suprafeţele strălucitoare. Cărţile erau destul de reci la atingere, era o adevărată plăcere să le pipăi. Mi-am amintit deodată că şi eu avusesem un pachet ca ăsta.
Am început să înşir fiecare carte pe sugativa din faţa mea.
Una înfăţişa un tip mic de statură, viclean, cu nasul ascuţit, gura întinsă într-un rînjet şi părul de culoarea paiului. Era îmbrăcat într-un fel de costum din Renaştere,

portocaliu, roşu şi maro. Purta ciorapi lungi şi o vestă strîmtă, brodată. Şi-l cunoşteam. Numele lui era Random. Următoarea, expresia pasivă a lui Julian, păr lung, negru, atîrnînd, ochi albaştri în care nu se citea nici pasiune, nici milă. Era complet îmbrăcat într-o armură albă, nu de nuanţă argintie sau metalică, arătînd însă ca şi cum ar fi fost satinată. Ştiam totuşi că era extraordinar de dură şi de rezistentă la lovituri, în ciuda aspectului decorativ, de paradă. El era cel pe care-l bătusem la jocul lui favorit, drept care îmi aruncase în faţă un pahar cu vin. Îl ştiam şi-l uram.

Urma chipul oacheş, cu ochi căprui, al lui Caine, care era înveşmîntat de sus pînă jos în satin negru şi verde; purta dezinvolt pe cap un tricorn negru cu un panaş verde care atîrna pe spate. Stătea în profil, cu o mînă în şold, cu vîrfurile cizmelor curbate în sus, şi avea prins la centură un stilet bătut în smaralde. Sufletul îmi era bîntuit de sentimente contradictorii.

Apoi venea Eric. Chipeş, orice s-ar spune, părul îi era atît de negru încît bătea în albastru. Barba creaţă din jurul gurii permanent zîmbitoare; îmbrăcat într-o jachetă de piele, jambiere, o mantie largă, cizme negre, înalte, purtînd o centură roşie şi o sabie argintie, lungă, încrustată cu un rubin. Gulerul înalt al mantiei era tivit cu roşu, asortat cu ornamentaţia mînecilor. Mîinile, cu degetele mari vîrîte în centură, erau extraordinar de puternice şi de late. O pereche de mănuşi negre sub centură, lîngă şoldul drept. El era, eram sigur, cel care

încercase să mă ucidă în ziua aceea în care aproape am murit. Uitîndu-mă la el, m-am simţit într-un fel cuprins de spaimă.
Apoi venea Benedict, înalt şi sever, subţirel; subţire la trup, supt la faţă, cu mintea largă. Îmbrăcat în portocaliu şi galben şi maro, îmi amintea de o şură de paie, de un dovleac, de o sperietoare de ciori şi de „Legenda Călăreţului Fără Cap"*. Falca prelungă, puternică, ochii căprui, păr castaniu drept. Stătea lîngă un cal cafeniu şi se sprijinea într-o suliţă pe care era împletit un şirag de flori. Dădea să rîdă. Mi-a plăcut de el.
M-am oprit cînd am descoperit următoarea carte. Inima îmi zvîcni brusc şi se zbătu de parcă ar fi vrut să-mi spargă pieptul.
Eram eu.
Îmi ştiam chipul de cînd mă bărbierisem, şi ăsta era chiar tipul din oglindă. Ochi verzi, brunet, îmbrăcat în negru şi

* „The Legend of Sleepy Hollow" (1820), nuvelă de Washington Irving (n. red.).

argintiu, da. Purtam o mantie, uşor încreţită, ca bătută de vînt. În picioare cizme negre, ca ale lui Eric, şi aveam şi eu o spadă, numai că a mea era mai grea, deşi nu era la fel de lungă. Purtam mănuşi argintii, din zale, lungi pînă la cot. Catarama de la gît avea forma unui trandafir de argint.
Eu, Corwin.
De pe cartea care urma, mă privea un bărbat solid, puternic. Semăna destul de tare cu mine, numai că falca îi părea mai grea, şi ştiam că era mai solid ca mine, deşi

mai încet în mişcări. Puterea lui era legendară. Purta o mantie albastru cu cenuşiu, strînsă în jurul mijlocului cu o centură lată, neagră. Rîdea. La gît, de un şnur gros, atîrna un corn de vînătoare din argint. Barba îi era îngrijită, mustaţa subţire. În mîna dreaptă ţinea un pocal cu vin. Am simţit o afecţiune bruscă pentru el. Apoi mi-am amintit şi numele. El era Gerard.

Şi iată un bărbos cu privirea fioroasă, cu părul galben-roşcat, îmbrăcat în roşu şi portocaliu, mai ales mătase, ţinînd în mîna dreaptă o sabie, iar în stînga un pahar cu vin. Diavolul însuşi îi lucea în ochii la fel de albaştri ca ai Florei sau ai lui Eric. Bărbia îi era subţire, dar acoperită de barbă. Avea o sabie încrustată în filigran lucrat minuţios din fir auriu. Pe mîna dreaptă purta două inele enorme şi un altul pe stînga: un smarald, un rubin şi, al treilea, un safir. Ştiam: ăsta era Bleys.

După Bleys urma o figură care semăna atît cu el, cît şi cu mine. Trăsăturile mele, deşi mai mici, ochii mei, părul lui Bleys, fără barba lui însă. Purta un costum verde de călărie şi stătea pe un cal alb, privind către partea dreaptă a cărţii. Degaja în acelaşi timp forţă şi slăbiciune, căutare şi abandonare. Îl aprobam şi nu-l aprobam, îmi plăcea şi-l găseam respingător. Numele lui era Brand, ştiam. De îndată ce mi-au căzut ochii pe el am ştiut.

De fapt, mi-am dat seama că-i ştiam bine pe toţi, mi-i aminteam pe toţi, cu puterile lor, cu slăbiciunile, cu victoriile şi înfrîngerile lor.

Pentru că ei erau fraţii mei.

Mi-am aprins ţigara pe care o şterpelisem din cutia de pe biroul Florei, m-am înfundat în fotoliu şi m-am gîndit la lucrurile pe care mi le reamintisem.
Erau fraţii mei, aceşti opt bărbaţi ciudaţi, înveşmîntaţi în costumele lor ciudate. Şi ştiam că era corect şi potrivit să se îmbrace aşa cum se îmbrăcau, exact cît de corect era şi pentru mine să port negru şi argintiu. Şi am chicotit cînd mi-am dat seama ce purtam, ce cumpărasem în micul magazin din orăşelul unde mă oprisem după plecarea mea din Greenwood: pantaloni negri, iar cămăşile, toate trei, erau gri-argintii. Şi jacheta era tot neagră.
Am revenit la cărţi şi am văzut-o pe Flora într-o rochie verde ca marea, exact aşa cum mi-o reamintisem noaptea trecută; apoi, o fată cu păr negru care atîrna pe umeri, cu aceiaşi ochi albaştri, îmbrăcată tot în negru, cu o cingătoare de argint în jurul taliei. Ochii mi se umplură de lacrimi, nu ştiu de ce. Numele ei era Deirdre. Apoi Fiona, cu părul ca al lui Bleys, ochii mei şi tenul ca sideful. Am urît-o din clipa în care am întors cartea. Următoarea era Llewella, al cărei păr se potrivea cu ochii de culoare jadului, îmbrăcată în gri strălucitor şi verde, cu o centură violetă, arătînd jilavă şi tristă. Dar şi ea era sora mea.
Am avut o îngrozitoare senzaţie de înstrăinare, de îndepărtare faţă de toţi aceşti oameni. Deşi, într-un fel, din punct de vedere fizic părea să fiu aproape de ei.
Cărţile erau atît de reci la atingere, încît le-am lăsat

iarăşi din mînă, deşi simţeam un anume regret la gîndul de a le abandona.
Altele nu mai erau însă. Toate celelalte erau cărţi mici. Şi ştiam — nu ştiu cum se făcea că iarăşi ştiam — că lipseau cîteva.
Dar nu puteam sub nici o formă să îmi amintesc ce reprezentau Atuurile lipsă.
Faptul acesta m-a întristat şi, trăgînd un fum din ţigară, am căzut pe gînduri.
De ce au revenit cu uşurinţă toate lucrurile astea cînd am văzut cărţile — au revenit fără să-şi destăinuie încă înţelesul? Ştiam mai multe acum decît înainte, în ceea ce priveşte numele şi chipurile. Dar cam asta era totul.
Nu-mi dădeam seama de semnificaţia faptului că eram cu toţii înfăţişaţi astfel pe cărţi. Aveam însă o puternică dorinţă de a avea şi eu un pachet ca acesta, numai al meu. Deşi, dacă l-aş fi furat pe-al Florei, ştiam că şi-ar fi dat imediat seama că lipseşte şi aş fi avut necazuri. Astfel că le-am pus înapoi în sertăraşul din spatele celui mare şi le-am încuiat. Apoi, Doamne, cît mi-am mai torturat creierii! Dar fără nici un folos.
Pînă cînd mi-am amintit de cuvîntul magic.
Amber.
Fusesem adînc tulburat de cuvîntul acesta cu o seară înainte. Fusesem îndeajuns de tulburat ca să evit să mă mai gîndesc la el de-atunci. Dar acum nu mai ţineam seama. Acum mă gîndeam numai la el şi studiam toate asociaţiile pe care mi le sugera.

Cuvîntul era încărcat cu un dor puternic şi o imensă nostalgie. Avea, învăluit în adîncuri, un sens de frumuseţe abandonată, de mare împlinire, şi un sentiment de putere cumplită şi aproape supremă. Cumva, cuvîntul făcea parte din vocabularul meu. Cumva, eram o parte din el, iar el era o parte din mine. Era numele unui loc. M-am luminat deodată. Era numele unui loc pe care-l ştiusem cîndva. Însă în minte nu-mi reveneau imagini, ci numai emoţii.

Cît am rămas aşa, nu ştiu. Timpul se distanţase parcă de reveriile mele.

Într-un tîrziu, un ciocănit uşor în uşă mă smulse din gîndurile în care eram cufundat. Clanţa se roti încet şi servitoarea, al cărei nume era Carmella, intră şi mă întrebă dacă nu vreau prînzul.

Ideea nu era rea, aşa încît am urmat-o în bucătărie, am mîncat jumătate de pui şi am băut un sfert de litru de lapte.

Am luat un vas cu cafea şi m-am întors în bibliotecă, evitînd cîinii. Eram la a doua ceaşcă atunci cînd sună telefonul.

M-am gîndit să-l ridic, dar mi-am închipuit că trebuie să existe derivaţii în toată casa şi că o să răspundă Carmella de pe undeva.

M-am înşelat. Telefonul continuă să sune.

În cele din urmă, n-am mai putut rezista.

— Alo, aici reşedinţa Flaumel.

— Vă rog, aş putea vorbi cu dna Flaumel?

Era o voce de bărbat, grăbită şi uşor tensionată. Gîfîia, iar cuvintele erau înăbuşite şi învăluite de un ţîrîit slab şi de voci fantomatice care indicau o convorbire interurbană.
— Îmi pare rău, i-am spus, acum nu e aici. Să-i transmit vreun mesaj, sau să îi spun să vă sune?
— Cu cine vorbesc? Întrebă.
Am ezitat, apoi:
— Mă numesc Corwin.
— Dumnezeule! Spuse, şi urmă o lungă tăcere.
Începusem să cred că a închis. Am spus din nou „Alo" exact cînd începu să vorbească:
— Ea mai e în viaţă? Întrebă.
— Bineînţeles că e în viaţă! Dar cine dracu' e la telefon?
— Nu-mi recunoşti vocea, Corwin? Sînt Random. Ascultă, sînt în California şi am necazuri. Am sunat s-o rog pe Flora să mă adăpostească. Stai la ea?
— Deocamdată, am spus.
— Înţeleg. O să mă aperi, Corwin? Pauză, apoi: Te rog?
— Cît îmi stă în puteri, dar nu pot s-o oblig pe Flora la nimic fără s-o consult.
— O să mă aperi de ea?
— Da.
— Atunci eşti omul meu! O să-ncerc acum să ajung la New York. O să vin pe un drum ocolit, aşa că nu ştiu cît o să-mi ia. Dacă reuşesc să evit umbrele cele rele, ne vedem. Urează-mi noroc.
— Noroc!

Apoi se auzi un declic şi din nou ţîrîitul îndepărtat şi vocile fantomelor.
Aşadar, micuţul infatuat Random avea necazuri! Aveam senzaţia că nu trebuie să mă preocupe în mod deosebit. Numai că acum el era una dintre cheile către trecutul meu şi, destul de posibil, către viitor. Aşa că trebuia să încerc să-l ajut cum o să pot, pînă o să aflu de la el tot ce doream. Ştiam că între noi nu prea există o dragoste frăţească. Dar ştiam că, pe de o parte, nu era prost; era descurcăreţ, viclean, ciudat de sentimental faţă de cele mai aiurea lucruri; dar, pe de altă parte, nu prea puteai pune bază pe cuvîntul lui şi, probabil, mi-ar fi vîndut cadavrul la şcoala de medicină dacă din asta i-ar fi ieşit un ban frumos. Îmi aminteam de micul trădător doar cu o umbră de afecţiune, poate din pricina celor cîtorva clipe plăcute petrecute cîndva împreună. Dar să am încredere în el? Niciodată. Am hotărît să nu-i spun Florei de sosirea lui decît în ultima clipă. Trebuia silit să servească drept as, sau măcar valet, în locul rămas liber.
Am mai turnat cafea fierbinte peste ce mai rămăsese în ceaşcă şi am sorbit-o încet.
Oare de cine fugea?
În nici un caz de Eric, altfel n-ar mai telefonat aici. M-am oprit asupra întrebării dacă Flora era moartă şi asta numai pentru că se întîmpla să fiu eu prezent aici. Oare era atît de puternică alianţa dintre ea şi fratele pe care ştiam că-l urăsc, încît să fie de la sine înţeles în familie că i-aş face felul şi ei cu prima ocazie? Părea ciudat, dar el

pusese întrebarea.
Şi pentru ce erau aliaţi? Care era sursa acestei tensiuni, a acestei duşmănii? De ce fugea Random?
Amber.
Ăsta era răspunsul.
Amber. Cum-necum, cheia tuturor explicaţiilor era în Amber, ştiam asta. Secretul întregii încurcături era în Amber, într-un anume eveniment care se petrecuse acolo, şi destul de recent, mai mult ca sigur. Trebuia să fiu foarte atent. Trebuia să mă prefac că ştiu ceea ce nu ştiam, urmînd să reconstitui piesă cu piesă ceea ce urma să aflu de la alţii. Nu mă îndoiam că aveam să reuşesc. Era destulă neîncredere în jur cît să îi facă pe toţi să fie precauţi. Să speculez exact acest lucru. O să aflu ce-mi trebuie şi o să iau ce vreau şi o să-mi amintesc de cei care m-au ajutat, iar de ceilalţi n-o să ţin seama. Pentru că asta, ştiam, era legea după care trăia familia noastră, iar eu eram un adevărat fiu al tatălui meu...
Durerea de cap reveni brusc, să-mi spargă tîmplele.
Ceva ce am gîndit, am ghicit, am simţit în legătură cu tatăl meu a adus la suprafaţă durerea. Dar nu ştiam de ce sau cum.
După un timp, durerea scăzu şi am adormit acolo, în fotoliu. După alt timp, mult mai lung, uşa se deschise şi intră Flora. Afară era noapte, altă noapte.
Era îmbrăcată cu o bluză de mătase verde şi o fustă lungă de lînă gri. În picioare avea bocanci şi ciorapi groşi. Părul îi era dat peste cap şi obrajii îi erau uşor palizi. La

gît avea atîrnat fluierul pentru cîini.
— Bună seara, am spus, ridicîndu-mă.
Dar ea nu-mi răspunse. Traversă încăperea spre bar, îşi turnă o porţie de Jack Daniels şi o dădu pe gît ca un bărbat. Apoi îşi turnă încă una şi, cu paharul în mînă, se aşeză în fotoliu.
Am aprins o ţigară şi i-am dat-o.
Dădu din cap, apoi spuse:
— Drumul către Amber e greu.
— De ce?
Mă privi nedumerită.
— Cînd l-ai încercat ultima oară?
Am ridicat din umeri.
— Nu-mi amintesc.
— Mă rog, fie şi-aşa, spuse. Mă întrebam doar cît din asta e opera ta.
N-am răspuns, pentru că nu ştiam despre ce vorbeşte. Dar pe urmă mi-am amintit că era o cale mai uşoară decît Drumul pentru a ajunge la locul numit Amber. Era limpede că ea nu ştia de el.
— Îţi lipsesc cîteva Atuuri — am spus deodată, cu o voce care aproape era a mea.
Ţîşni brusc în picioare, vărsîndu-şi jumătate de băutură pe dosul mîinii.
— Dă-mi-le-napoi! Strigă, întinzînd mîna după fluier.
Am păşit înainte şi am prins-o de umeri.
— Nu le am, i-am spus. Pur şi simplu am făcut o constatare.

Se linişti puţin, apoi începu să plîngă, iar eu am împins-o uşor înapoi, în fotoliu.
— Credeam că vrei să spui că le-ai luat pe cele pe care le-am lăsat aici, spuse. Mai degrabă decît să faci un comentariu obraznic şi evident.
Nu mi-am cerut scuze. Nici nu părea să fie nevoie.
— Cît de departe ai ajuns?
— N-am ajuns deloc!
Apoi izbucni în rîs şi mă privi cu o altfel de strălucire în ochi.
— Văd ce-ai făcut acum, Corwin, spuse, iar eu îmi aprinsei o ţigară, ca să nu fiu nevoit să răspund.
— Unele din lucrurile alea erau ale tale, nu? Mi-ai blocat drumul spre Amber înainte să vii aici, nu? Ştiai că o să mă duc la Eric. Dar acum nu mai pot. Trebuie să aştept pînă va veni el la mine. Inteligent. Vrei să-l ademeneşti aici, nu? Numai că el o să trimită un mesager. N-o să vină personal.
Era un ton ciudat de admiraţie în vocea acestei femei, care recunoştea că încercase să mă vîndă duşmanului meu, şi încă ar fi făcut-o — dacă i s-ar fi ivit ocazia —, în timp ce vorbea despre faptul că făcusem ceva ce-i încurcase planurile. Cum poate cineva să fie atît de făţiş machiavelic în prezenţa presupusei victime? Răspunsul veni imediat din adîncurile minţii: aşa acţionam noi. Nu trebuia să umblăm cu subtilităţi unul cu celălalt. Cu toate că aveam senzaţia că-i lipsea întrucîtva rafinamentul unui profesionist adevărat.

— Crezi că sînt prost, Flora? am întrebat-o. Crezi că am venit aici numai ca să te-aştept să mă dai pe mîna lui Eric? Orice ţi s-ar fi întîmplat, ai meritat-o.
— E-n regulă, nu sînt în echipa ta! Dar şi tu eşti în exil! Asta demonstrează că n-ai fost chiar atît de deştept!
Cuvintele ei mă afectară, deşi ştiam că n-avea dreptate.
— Sînt în exil pe naiba! i-am zis.
Izbucni din nou în rîs.
— Ştiam eu că asta o să te stîrnească. E-n regulă, atunci mergi în Umbră dinadins. Eşti nebun!
Am ridicat din umeri.
— Ce vrei? mă întrebă. De fapt, de ce-ai venit aici?
— Eram curios să văd de partea cui eşti, am zis. Asta-i tot. Nu mă poţi ţine aici dacă nu vreau eu să rămîn. Nici măcar Eric n-ar putea face asta. Poate că, de fapt, nu voiam decît să te vizitez. Poate că am devenit un sentimental, din pricina vîrstei. În orice caz, acum am să mai rămîn un pic, apoi o să plec de-a binelea. Dacă nu te-ai fi grăbit să vezi ce poţi scoate de la mine, ai fi putut profita mult mai mult, doamnă. Mi-ai cerut să-mi amintesc de tine, dacă se va întîmpla un anumit lucru…
Îi luă cîteva secunde ca să se prindă ce insinuam. Apoi spuse:
— Văd că vrei să-ncerci! Cu adevărat ai de gînd să-ncerci!
— Că bine zici, chiar că am să-ncerc! Am spus ştiind că o voi face, indiferent despre ce-ar fi fost vorba. Şi poţi să-l anunţi şi pe Eric dacă vrei, dar ţine minte că s-ar putea

să reuşesc. Ţine minte că, dacă reuşesc, s-ar putea să fie bine să-mi fii prietenă..
Fireşte că aş fi vrut să ştiu despre ce naiba vorbeam, dar ciupisem destule date şi intuisem cît de importante erau, astfel că le puteam folosi cum trebuie, chiar fără să ştiu ce semnificaţie aveau. Dar păreau corecte, atît de corecte...
Brusc, mă sărută.
— N-o să-i spun. Serios, n-o să-i spun, Corwin! Cred c-o să reuşeşti. Cu Bleys o să fie mai greu, dar probabil că Gerard o să te ajute, şi poate şi Benedict. Iar Caine o să oscileze cînd o să vadă ce s-a-ntîmplat...
— Pot să mă descurc şi singur, am spus.
Flora se duse la bar, umplu două pahare cu vin şi-mi dădu unul mie.
— Pentru viitor, spuse.
— Voi bea mereu pentru asta.
Şi am băut.
Apoi îmi umplu numai mie paharul şi rămase cu ochii aţintiţi asupra mea.
— Trebuia să fie Eric, Bleys, sau tu, spuse. Voi sînteţi singurii care aveţi curaj şi minte. Dar tu ai dispărut din peisaj de-atîta vreme, încît am crezut că ai abandonat afacerea.
— Totdeauna există un „nu se ştie niciodată"!
Am sorbit din vin sperînd în sinea mea că va tăcea măcar un minut. Mi se părea că fusese puţin prea demonstrativă cînd încercase să accepte fiecare idee.

Ceva nu-mi plăcea în povestea asta şi voiam să mă gîndesc în linişte.
Cîţi ani aveam?
Ştiam că întrebarea asta era o reacţie la cumplitul sentiment al distanţei şi îndepărtării pe care îl simţisem faţă de toate personajele înfăţişate pe cărţile de joc. Eram mai bătrîn decît păream. (Treizeci, am socotit cînd m-am privit în oglindă — dar acum ştiam că era aşa din cauza Umbrelor care minţiseră în locul meu). Eram mult, mult mai bătrîn şi trecuse destulă vreme de cînd îmi văzusem fraţii şi surorile, toţi împreună şi prietenoşi, unul lîngă altul exact ca în cărţi, fără încordare, fără conflicte între ei.
Am auzit sunetul clopoţelului şi pe Carmella ducîndu-se să răspundă la uşă.
— Ar trebui să fie fratele Random, am spus, ştiind că el era. E sub protecţia mea.
Flora făcu ochii mari, apoi zîmbi ca şi cum ar fi apreciat lucrul inteligent pe care-l făcusem.
Nu făcusem nimic de felul ăsta, fireşte, dar îmi plăcea s-o las să creadă aşa.
Mă făcea să mă simt mai în siguranţă.

IV

M-am simţit în siguranţă vreo trei minute.
Am ajuns la uşă înaintea Carmellei şi am deschis eu în locul ei.
În casă intră un tip abia ţinîndu-se pe picioare, închise imediat uşa în spatele lui şi trase zăvorul. Avea cearcăne sub ochii luminoşi şi nu purta vesta deschisă şi ciorapii lungi. Era neras şi îmbrăcat într-un costum de lînă cafenie. Pe braţ ducea un pardesiu de gabardină şi purta pantofi negri de antilopă. Dar era Random, da — acelaşi Random pe care-l văzusem pe carte — numai gura surîzătoare arăta obosită şi unghiile îi erau murdare.
— Corwin! Exclamă el şi mă îmbrăţişă.
L-am strîns pe după umeri.

— Arăţi ca şi cum ţi-ar trebui ceva de băut! Am zis.
— Da. Da. Da... aprobă el.
L-am condus spre bibliotecă.
Trei minute mai tîrziu, după ce se aşeză cu băutura într-o mînă şi o ţigară în cealaltă, îmi spuse:
— Mă urmăresc. Vor fi în curînd aici.
Flora scoase un mic ţipăt, pe care nici unul dintre noi nu-l luă în seamă.
— Cine? Am întrebat.
— Oameni din Umbre, spuse. Nu ştiu cine sînt, sau cine i-a trimis. Sînt patru sau cinci, poate chiar şase. Erau în acelaşi avion cu mine. Am luat unul cu reacţie. Au apărut la Denver. Am mişcat avionul de mai multe ori ca să scap, dar n-a ţinut — şi nu voiam să mă îndepărtez prea mult de rută. M-am descotorosit de ei în Manhattan, dar e doar o chestiune de timp. Cred că vor fi aici în curînd.
— Şi chiar nu bănuieşti cine i-a trimis?
Zîmbi o clipă.
— Ei bine, cred că n-am greşi să ne limităm doar la familie. Poate Bleys, poate Julian, poate Caine. Poate chiar tu, ca să m-aduci aici. Sper totuşi că nu. Nu ai făcut-o, nu?
— Mă tem că nu, am răspuns. Cît de duri păreau?
Ridică din umeri.
— Dacă ar fi fost numai doi sau trei, aş fi încercat să-i surprind. Dar nu cu toată mulţimea aceea!
Era un tip mic de statură, nu mai mult de un metru şaptezeci, iar ca greutate să zicem că avea vreo şaizeci

de kilograme. Dar vorbea ca unul hotărît să ucidă. Eram sigur că fusese foarte serios cînd spusese că le-ar fi atacat cu mîinile goale pe cele două sau trei brute. Şi în acea clipă m-am gîndit la propria mea condiţie fizică, pur şi simplu pentru că eram fratele lui. Mă simţeam destul de puternic. Ştiam că pot învinge pe oricine în luptă dreaptă fără prea mare efort. Cît de puternic eram în realitate?
În clipa următoare am înţeles că aveam să aflu.
Se auzi o bătaie la uşa din faţă.
— Ce facem? Întrebă Flora.
Random izbucni în rîs, îşi desfăcu cravata, o puse peste pardesiul de pe birou. Îşi scoase şi haina de la costum, apoi privi prin încăpere. Ochii îi căzură pe spadă şi din doi paşi fu lîngă ea luînd-o în mînă. Am simţit greutatea 32-ului în buzunarul vestei şi am tras piedica.
— Eşti pregătit? Întrebă Random. Este foarte posibil să reuşească să intre, spuse. Deci, vor intra. Cînd te-ai luptat ultima oară, surioară?
— E mult de atunci, răspunse ea.
— În cazul ăsta, ar fi bine să-ţi reaminteşti cît mai repede, pentru că nu e timp. Sînt programaţi, sînt sigur de asta. Numai că noi sîntem trei, iar ei cel mult şase. De ce să stăm cu sufletul la gură?
— Nu ştim încă ce sînt, spuse ea.
Bătaia răsună iar.
— Asta contează?
— Tocmai, nu contează, am spus. Să le dau drumul

înăuntru?
Amîndoi păliră uşor.
— N-ar fi mai bine să aşteptăm...
— Ar trebui să chem poliţia, am continuat.
Amîndoi izbucniră într-un rîs aproape isteric.
— Sau pe Eric, am spus şi m-am uitat brusc la Flora.
Dar ea clătină din cap.
— Pur şi simplu nu mai avem timp. Avem Atuul, dar atunci cînd ar putea acţiona — dacă vrea s-o facă — s-ar putea să fie prea tîrziu.
— Şi s-ar putea totuşi să fie acţiunea lui, nu? spuse Random.
— Mă îndoiesc foarte tare, răspunse ea. Nu e stilul lui.
— E-adevărat, am răspuns doar de-al dracului, ca să creadă că ştiu despre ce e vorba.
Bătaia se repetă mult mai tare de data asta.
— Dar Carmella unde e? Am întrebat pradă unui gînd brusc.
Flora clătină din cap.
— Nu prea cred că va răspunde ea la uşă.
— Dar nu ştii cu cine te pui, strigă Random, şi ieşi brusc din cameră.
L-am urmat pe coridor pînă la intrare, exact la timp ca s-o oprim pe Carmella să deschidă uşa.
Am trimis-o înapoi la ea în cameră, cu instrucţiuni să se încuie pe dinăuntru, iar Random remarcă:
— Asta demonstrează cît de puternici sînt duşmanii. Cum stăm, Corwin?

Am ridicat din umeri.
— Dacă aş şti, ţi-aş spune. Pentru moment, cel puţin, Sîntem în belea amîndoi. Fereşte-te!
Şi am deschis uşa.
Primul încercă să mă dea la o parte, dar l-am împins înapoi.
Erau şase, atît am putut observa.
— Ce vreţi? i-am întrebat.
N-am auzit nici un cuvînt, în schimb am văzut arme.
Am trîntit uşa şi am tras zăvorul.
— Aşa care va să zică, au sosit, am zis. Dar de unde ştiu că nu e ceva pus la cale chiar de tine?
— Nu e, răspunse, deşi tare mi-aş fi dorit. Ăştia par fioroşi.
Trebuia să recunosc că aşa era. Tipii de la intrare erau de categorie grea şi aveau pălării trase mult pe frunte ca să le acopere ochii. Feţele le erau complet în umbră.
— Tare mi-aş dori să ştiu cum stăm, spuse Random.
Am simţit un ţiuit ascuţit în timpane. Mi-am dat seama că Flora suflase în fluier. Cînd am auzit sunetul unei ferestre sparte, undeva în dreapta mea, n-am fost surprins să aud un mîrîit ameninţător şi cîteva lătrături, de data asta în stînga.
— Şi-a chemat cîinii, am spus, şase javre mîrşave şi sălbatice care, în alte împrejurări, ar fi putut sări pe noi.
Random încuviinţă şi ne îndreptarăm amîndoi în direcţia zgomotului.
Cînd am ajuns în sufragerie doi tipi erau deja înăuntru,

înarmaţi amîndoi.
Am tras în primul şi m-am azvîrlit la podea, trăgînd din mişcare asupra celui de-al doilea. Random sări peste mine, fluturîndu-şi spada, şi am văzut capul celui de-al doilea părăsindu-i umerii.
În clipa următoare apărură alţi doi pe fereastră. Mi-am golit încărcătorul asupra lor şi am auzit mîrîiturile cîinilor, amestecate cu focuri de armă care nu erau ale mele.
Am văzut trei bărbaţi pe podea şi un număr egal de cîini. M-am bucurat la gîndul că ucisesem jumătate din agresori, iar cînd au năvălit şi ceilalţi pe fereastră, am mai omorît unul într-un mod care m-a surprins.
Brusc, fără să mă gîndesc la ce fac, am luat un scaun foarte greu şi l-am zvîrlit în cealaltă parte a camerei, cam la nouă metri distanţă. Nimeri în spatele unuia dintre indivizi şi-i frînse coloana.
M-am repezit spre cei doi care mai rămăseseră, dar, înainte de a ajunge eu, Random îl şi străpunsese pe unul cu spada, lăsînd cîinii să termine treaba începută de el, şi se îndrepta deja spre ultimul.
Acesta fu doborît înainte de a apuca să reacţioneze serios. Izbuti totuşi să ucidă un cîine, dar asta a fost tot. Random îl sugrumă.
Am constatat că doi cîini erau morţi, iar al treilea grav rănit. Random îl ucise pe cel vătămat cu o împunsătură de sabie, apoi ne îndreptarăm atenţia spre agresori.
Era ceva neobişnuit în înfăţişarea lor.
În acelaşi timp intră şi Flora şi ne apucarăm să-i

cercetăm.
În primul rînd, toţi şase aveau ochii injectaţi. Foarte, foarte injectaţi. În starea în care erau, să zicem că era un lucru normal...
Apoi, toţi aveau o articulaţie în plus la degetele mîinilor şi gheare ascuţite, încovoiate, pe dosul mîinilor.
Fălcile erau proeminente, şi, deschizînd una cu forţa, am numărat patruzeci şi patru de dinţi, mulţi dintre ei mai lungi decît dinţii umani şi părînd şi mult mai ascuţiţi. Carnea era cenuşie, tare şi lucioasă.
Fără îndoială că mai existau şi alte diferenţe, dar cele de pînă acum erau suficiente pentru a dovedi ceva.
Le-am luat armele, trei pistoale mici, plate.
— Au ieşit din Umbre, e clar, spuse Random, iar eu am încuviinţat. Şi eu am avut noroc. Mai mult ca sigur că nu se aşteptau să dea nas în nas cu întăririle pe care le-am avut — un frate războinic şi aproape o jumătate de tonă de cîini.
Se apropie de fereastra spartă şi privi afară; nu l-am oprit.
— Nimic, spuse după un timp. Sînt sigur că i-am ucis pe toţi — şi trase draperiile portocalii grele, apoi împinse în faţa lor cîteva scaune cu spătarul înalt; între timp eu cotrobăiam prin buzunare.
N-am fost deloc surprins cînd n-am găsit nimic ce ne-ar fi ajutat să-i identificăm.
— Hai să ne întoarcem în bibliotecă, spuse, să-mi termin băutura.

Cînd ajunse acolo, înainte de a se aşeza, curăţă grijuliu spada şi o puse la loc în cui. În acest timp, eu i-am adus Florei ceva de băut.
— Aşadar, oftă Random, s-ar părea că pentru un timp sînt în siguranţă, din moment ce sîntem împreună.
— Aşa s-ar părea, încuviinţă Flora.
— Doamne, n-am mîncat de ieri, se trezi Random deodată.
Flora se duse să-i spună Carmellei că acum poate să iasă liniştită din cameră, drept care putea să ne şi aducă mîncare multă în bibliotecă.
Imediat după plecarea Florei, Random se întoarse spre mine şi mă întrebă:
— Ascultă, ce e între voi?
— Să nu stai niciodată cu spatele la ea!
— E încă de partea lui Eric?
— Aşa s-ar zice.
— Atunci ce cauţi aici?
— Încercam să-l fac pe Eric să vină el însuşi după mine. Ştie că numai aşa mă poate prinde şi aş fi vrut să văd cît de tare îşi doreşte acest lucru.
Random clătină din cap.
— Nu cred că are s-o facă. Nu merită osteneala. Atîta vreme cît tu eşti aici şi el acolo, de ce să se mai obosească să-şi scoată nasul afară? Deocamdată el e cel mai tare pe poziţie. Dacă-l vrei, va trebui să te duci tu după el.
— Tocmai ajunsesem la aceeaşi concluzie.

Ochi îi luciră şi vechiul zîmbet îi reapăru. Îşi trecu o mînă prin părul de culoarea paiului, fără să-şi ia ochii de la mine.
— Ai de gînd s-o faci? întrebă.
— Poate, am spus.
— Nu mă lua pe mine cu „poate", puişor. Se vede pe faţa ta. Aproape că mi-aş dori şi eu să vin, ştii. Dintre toate, sexul îmi place cel mai mult, iar Eric cel mai puţin.
Mi-am aprins o ţigară şi am căzut pe gînduri.
— Ştiu la ce te gîndeşti, spuse el. Cîtă încredere pot avea în Random* de data asta? E ticălos şi viclean, cum îl arată şi numele, şi nu încape îndoială că o să mă trădeze dacă cineva îi oferă un tîrg mai bun. Corect?
Am încuviinţat.
— Cu toate astea, frate Corwin, aminteşte-ţi că, deşi nu ţi-am făcut vreodată prea mult bine, nici vreun rău deosebit nu ţi-am făcut. Oh, cîteva glume acolo, recunosc. Dar, una peste alta, se poate spune că noi doi ne-am înţeles cel mai bine dintre toţi membrii familiei — adică n-am stat unul în calea celuilalt. Gîndeşte-te la asta. Cred c-o aud pe Flora sau pe Carmella venind, aşa că hai să schimbăm subiectul... Dar repede! Nu cred că ai pe-aici vreun pachet cu cărţile preferate ale familiei, nu?
Am clătinat din cap.
Flora intră în încăpere şi spuse:

* random = (ca adjectiv) întîmplător, aleator (n. tr.)

— Carmella o să aducă imediat ceva de mîncare.

Am băut pentru asta şi Random, din spatele ei, îmi făcu cu ochiul.
A doua zi dimineaţă, cadavrele dispăruseră din sufragerie, pe covor nu era nici o pată, iar fereastra fusese reparată, Random explicîndu-mi că „se ocupase el de asta". Am considerat că nu mai era nevoie să-i pun alte întrebări.
Am împrumutat Mercedes-ul Florei şi am plecat într-o plimbare. Aveam impresia că peisajul era schimbat în chip straniu. Nu puteam spune exact dacă lipsea ceva sau dacă era ceva nou, numai că lucrurile arătau parcă altfel. Şi, cînd am încercat să înţeleg ce se întîmplă, m-a cuprins o asemenea durere de cap, încît am hotărît să renunţ pentru moment.
Eram la volan, cu Random lîngă mine. La un moment dat i-am spus că mi-ar fi plăcut să fiu din nou în Amber — numai ca să văd ce-mi răspunde.
— Tocmai mă întrebam, răspunse el, dacă ai ieşit pentru răzbunare, pur şi simplu, sau pentru ceva mai mult.
Îmi trimitea mingea înapoi, şi acum aştepta răspuns.
— Şi eu mă gîndeam tot la asta, culmea, am zis, folosind o frază comună prin care încercam să-mi cîntăresc şansele. Ştii, s-ar putea să încerc.
Se întoarse spre mine (pînă atunci se uitase pe fereastră) şi spuse:
— Cred că toţi am avut ambiţia asta, sau cel puţin gîndul ăsta — eu ştiu că l-am avut, deşi am ieşit din joc devreme — şi după felul în care văd eu situaţia, merită

încercat. Ştiu c-o să mă-ntrebi dacă vreau să te ajut. Răspunsul este „da". O s-o fac numai ca să-i încurc pe ceilalţi.
După cîteva clipe mă întrebă:
— Ce părere ai despre Flora? Ne-ar putea fi de vreun ajutor?
— Mă-ndoiesc foarte mult, am spus. S-ar arunca numai dacă lucrurile ar fi sigure. Dar ce poate fi sigur în clipa asta?
— Sau în oricare alta? făcu el.
— Sau în oricare alta, am repetat ca să creadă că ştiu ce răspuns aş fi primit.
Mi-era teamă să am încredere în el şi să-i mărturisesc starea memoriei mele. Mi-era teamă să-i spun adevărul, aşa că n-am făcut-o. Erau atît de multe lucruri pe care aş fi vrut să le aflu, dar n-aveam de la cine. Tot gîndindu-mă la asta am condus o vreme în tăcere.
— Ei bine, cînd vrei să porneşti? am întrebat.
— Atunci cînd eşti pregătit.
Poftim, mingea în terenul meu, şi nu ştiam ce să fac cu ea.
— Ce-ai zice să pornim chiar acum? am spus.
Tăcu. Îşi aprinse o ţigară — ca să cîştige timp, cred.
Am făcut acelaşi lucru.
— Bine, spuse într-un tîrziu. Cînd ai fost în Amber ultima oară?
— A trecut al naibii de mult timp, nici nu sînt sigur că-mi mai pot aminti drumul.

— E-n regulă, atunci va trebui să ne îndepărtăm înainte de a putea reveni. Cîtă benzină ai?
— Rezervorul plin pe trei sferturi.
— Atunci, la următorul colţ ia-o la stînga şi-o să vedem ce se-ntîmplă.
L-am ascultat şi, pe măsură ce înaintam, trotuarele începură să scînteieze.
— La naiba! spuse. Sînt aproape douăzeci de ani de cînd am trecut pe aici. Îmi amintesc lucrurile corecte prea curînd.
Am continuat drumul, iar eu nu pricepeam nimic din ce se întîmplă în jur. Cerul deveni întîi verzui, apoi se coloră în roz.
Mi-am muşcat limba ca să nu pun întrebări.
Am trecut pe sub un pod şi, cînd am ieşit pe partea cealaltă, cerul avea iarăşi o culoare normală, numai că pretutindeni erau mori de vînt, mari şi galbene.
— Nu-ţi face probleme, spuse precipitat, ar putea fi şi mai rău!
Am remarcat că oamenii de pe stradă erau îmbrăcaţi mai degrabă straniu şi că şoseaua era din cărămidă.
— Ia-o la dreapta!
Aşa am făcut.
Nori purpurii acoperiră soarele şi începu să plouă. Fulgere brăzdau cerul, tunete bubuiau deasupra noastră. Ştergătoarele mergeau la maximum, fără prea mare efect însă. Am aprins luminile de poziţie şi am mai încetinit.

Aş fi putut să jur că am trecut pe lîngă un călăreţ care alerga în direcţia opusă, îmbrăcat în gri, cu gulerul ridicat şi cu capul plecat pentru a înfrunta ploaia.
Apoi norii se risipiră, iar noi ne-am trezit că mergeam de-a lungul unei faleze. Valurile imense se spărgeau cu forţă de ţărm şi pescăruşi gigantici zburau jos, la mică distanţă deasupra lor. Ploaia contenise, aşa că am stins luminile şi am oprit ştergătoarele. Acum drumul era din macadam, dar nu recunoşteam deloc locurile. În oglinda retrovizoare nu se zărea nici urmă din oraşul pe care-l părăsisem. Am strîns zdravăn de volan cînd am trecut pe lîngă o spînzurătoare, apărută ca din senin, de care era atîrnat un schelet bălăbănind în suflarea vîntului.
Random fuma şi privea prin parbriz la drumul care, la un moment dat, se îndepărtă de faleză şi descrise o curbă în jurul unei coline. O cîmpie fără copaci, cu iarbă înaltă, se întindea în dreapta noastră, iar în stînga un şir de dealuri. Cerul era acum albastru-închis, dar strălucitor, ca apa dintr-un bazin adînc, limpede, ferit şi întunecos. Nu-mi aminteam să mai fi văzut vreodată un asemenea cer.
Random coborî geamul să arunce chiştocul şi o adiere îngheţată pătrunse înăuntru, răspîndindu-se în interiorul maşinii pînă cînd ridică repede geamul la loc. Adierea avea un miros marin, sărat şi pătrunzător.
— Toate drumurile duc la Amber, spuse, ca şi cînd ar fi fost o axiomă.
Atunci mi-am amintit ce spusese Flora cu o zi înainte. Nu voiam să pară că sînt prost sau că i-am ascuns informaţii

cruciale, dar, cînd mi-am dat seama ce implică afirmaţia ei, am înţeles că trebuia să-i spun, pentru liniştea amîndurora.
— Ştii ceva, am început, cînd ai sunat ieri şi am răspuns eu la telefon, pentru că Flora era plecată, am o bănuială că voia să ajungă în Amber, dar a găsit drumul blocat.
Auzind asta, Random izbucni în rîs.
— Femeia asta are foarte puţină imaginaţie, replică. Fireşte că drumul e blocat în vremuri ca astea. Spre capăt vom fi nevoiţi să mergem pe jos, sînt sigur, şi, fără îndoială, vom avea nevoie de toată puterea şi îndemînarea ca să reuşim — dacă vom reuşi. Ce credea ea, că o să se poată duce ca o prinţesă de onoare, călcînd pe covoare de flori tot drumul? E o stricată, şi proastă pe deasupra. De fapt, nici nu merită să trăiască, dar nu eu hotărăsc asta, deocamdată! La răspîntie ia-o la dreapta, hotărî.
Ce se petrecea oare? Ştiam că, într-un fel, el era responsabil de schimbările exotice al căror martor eram, dar nu puteam preciza cum proceda, unde voia să ajungem. Ştiam că trebuie să-i aflu taina, dar nu puteam să-l întreb pur şi simplu, pentru că atunci ar fi aflat că nu ştiu. Atunci m-aş fi dat pe mîna lui. Părea că nu face altceva decît să fumeze şi să privească, dar, cînd am ieşit dintr-un povîrniş al drumului, am pătruns într-un deşert albastru, iar soarele era roz deasupra capetelor noastre, pe cerul strălucitor. În oglinda retrovizoare, kilometri întregi de deşert se întindeau înapoia noastră,

cît cuprindeai cu privirea. Frumoasă scamatorie, n-aveam ce zice.
Şi, în aceeaşi clipă, motorul începu să tuşească, să sfîrîie, îşi reveni singur, apoi repetă figura.
Volanul îşi schimbă forma în mîinile mele.
Deveni un semicerc; scaunul părea dat mult mai înapoi, maşina părea mai aproape de şosea, iar parbrizul mult mai înclinat.
N-am spus nimic totuşi, nici măcar cînd ne izbi o furtună de nisip cu miros de levănţică.
Dar, cînd dispăru, mi se tăie respiraţia.
La un kilometru în faţa noastră, un blestemat de şir de maşini bară la bară. Toate stăteau pe loc şi claxonau.
— Încetineşte, spuse Random. E primul obstacol.
Am încetinit şi un nou val de nisip năvăli peste noi.
Înainte să apuc să aprind luminile, furtuna dispăruse, şi am clipit din ochi de mai multe ori, nevenindu-mi să cred.
Toate maşinile dispăruseră, iar claxoanele tăcuseră. Dar şoseaua strălucea acum, aşa cum făcuseră trotuarele mai înainte, şi l-am auzit pe Random blestemînd în barbă pe cineva sau ceva.
— Sînt sigur că am luat-o exact pe drumul pe care voia el, oricine ar fi construit asta, şi mă enervez că am făcut exact ce se aştepta.
— Eric? am întrebat.
— Probabil. Ce crezi că-i mai bine să facem? Să ne oprim şi să încercăm calea cea grea pentru un timp, sau să

continuăm şi să vedem dacă mai sînt bariere?
— Hai să mergem mai departe, un timp. În definitiv, ăsta n-a fost decît primul obstacol.
— Bine, spuse şi adăugă: cine ştie cum o să fie al doilea?
Al doilea obstacol era un lucru — nu ştiu să-l descriu altfel.
Era ceva care arăta ca un cuptor de topit, cu multe braţe, ghemuit în mijlocul drumului, întinzîndu-se şi apucînd maşinile pe care apoi le mînca.
Am pus frînă.
— Ce se întîmplă? întrebă Random. Mergi înainte. Cum altfel crezi că putem trece?
— M-a şocat un pic, am spus, şi Random mă privi ciudat, dintr-o parte.
Şi brusc o altă furtună de praf.
Spusesem ceva nepotrivit, mi-am dat seama.
Cînd praful dispăru, ne găseam iarăşi de-a lungul unei şosele pustii. Şi în depărtare se zăreau nişte turnuri.
— Cred că l-am păcălit, spuse Random. Am combinat mai multe elemente într-unui singur şi sînt sigur că a ieşit ceva ce el n-a anticipat. La urma urmei, nimeni nu poate controla toate drumurile spre Amber.
— Corect, am spus, sperînd să compensez mişcarea greşită pentru care mă privise atît de ciudat.
M-am gîndit la Random. Un tip mărunt, cu înfăţişare fragilă, care noaptea trecută ar fi putut muri la fel de uşor ca şi mine. Ce forţă avea? Şi ce era toată povestea asta cu Umbrele? Ceva îmi spunea că, orice ar fi fost

aceste Umbre, ne mişcăm printre ele chiar şi în aceste clipe. Cum? Random deţinea secretul, numai el ştia ce făcea şi, din moment ce trupul îi părea liniştit, cu mîinile aşezate la vedere, mi-am zis că făcea ceva cu mintea. Şi iarăşi, cum?

Ei bine, îl auzisem vorbind despre „adunare" şi „scădere", ca şi cum universul în care se mişca era o mare ecuaţie.

Mi-am spus — cu o bruscă certitudine — că, într-un fel, aduna şi scădea elementele la şi din această lume vizibilă, cu scopul de a ne apropia cît mai repede de acel loc ciudat, Amber, pe care încerca să-l descifreze.

Era ceva pe care şi eu ştiusem cîndva să-l fac. Şi cheia rezolvării, am înţeles deodată, era să-ţi aminteşti de Amber.

Numai că eu nu puteam.

Drumul coti pe neaşteptate, deşertul se sfîrşi, cedînd locul unor cîmpii cu iarbă înaltă, albastră, ascuţită. După un timp, terenul deveni ceva mai deluros, iar la picioarele celui de-al treilea deal, asfaltul se termină, iar noi intrarăm pe un drum îngust şi prăfuit. Era foarte bătătorit şi-şi croia calea printre dealuri mai înalte, pe care începeau să apară mici arbuşti şi tufişuri cu ciulini ascuţiţi ca o baionetă.

După vreo jumătate de oră, dealurile dispărură şi drumul continuă printr-o pădure cu arbori mari, cu frunze în formă de diamant, frunze de toamnă portocalii şi purpurii.

Începu să cadă o ploaie uşoară; de jur-împrejur numai umbre. Arbori palizi se ridicau din grămezile de frunze ude. Undeva în dreapta am auzit un urlet.

Volanul îşi schimbă forma încă de trei ori, ultima versiune fiind un octogon din lemn. Maşina era mai înaltă acum, şi, nu se ştie cum, căpătase o ornamentaţie din lemn de forma unui flamingo. M-am abţinut să comentez toate astea, acomodîndu-mă însă cu noile poziţii ale scaunului şi cu noile cerinţe de manevrare pe care le impunea automobilul. Random aruncă totuşi o privire scurtă spre volan, chiar în clipa în care se auzi un alt urlet, clătină din cap şi deodată copacii deveniră mult mai înalţi, împodobiţi cu viţă-de-vie şi cu ceva ca o mantie albastră de muşchi spaniol*, iar maşina era din nou aproape normală. Am

* Tillandsia usneoides, plantă întîlnită din sud-estul Statelor Unite pînă în Argentina, ce creşte pe copaci sub forma unor mănunchiuri de fire gri-argintii, cu flori în culori de la galben-verzui la albastru (n. red.).

privit indicatorul de benzină şi am văzut că mai aveam jumătate de rezervor.

— Cîştigăm teren, remarcă fratele meu, iar eu am confirmat.

Drumul se lăţi brusc şi căpătă o suprafaţă betonată. Canale pe ambele părţi, pline de ape mîloase. Frunze, crenguţe mici şi pene colorate alunecau pe suprafaţa lor. M-am simţit deodată agitat şi puţin ameţit, dar...

— Respiră lent şi adînc, spuse Random, înainte de a apuca să spun ceva. O luăm pe scurtătură, iar atmosfera şi gravitaţia vor fi puţin altfel pentru un timp. Cred că am fost destul de norocoşi pînă aici şi vreau să profităm cît

putem — să ajungem cît mai aproape şi cît mai repede cu putinţă.
— Bună idee, am zis.
— Poate da, poate nu, răspunse el, dar cred că jocul meri... Atenţie!
Urcam un deal cînd din faţă apăru un camion care venea mugind spre noi. Era pe contrasens. Am tras spre stînga, încercînd să-l evit, dar făcu şi el acelaşi lucru. Exact în ultima clipă a trebuit să părăsesc drumul şi să o iau la vale spre buza canalului, ca să pot evita ciocnirea.
În dreapta mea, camionul scrîşni din frîne. Am încercat să revin pe drum, dar ne împotmoliserăm în solul moale.
Apoi am auzit o portieră trîntindu-se şi l-am văzut pe şofer coborînd pe partea dreaptă a cabinei — ceea ce înseamnă, probabil, că el mergea pe sensul corect şi noi pe contrasens. Eram convins că nicăieri în Statele Unite traficul nu se desfăşura conform tipicului britanic, dar nu mai încăpea nici o îndoială că, de data asta, părăsisem de mult Pămîntul pe care îl ştiam eu.
Camionul era o cisternă. Pe o parte scria „ZUNOCO" cu litere mari, roşii-sîngerii, iar dedesubt motto-ul „Nui acupirim lumia". Am coborît, şi eu am ocolit maşina şi m-am apropiat ca să-mi cer scuze, dar şoferul tăbărî asupra mea cu înjurături. Era la fel de înalt ca mine, rotund ca un butoi de bere; într-o mînă ţinea un cric.
— Ascultă, doar ţi-am cerut scuze, i-am zis. Ce-ai vrea să fac? Nimeni n-a păţit nimic şi n-a fost nici o stricăciune.
— N-ar trebui să dea drumu' pe şosele unor şoferi

blestemaţi ca tine! Urlă el. Eşti un pericol public!
Random coborî şi el din maşină şi veni spre noi.
— Domnule, mai bine ai spăla putina! zise, întărindu-şi spusele cu pistolul pe care-l avea în mînă.
— Lasă aia deoparte! Am încercat să-l domolesc, dar el trase piedica şi ţinti.
Tipul se întoarse şi o luă la fugă, cu ochii măriţi de spaimă şi cu gura căscată.
Random ridică pistolul, ţinti atent în spatele tipului, dar m-am repezit şi i-am dat peste mînă chiar în clipa în care apăsă pe trăgaci.
Glonţul ciupi asfaltul şi ricoşă undeva departe.
Random se întoarse spre mine şi faţa îi era aproape albă.
— Nenorocitule! Glonţul ar fi putut nimeri cisterna!
— La fel de bine l-ar fi putut nimeri pe tipul în care ai ţintit.
— Şi cui dracu' îi pasă? N-o să mai trecem niciodată pe aici, cel puţin o generaţie. Nenorocitul ăsta a îndrăznit să insulte un Prinţ de Amber! M-am gîndit la onoarea ta.
— Pot să am singur grijă de onoarea mea, i-am răspuns, şi, deodată, ceva neîndurător şi puternic mă cuprinse şi m-am trezit răspunzînd: pentru că eu trebuia să-l ucid, dacă aş fi vrut, nu tu, şi m-am lăsat copleşit de un val de furie.
Lăsă capul în jos, în timp ce uşa cabinei se trînti şi camionul porni pe drum la vale.
— Iartă-mă, frate, spuse. N-am vrut să te supăr. Dar m-am simţit jignit să aud pe cineva vorbindu-ţi în halul ăsta.

Ştiu c-ar fi trebuit să aştept să rezolvi tu treaba cum credeai de cuviinţă, sau măcar să mă fi sfătuit cu tine.
— Bine, lasă, i-am spus, să încercăm să revenim pe drum şi s-o luăm din loc, dacă mai putem.
Roţile maşinii erau scufundate pînă în dreptul capacelor, şi, în timp ce mă uitam la ele încercînd să găsesc cea mai bună soluţie, numai ce-l aud pe Random că strigă:
— O.K., am prins bara din faţă. Apucă maşina şi s-o cărăm înapoi pe şosea — şi ar fi bine s-o plasăm pe banda din stînga.
Nu glumea.
Spusese ceva despre o gravitaţie mai redusă, dar eu nu simţisem asta. Ştiam că sînt puternic, dar aveam îndoielile mele că sînt în stare să ridic partea din spate a unui Mercedes.
Dar, pe de altă parte, trebuia să încerc, din moment ce el aştepta să mă opintesc, şi nu puteam să-l las să ghicească starea memoriei mele!
Aşa că mi-am înfipt bine picioarele în pămînt, m-am ghemuit, mi-am încleştat mîinile şi am început să-mi îndrept genunchii. Cu un zgomot de ventuză, roţile se eliberară din pămîntul cleios. Ţineam spatele maşinii cam la vreo şaizeci de centimetri deasupra pămîntului! Era grea — la dracu', era grea! — Dar reuşisem!
Cu fiecare pas pe care-l făceam mă afundam vreo cincisprezece centimetri în pămînt. Dar o căram! Şi Random făcea acelaşi lucru pe partea lui.
Am pus-o la loc pe şosea, cu o uşoară contracţie a

suspensiilor. Apoi am scos pantofii, i-am golit de noroi, i-am curăţat cu un şomoiog de iarbă, mi-am stors ciorapii, mi-am periat manşetele pantalonilor, mi-am aruncat ciorapii şi pantofii pe scaunul din spate şi am urcat la volan desculţ.
Random sări înăuntru pe locul din dreapta.
— Ascultă, vreau să-mi cer încă o dată scuze...
— Stai liniştit, i-am zis. S-a terminat, a trecut.
— Da, dar nu vreau să-mi porţi pică.
— N-o să-ţi port. Pe viitor stăpîneşte-ţi însă impetuozitatea, mai ales dacă presupune omucideri în prezenţa mea.
— Promit.
— Atunci, hai s-o luăm din loc.
Ceea ce am şi făcut.
Am trecut printr-un canion stîncos, apoi printr-un oraş care părea construit în întregime din sticlă sau o substanţă asemănătoare, cu clădiri înalte, prelungi şi cu aspect fragil, cu oameni prin care treceau razele soarelui roz, scoţînd la iveală organele lor interne şi resturile ultimelor prînzuri. Se holbau la noi cînd am trecut pe lîngă ei. Erau adunaţi pe la colţurile străzilor, dar nici unul nu încercă să ne oprească sau să ne treacă prin faţă.
— Cei care se cred Charles Fort* pe aici o să povestească întîmplarea asta ani de zile de-acum încolo, spuse fratele meu.
Eram convins de asta.

Apoi drumul dispăru şi ne-am trezit că mergeam de-a lungul a ceea ce părea a fi o foaie nesfîrşită de silicon. După un timp, foaia se îngustă şi luă forma unui drum, şi, după încă un timp, în dreapta şi-n stînga apărură mlaştini joase, brune şi împuţite. Şi am văzut ceea ce aş fi jurat că e un Diplodocus care înălţă capul şi ne privi. Apoi o formă enormă cu aripi de liliac trecu pe deasupra. Cerul era acum bleu-regal, iar soarele auriu-roşcat.

— Avem mai puţin de un sfert de rezervor, am ţinut să-i atrag atenţia.

— Bine, spuse Random, opreşte maşina!

Am oprit-o şi am aşteptat.

Mult timp — poate vreo şase minute — tăcu, apoi:

— Dă-i drumul mai departe!

După vreo cinci kilometri am ajuns la o baricadă de buşteni şi am încercat s-o ocolesc. O poartă apăru într-o parte şi Random spuse iarăşi:

— Opreşte şi claxonează!

L-am ascultat şi, după un timp, poarta de lemn scîrţîi din enormele balamale de fier şi se deschise înspre înăuntru.

* Charles Fort (1874-l932) — scriitor american, cercetător al fenomenelor paranormale (n. red.).

— Intră, spuse. Nu-i nici un pericol.

Am intrat şi, undeva în stînga, erau trei pompe „Esso" cu extremitatea sferică, iar clădirea mică din spatele lor era la fel cu cele pe care le văzusem de nenumărate ori înainte, în împrejurări mult mai normale. Am oprit dinaintea unei pompe şi am aşteptat.

Tipul care ieşi din clădire avea cam un metru cincizeci, o

talie imensă, nasul ca o căpşună, iar în umeri măsura aproape un metru.
— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă. Plinul?
Am încuviinţat.
— Regular, am spus.
— Trageţi-o puţin mai în faţă, ceru el.
L-am ascultat, apoi m-am întors către Random:
— Banii mei sînt valabili aici?
— Uită-te la ei, îmi spuse, ceea ce am şi făcut.
Portofelul era burduşit cu bancnote portocalii şi galbene, cu cifre romane în colţuri, urmate de literele „D. R.".
Rînji cînd văzu cum cercetam hîrtia.
— După cum vezi, m-am îngrijit de toate, spuse.
— Excelent. Apropo, mi-e foame!
Am privit în jur şi am văzut o reclamă uriaşă din care privea în jos spre noi un domn care vindea în altă parte Pui Fript Kentucky*.
Nas-de-Căpşună vărsă puţină benzină pe jos, ca să rotunjească suma, agăţă furtunul, se apropie şi spuse:
— Opt Drachae Regums!
Am găsit o bancnotă portocalie cu un „V D.R., " pe ea, şi

* Kentucky Fries Chiken sau KFC (n. red.).

încă trei cu „I D.R." şi i le-am dat.
— 'ţumesc, spuse el şi le îndesă în buzunar. Să verific uleiul şi apa?
— Da.
Mai turnă puţină apă, îmi spuse că nivelul uleiului era în regulă şi şterse parbrizul cu o zdreanţă murdară. Apoi ne făcu un semn cu mîna şi se întoarse în baracă.

Am condus pînă la Kenni Roi's şi ne-am luat o cutie plină de Şopîrle Prăjite Kentucky şi o alta plină cu bere slabă, sărată la gust.
Apoi ne-am spălat la toaletă, am claxonat la poartă şi am aşteptat pînă cînd a venit un tip cu o halebardă atîrnînd pe şoldul drept şi ne-a deschis.
Şi am ajuns din nou pe drum.
Un tiranozaur sări în faţa noastră, ezită o clipă, apoi îşi văzu de ale lui undeva în stînga. Pe deasupra trecură trei pterodactili.
— Nu-mi face nici o plăcere să părăsesc cerul din Amber, spuse Random, şi am mormăit aprobator, deşi habar n-aveam la ce se referea. Mi-e teamă totuşi să încerc totul deodată, continuă. Am putea să sfîrşim în bucăţi.
— Aşa e, am încuviinţat.
— Dar, pe de altă parte, nu-mi place locul ăsta.
Am dat din cap şi ne-am continuat drumul, pînă cînd cîmpia de silicon se sfîrşi, iar în jurul nostru nu se mai afla decît piatră goală.
— Ce-ai de gînd să faci acum? am îndrăznit eu.
— Acum că am făcut cerul, o să-ncerc şi terenul.
Şi, pe măsură ce înaintam, cîmpia de piatră se transforma în stînci şi, între ele, pămînt gol, negru. După un timp, era tot mai mult pămînt şi din ce în ce mai puţine stînci. În sfîrşit, am văzut smocuri de iarbă. Mai întîi puţină iarbă ici şi colo. Dar verde, foarte, foarte puternic, care semăna şi totuşi nu semăna cu ceea ce văzusem pe Pămînt.

Curînd iarba se îndesi şi mai mult.
După un timp apărură copaci, presăraţi la întîmplare de-a lungul drumului.
Apoi, o pădure.
Şi ce pădure!
Niciodată nu văzusem asemenea copaci — puternici şi maiestuoşi, cu frunziş verde-închis, bogat, cu uşoare nuanţe de auriu. Dominau, se avîntau spre cer. Erau pini enormi, stejari, arţari şi mulţi alţii pe care nu-i recunoşteam. Cînd am coborît puţin geamul am simţit briza ca o mireasmă fantastic de plăcută ce adia printre ei. Am hotărît să-l deschid de tot şi să-l las aşa, şi să inspir adînc, adînc.
— Pădurea din Arden, spuse bărbatul care era fratele meu, şi ştiam că are dreptate şi ştiam că îl iubesc şi-l invidiez în acelaşi timp pentru înţelepciunea lui, pentru ştiinţa lui.
— Frate, i-am spus, te descurci de minune. Mai bine decît m-aş fi aşteptat. Îţi mulţumesc.
Asta păru să-l ia prin surprindere. Ca şi cum nici o rudă nu-i adresase vreodată înainte un cuvînt bun.
— Îmi dau toată silinţa şi o s-o fac pînă la capăt, promit. Priveşte! Avem cerul, şi avem şi pădurea! E-aproape prea frumos ca să fie adevărat! Am trecut de jumătatea drumului şi nu ne-a deranjat nimic în mod special. Cred că sîntem foarte norocoşi. Îmi dai o regenţă?
— Da, am spus, neştiind ce înseamnă asta, dar dorind să fiu de acord, dacă-mi stătea în puteri.

Dădu din cap şi apoi spuse:
— Eşti un tip de treabă!
Iar el un mic ucigaş care, îmi aminteam, fusese întotdeauna la fel de rebel. Părinţii noştri încercaseră să-l tempereze, dar nu reuşiseră niciodată. Şi, în timp ce mă gîndeam la acestea, mi-am dat seama că noi doi avem părinţi comuni, ceea ce nu puteam spune despre mine şi Eric, sau Flora, sau Caine sau Bleys şi Fiona. Şi probabil la fel era şi în cazul celorlalţi, dar numai de aceştia îmi aminteam, şi de ei eram sigur.
Înaintam pe o şosea dură, prăfoasă, printr-o catedrală de arbori enormi. Părea un drum fără sfîrşit. Mă simţeam în siguranţă aici. Din cînd în cînd zăream un cerb, surprindeam o vulpe traversînd sau stînd lîngă drum. Din loc în loc, drumul era presărat cu urme de copite. Lumina soarelui era uneori filtrată printre frunze, înfăţişîndu-se ca nişte corzi aurii şi subţiri ale unui instrument muzical hindus. Adierea era umedă şi parcă vorbea de fiinţe vii. Mi se părea că ştiu locul ăsta, că parcursesem adesea drumul ăsta în trecut. Trecusem prin Pădurea din Arden călare, mă plimbasem prin ea, vînasem, zăcusem pe spate sub aceste crengi enorme, cu braţele sub cap, privind în sus. Mă căţărasem prin ramurile acestor uriaşi şi privisem în jos, spre o lume verde, în continuă schimbare.
— Iubesc locul ăsta, am spus, constatînd doar pe jumătate că am spus-o cu voce tare, iar Random răspunse:

— Întotdeauna ţi-a plăcut, şi parcă era o uşoară urmă de amuzament în vocea lui, nu eram foarte sigur.
Apoi, undeva, departe, am auzit un sunet despre care ştiam că e al unui corn de vînătoare.
— Condu mai repede, spuse deodată Random. Pare a fi cornul lui Julian.
L-am ascultat.
Cornul sună iarăşi, mai aproape.
— Blestemaţii lui de cîini vor sfîşia în bucăţi maşina asta, iar şoimul lui se va hrăni cu ochii noştri! Spuse. Nu-mi place să-l întîlnesc cînd e atît de bine pregătit. Orice-ar vîna, sînt sigur că ar renunţa bucuros numai ca să-i poată hăitui pe doi dintre fraţii lui.
— „Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască" e filozofia mea în aceste zile, am spus.
Random chicoti.
— Ce noţiune ciudată. Pariez că n-o să dureze mai mult de cinci minute!
Apoi cornul sună iar, şi mai aproape.
— La dracu'! înjură Random.
Vitezometrul arăta 120 kilometri pe oră, cu cifre ciudate, runice, şi îmi era teamă să gonesc mai repede pe şoseaua aia.
Şi cornul sună iarăşi, mult mai aproape, trei note lungi, iar undeva în stînga puteam auzi mîrîitul cîinilor.
— Ne aflăm acum foarte aproape de Pămîntul adevărat, deşi încă departe de Amber, îmi explică fratele meu. N-ar avea rost s-o luăm printre Umbrele adiacente, pentru că

dacă pe noi ne urmăreşte, se va ţine după noi. Sau se va ţine umbra lui.
— Şi atunci ce facem?
— Accelerează şi să sperăm că nu pe noi ne urmăreşte!
Şi cornul sună încă o dată, de data asta chiar lîngă noi.
— Ce dracu' călăreşte, o locomotivă? am întrebat.
— Cred că-l călăreşte pe puternicul Morgenstern, cel mai rapid cal pe care l-a creat vreodată!
Am lăsat cuvîntul „creat" să mi se rostogolească prin minte un timp, întrebîndu-mă şi minunîndu-mă de înţelesul lui. Da, e adevărat, îmi spuse o voce interioară. El îl crease pe Morgenstern din Umbre, topind în fiară forţa şi viteza unui uragan şi pe cea a unui berbec de atac.
Mi-am amintit că animalul acela mă îngrozea pe vremuri şi atunci l-am văzut.
Morgenstern era cu şase palme mai înalt decît oricare alt cal ce existase vreodată, ochii lui aveau culoarea întunecată a unui dog Weimaraner, pielea îi era cenuşie, iar copitele lui arătau ca oţelul lustruit. Alerga iute ca vîntul, lăsîndu-ne mult în urmă, iar Julian era aplecat în şa — Julian din cărţile din joc, cu păr lung, negru şi ochi albastru deschis, îmbrăcat în armură albă.
Julian ne zîmbi şi făcu un semn cu mîna, iar Morgenstern înălţă capul şi coama lui superbă flutură în vînt ca un steag. Picioarele nu i se distingeau.
Mi-am amintit că, odată, Julian dăduse hainele mele vechi unui tip şi îl pusese să chinuiască animalul. Din

această cauză, încercase să mă calce în picioare la o vînătoare, cînd am descălecat să jupoi un cerb în faţa lui. Am ridicat geamul ca să nu simtă după miros că sînt înăuntru. Dar Julian mă zărise, şi ştiam ce înseamnă asta. Pe lîngă el alergau Cîinii Furtunii, cu trupurile lor tari şi cu dinţii lor ca de oţel. Şi ei se trăgeau din Umbre, pentru că nici un cîine normal n-ar fi putut alerga aşa. Dar ştiam tot atît de bine că noţiunea de „normal" nu se putea aplica nimănui în acest loc.

Julian ne făcu un semn să ne oprim; m-am uitat spre Random şi acesta a încuviinţat.

— Dacă nu ne oprim, ne face una cu pămîntul, îmi şopti.

Aşa că am frînat, am încetinit, am oprit.

Morgenstern se cabră, lovi aerul cu copitele, izbi pămîntul cu toate cele patru potcoave şi îşi sfîrşi galopul. Cîinii se învîrteau în cerc, cu limbile atîrnînd şi balele curgînd. Calul era acoperit cu o peliculă lucioasă, şi ştiam că e transpiraţie.

Am coborît geamul.

— Ce surpriză! spuse Julian în felul lui domol, aproape împiedicat, de a vorbi, şi roti în aer o secure imensă, neagră şi verde, pe care apoi o puse pe şoldul stîng.

— Da, nu-i aşa? i-am răspuns. Cum o mai duci?

— Oh, extraordinar, spuse. Ca de obicei. Dar tu şi fratele Random?

— Sînt în formă bună, am spus şi Random încuviinţă nerăbdîndu-l inima să nu adauge:

— Credeam că practici alte sporturi pe o vreme ca asta.

Julian clătină capul şi-l privi chiondorîş prin parbriz.
— Îmi place să măcelăresc fiarele, spuse, şi mă gîndesc adesea la rudele mele.
Un fior rece îmi trecu prin şira spinării.
— Am fost deranjat din vînătoarea mea de zgomotul motorului maşinii voastre, continuă. Mărturisesc că nu m-aşteptam să vă găsesc pe voi doi înăuntru. Presupun că nu călătoriţi doar de plăcere, ci aveţi o destinaţie precisă în minte, cum ar fi Amber. Corect?
— Corect, am încuviinţat. Aş putea să te-ntreb de ce te afli aici, în loc să fii acolo?
— Eric m-a trimis să supraveghez drumul ăsta.
Mîna mi se opri pe unul dintre pistoalele pe care le aveam la centură. Mă îndoiam totuşi că un glonte i-ar fi putut străpunge armura. M-am gîndit să-l împuşc pe Morgenstern.
— Ei bine, fraţilor, spuse zîmbind, bine aţi venit înapoi şi vă urez drum bun. Fără îndoială, vă voi revedea cît de curînd în Amber. Vă urez o după-amiază plăcută!
Acestea fiind zise, se întoarse şi se îndreptă spre pădure.
— Hai să plecăm dracului de-aici! spuse Random. Probabil plănuieşte o ambuscadă sau o urmărire!
Şi scoase un pistol din centură pe care şi-l puse în poală.
Am condus normal, fără să mă grăbesc.
După vreo cinci minute, cînd tocmai începusem să răsuflu ceva mai uşurat, am auzit cornul. Am apăsat acceleraţia la maximum, ştiind că oricum o să ne ajungă din urmă, însă cu gîndul să cîştig cît mai mult timp şi cît

mai multă distanţă între noi. Am derapat la curbe şi am urcat dealuri, printre văi. La un moment dat era să lovesc un cerb, dar am reuşit să-l ocolesc fără să-mi pierd direcţia sau să încetinesc.
Cornul se auzea şi mai aproape, iar Random mormăia obscenităţi.
Simţeam că mai aveam cale lungă de făcut prin pădure, ceea ce nu avea darul să mă liniştească.
Am dat peste o porţiune mai lungă în linie dreaptă, unde am apăsat pedala pînă la refuz, timp de aproape un minut. Sunetele cornului lui Julian părură în acele clipe mai îndepărtate. Dar apoi am intrat pe o porţiune unde drumul era prost şi sinuos şi a trebuit să încetinesc. Cornul se apropie de noi.
După cîteva minute, l-am văzut pe Julian în oglinda retrovizoare, tunînd şi fulgerînd, mîncînd pămîntul, cu haita de cîini în jurul lui lătrînd şi curgîndu-le balele.
Random lăsă geamul în jos şi, după o clipă, se aplecă în afară şi deschise focul.
— Blestemată armură! spuse. Sînt sigur că l-am nimerit de două ori şi nu s-a întîmplat nimic.
— Urăsc ideea de a ucide animalul ăla, am spus, dar trage în cal!
— Am făcut-o deja de mai multe ori, zise, aruncînd pistolul descărcat pe podea şi scoţîndu-l pe celălalt. Şi ori sînt un ţintaş mai prost decît credeam, ori e-adevărat ce se spune: că-ţi trebuie un glonţ de argint ca să-l ucizi pe Morgenstern.

Doborî şase cîini cu gloanţele care-i mai rămăseseră, dar mai erau cel puţin două duzini.
I-am dat unul dintre pistoalele mele şi astfel mai ucise încă cinci fiare.
— Am păstrat ultimul glonţ, spuse, pentru capul lui Julian, dacă se apropie suficient de mult!
Erau cam la vreo cinsprezece metri în spate şi se apropiau vijelios, aşa încît am apăsat frînele. Cîţiva cîini nu se opriră la timp, dar Julian dispăru brusc şi o umbră întunecată trecu pe deasupra noastră.
Morgenstern păşise peste automobil. Apoi se roti şi, cînd cal şi călăreţ se întoarseră să ne înfrunte, apăsai la fel de brusc acceleraţia şi maşina ţîşni înainte.
Cu un salt magnific, Morgenstern se dădu la o parte din calea noastră. În oglinda retrovizoare am văzut doi cîini aruncînd bara de protecţie pe care o smulseseră şi reluînd urmărirea. Cîţiva zăceau pe drum şi vreo cincisprezece-şaisprezece încă ne urmăreau.
— Frumos lucrat, spuse Random, dar ai noroc că nu le plac cauciucurile. Probabil că n-au mai vînat maşini înainte.
I-am dat şi celălalt pistol şi i-am spus:
— Mai omoară nişte cîini.
Trase fără grabă şi cu o precizie perfectă, ucigînd şase.
Dar Julian era acum lîngă maşină, cu o sabie în mîna dreaptă.
Am claxonat, cu speranţa că-l voi speria pe Morgenstern, dar n-a ţinut. Am virat spre ei, dar calul sări într-o parte.

Random se ghemuise pe locul său şi ţintea pe deasupra mea, cu mîna dreaptă ţinînd pistolul rezemat pe antebraţul stîng.
— Nu trage încă, am spus. Am să încerc să-l iau eu.
— Eşti nebun, făcu în timp ce frînam.
Lăsă totuşi arma jos.
De îndată ce maşina se opri, am deschis portiera şi am sărit afară — în picioarele goale! La dracu'!
M-am eschivat pe sub sabia lui Julian, l-am prins de braţ şi l-am zvîrlit din şa. În cădere mă izbi în cap cu pumnul stîng înmănuşat în fier, de-am văzut stele verzi şi am simţit o durere cumplită.
Julian zăcea acolo unde căzuse, ameţit, iar de jur-împrejurul meu erau cîinii lui care mă muşcau; Random îi lovea furios. Am înşfăcat sabia lui Julian de unde căzuse şi i-am pus vîrful în dreptul gîtului.
— Potoleşte-i! am strigat. Sau te ţintuiesc de pămînt!
Urlă cîteva comenzi cîinilor şi aceştia se retraseră. Random îl ţinea pe Morgenstern de frîu, luptîndu-se cu el.
— Şi-acum, dragă frate, ce-ai de zis? l-am întrebat.
Avea în ochi o sclipire albastră, rece, iar chipul îi era golit de orice expresie.
— Dacă vrei să mă ucizi, fă-o acum! spuse.
— Toate la timpul lor, i-am răspuns, bucurîndu-mă cumva la vederea prafului de pe armura lui impecabilă. Între timp, cît valorează viaţa ta pentru tine?
— Orice pot să dau, fireşte.
Am păşit înapoi.

— Ridică-te şi urcă pe bancheta din spate, i-am spus.
Mă ascultă, iar eu am avut grijă să-i iau stiletul de la brîu înainte de a închide portiera. Random îşi reluă locul, ţinînd pistolul cu ultimul glonţ aţintit spre capul lui Julian.
— De ce nu-l omorîm chiar acum? întrebă Random.
— Cred că ne poate fi de folos. Sînt multe pe care vreau să le aflu. Şi încă mai avem un drum lung de parcurs.
Am pornit. Cîinii încă ne dădeau roată. Morgenstern începu să galopeze în spatele maşinii.
— Mă tem că nu valorez prea mult ca prizonier, remarcă Julian. Chiar dacă o să mă torturaţi, nu pot să vă spun decît ce ştiu, şi asta nu reprezintă mare lucru.
— Începe atunci cu ce ştii, am spus.
— Se pare că Eric are cea mai puternică poziţie, ne spuse, fiind chiar acolo, în Amber, cînd totul a scăpat de sub control. Cel puţin aşa am văzut eu lucrurile, şi atunci i-am oferit sprijinul meu. Dacă ar fi fost vorba despre vreunul dintre voi, probabil c-aş fi făcut acelaşi lucru. Eric m-a însărcinat să stau de pază în Arden, întrucît e una dintre căile principale de acces. Gerard controlează drumurile pe mare în sud, iar Caine apele din nord.
— Şi Benedict? Întrebă Random.
— Nu ştiu. N-am auzit nimic despre el. S-ar putea să fie cu Bleys. Ar putea fi undeva în Umbră şi s-ar putea ca nici măcar să nu fi auzit ce se întîmplă. E posibil să fi murit. De ani de zile nu mai am nici o veste de la el.
— Cîţi oameni aveţi în Arden? Întrebă Random.
— Peste o mie. Unii vă supraveghează, probabil, chiar în

clipa asta.
— Şi dacă vor să te aibă în viaţă, să se mărginească numai la asta, avertiză Random.
— Fără îndoială, ai dreptate. Trebuie să recunosc, Corwin a făcut un lucru deştept luîndu-mă prizonier în loc să mă ucidă. Aşa poate chiar o să reuşiţi să străbateţi pădurea.
— Spui asta numai pentru că vrei să trăieşti, spuse Random.
— Fireşte că vreau să trăiesc. Îmi daţi voie?
— De ce?
— Drept recompensă pentru informaţiile pe care vi le-am dat.
Random rîse.
— Ne-ai spus foarte puţin şi sînt sigur că putem smulge mult mai mult de la tine. Vedem noi, numai să reuşim să ne oprim. Ce zici, Corwin?
— O să vedem, am spus. Unde-i Fiona?
— Undeva în sud, cred, răspunse Julian.
— Ce ştii despre Deirdre?
— Nimic.
— Llewella?
— În Rebma.
— O.K., am zis, cred că mi-ai spus tot ce ştii.
— Tot.
Am continuat să înaintăm în tăcere şi, în sfîrşit, pădurea începu să se rărească. Îl pierdusem de mult pe Morgenstern, cu toate că uneori îl mai zăream pe şoimul lui Julian dîndu-ne tîrcoale. Drumul o cotea în sus şi ne

îndreptam către o trecătoare între doi munţi purpurii. Rezervorul de benzină arăta puţin peste un sfert de plin. Peste încă o oră treceam printre nişte stînci înalte.
— Asta ar fi un loc bun pentru un baraj, spuse Random.
— Se prea poate. Ce zici, Julian?
Oftă.
— Da, recunoscu el, o să daţi peste aşa ceva foarte curînd. Ştiţi cum să treceţi!
Ştiam. Cînd am ajuns la poartă şi paznicul, îmbrăcat în piele verde şi maro şi cu spada scoasă din teacă, înaintă spre noi, am arătat prada aflată pe bancheta din spate.
— Te-ai prins? l-am întrebat.
Bineînţeles că se prinse, şi în aceeaşi clipă ne recunoscu şi pe noi.
Se grăbi să ridice poarta şi ne salută cînd trecurăm pe lîngă el.
Mai erau încă două porţi pînă să traversăm trecătoarea — dar, la un moment dat, am observat că ne-am rătăcit. Eram acum la mai multe mii de metri înălţime, şi am oprit maşina pe o porţiune de drum care şerpuia pe peretele unei prăpăstii. În dreapta noastră nu era nimic altceva decît un lung drum pînă jos.
— Dă-te jos, am zis. O să mergi puţin la plimbare.
Julian păli.
— Nu o să mă tîrăsc în faţa ta. N-o să te rog să mă laşi în viaţă, spuse şi coborî din maşină.
— La naiba, am zis, n-am mai văzut un tîrîş ca lumea de săptămîni de zile! Buun... du-te acolo pe margine. Puţin

mai aproape, te rog.
Random ţinea în continuare pistolul aţintit spre capul lui Julian.
— Ceva mai înainte spuneai că, probabil, ai fi sprijinit pe oricine ar fi ocupat poziţia lui Eric.
— E-adevărat.
— Uită-te-n jos!
Se uită. Era un drum lung.
— O.K., am spus, să ţii minte asta, în caz că lucrurile se schimbă! Şi să ţii minte şi cine ţi-a dăruit viaţa, cînd altul ţi-ar fi luat-o. Hai, Random. Hai să plecăm naibii de aici.
L-am lăsat acolo, gîfîind din greu, cu sprîncenele încruntate.
Am ajuns în vîrf şi rezervorul era aproape gol. Am oprit motorul şi am început lungul drum de coborîre.
— Mă gîndeam, spuse Random, că n-ai pierdut nimic din vechea ta şiretenie. Eu, personal, l-aş fi ucis, probabil, pentru ce a încercat să facă. Dar cred că ai făcut exact ce trebuia. Cred că ne va sprijini, dacă reuşim să ajungem pînă la Eric. Între timp, fireşte, îi va povesti lui Eric cele întîmplate.
— Fireşte, am spus.
— Şi tu ai mai multe motive să-i vrei moartea decît oricare dintre noi.
Am zîmbit.
— Patimile personale nu fac casă bună cu politica, cu deciziile legale sau cu afacerile.
Random aprinse două ţigări şi-mi dădu una mie.

Privind în jos prin norii de fum, am dat cu ochii de marea aceea. Dincolo de cerul albastru adînc, aproape noptatic, cu soarele auriu agăţat de el, marea era atît de bogată — densă ca o pictură, deasă ca ţesătura unui veşmînt bleu-royal, aproape purpuriu — încît mă tulbura cînd priveam. M-am trezit vorbind într-o limbă pe care habar n-aveam c-o ştiu. Recitam Balada Celor Care Traversează Apa, şi Random mă ascultă pînă la sfîrşit şi mă-ntrebă:
— S-a spus adesea că tu ai compus-o. E-adevărat?
— A trecut atîta vreme, încît nici nu mai ţin minte.
Pe măsură ce costişa o lua tot mai mult spre stînga, iar noi coboram de-a lungul ei, îndreptîndu-ne către o vale împădurită, marea ni se înfăţişa privirilor pe o porţiune din ce în ce mai mare.
— Farul din Cabra, spuse Random, arătînd spre un enorm turn cenuşiu ce se ridica dintre ape, departe în mare. Aproape uitasem de el.
— Şi eu, am răspuns. E un sentiment straniu — întoarcerea, şi zicînd acestea mi-am dat seama că nu mai vorbeam engleza, ci limba numită Thari.
După aproape o jumătate de oră, am ajuns la poale. Am continuat să merg cu motorul oprit cît mai mult posibil, după care am învîrtit din nou cheia în contact. La zgomotul motorului, un stol de păsări negre îşi croi drum în văzduh din arbuştii aflaţi în stînga. Ceva cenuşiu, cu înfăţişare de lup, ţîşni din întuneric şi sări înspre hăţişul din apropiere; cerbul pe care-l pîndise, invizibil pînă atunci, făcu un salt rapid. Ne aflam într-o vale luxuriantă,

deşi nu atît de deasă sau atît de masiv împădurită ca Pădurea din Arden, care cobora lent, dar hotărît, către marea din depărtare.
Deasupra noastră, şi mai ales în stînga, se înălţau munţii. Cu cît pătrundeam mai adînc în vale, cu atît zăream mai bine goliciunea şi dimensiunile stîncii masive, faţă de pantele mai mici pe lîngă care trecuserăm. Munţii continuau să înainteze spre mare, crescînd şi îmbrăcîndu-se cu o mantie schimbătoare, cu nuanţe de verde, mov, purpuriu, auriu şi indigo. Dinspre vale, partea îndreptată spre mare ne era invizibilă, dar, din spatele munţilor, cel mai înalt pisc străpungea vălul estompat al norilor fantomatici şi, din cînd în cînd, soarele auriu îl îmbrăca într-o mantie de foc. După calculele noastre, eram la vreo cincizeci de kilometri de ţarcul luminos, iar indicatorul de benzină era aproape de zero. Ştiam că piscul ultim este destinaţia noastră, şi o dorinţă puternică începu să mă copleşească. Random privea şi el în aceeaşi direcţie.
— Încă e acolo, am remarcat.
— Aproape uitasem, spuse Random.
Cînd am schimbat vitezele, am observat că pantalonii căpătaseră o strălucire pe care n-o aveau înainte. Se şi îngustaseră considerabil spre glezne, iar manşetele dispăruseră. Abia apoi am observat cămaşa.
Arăta mai mult ca o jachetă, şi era neagră, împodobită cu argintiu; centura se lăţise mult faţă de cum era înainte.
La o privire mai atentă am băgat de seamă o panglică

argintie pe cusătura laterală a pantalonilor.
— Găsesc că sînt foarte bine îmbrăcat, am remarcat, ca să văd cum reacţionează Random.
Chicoti; asta mă făcu să mă uit la el să văd că, brusc şi la fel de inexplicabil, era îmbrăcat în pantaloni maro vărgaţi cu roşu şi o cămaşă portocalie cu maro. O beretă cafenie cu bordură galbenă se odihnea pe banchetă, lîngă el.
— Chiar mă întrebam cînd o să observi, spuse. Cum te simţi?
— Destul de bine. Şi, apropo, nu prea mai avem combustibil.
— Prea tîrziu să mai putem face mare lucru. Acum ne aflăm în lumea reală, şi ar fi un efort cumplit să ne jucăm cu Umbrele. Unde mai pui că n-ar trece neobservat. Mi-e teamă că va trebui s-o luăm pe jos cînd o să se termine benzina.
Se termină cinci kilometri mai încolo. Cu motorul oprit, am tras pe marginea drumului. De-acum soarele era înspre apus, iar umbrele erau, într-adevăr, mult alungite.
Am întins mîna spre bancheta din spate, unde pantofii mi se transformaseră în cizme negre, iar ceva zăngăni sub degetele mele.
Am tras o sabie de argint, nu prea grea, şi o teacă. Teaca se potrivea perfect la centură. Mai era şi o mantie neagră, cu o cataramă de forma unui trandafir de argint.
— Credeai că le-ai pierdut pentru totdeauna? întrebă Random.
— Aproape că da, am spus.

Am ieşit din maşină şi am început să mergem pe jos. Seara era răcoroasă, cu miresme proaspete. Spre est apăruseră stelele, iar soarele se îndrepta spre culcuşul său.
Ne tîram picioarele de-a lungul drumului, cînd Random spuse:
— Nu prea-mi place toată treaba asta.
— Adică?
— Prea au mers uşor toate pînă aici, îmi spuse. Nu-mi place. Am parcurs toată Pădurea din Arden doar cu un singur obstacol. E-adevărat, Julian a încercat să ne facă felul acolo — dar, ştiu eu?!... Ne-am descurcat atît de bine, încît aproape bănuiesc că ni s-a îngăduit s-o facem.
— Şi mie mi-a trecut asta prin minte, am minţit. Crezi că prevesteşte ceva rău?
— Mă tem că am căzut într-o capcană.
Am mers cîteva minute în tăcere.
— O ambuscadă? am întrebat după o vreme. Pădurea asta pare ciudat de liniştită.
— Ştiu eu? Nu-mi dau seama.
Am mai străbătut vreo trei kilometri şi soarele dispăru. Noaptea era neagră şi smălţuită cu stele strălucitoare.
— Unii ca noi n-ar trebui să meargă în felul ăsta, spuse Random.
— Adevărat.
— Şi totuşi, mi-e frică să nu apară armăsarii.
— Şi mie la fel.
— Ce părere ai despre situaţie? întrebă Random.

— Moarte şi rahat. Am senzaţia că vor sări pe noi curînd.
— Crezi că ar trebui să părăsim şoseaua?
— Chiar mă gîndisem la asta, am minţit iar, şi nu văd nici un motiv să nu mergem pe lîngă ea un timp.
Aşa am şi făcut.
Am trecut printre copaci, peste formele întunecate ale stîncilor şi tufişurilor. Şi luna răsări încet, mare, de argint, luminînd noaptea.
— Mă apasă sentimentul că n-o să reuşim, îmi spuse Random.
— Cît putem să ne încredem în asta? am întrebat.
— Mult.
— De ce?
— Prea am ajuns departe şi repede, răspunse. Nu-mi place deloc. Acum ne aflăm în lumea reală, e prea tîrziu să ne întoarcem. Nu ne putem juca cu Umbrele, ci trebuie să ne bazăm pe spadele noastre. Avea şi el una scurtă, strălucitoare.
— De aceea, continuă el, am senzaţia că e dorinţa lui Eric ca noi să fi ajuns pînă aici. Nu prea putem face mare lucru acum, dar din moment ce sîntem aici, mi-aş dori să fi trebuit să luptăm pentru fiecare centimetru de drum.
Am mai parcurs încă un kilometru jumătate şi ne-am oprit să fumăm cîte o ţigară, avînd grijă să le palmăm.
— E o noapte frumoasă, am spus, adresîndu-mă lui Random şi brizei răcoroase.
— Aşa zic şi eu... Ce-a fost asta?
Un foşnet uşor al arbuştilor puţin înapoia noastră.

— Vreun animal, poate.
Avea deja spada în mînă.
Am aşteptat cîteva minute, dar n-am mai auzit nimic.
Îşi vîrî spada la loc în teacă şi pornirăm din nou la drum. Nu mai răsună nici un zgomot în spatele nostru, dar, după un timp, am auzit ceva venind din faţă.
Random a dat din cap cînd l-am privit, şi am început să ne mişcăm cu mai multă precauţie.
O lucire uşoară, ca a unui foc de tabără, undeva, departe, la mare distanţă.
Nu mai distingeam zgomote, dar ridicatul lui din umeri însemna că mi-a înţeles gestul atunci cînd am luat-o în direcţia pădurii, spre dreapta.
Ne-a trebuit aproape o oră să ajungem la tabără. Erau patru bărbaţi aşezaţi în jurul focului şi alţi doi care dormeau mai încolo, în întuneric. De un stîlp era legată o fată; nu-i vedeam faţa, era cu spatele la noi, dar mi-am simţit inima tresăltînd cînd i-am privit silueta.
— Ar putea fi...? am şoptit.
— Da, răspunse el, cred că da.
În clipa aceea ea întoarse capul şi am ştiut că ghicisem.
— Deirdre!
— Mă întreb ce-o fi făcut nenorocita? spuse Random. Judecind după culorile ăstora, aş îndrăzni să spun că o duc înapoi în Amber.
Am observat că purtau negru, roşu şi argintiu, şi mi-am amintit, din Atuurile cărţilor de joc sau din altă parte, că acestea erau culorile lui Eric.

— Dacă Eric o vrea, n-o s-o aibă, am mîrîit printre dinţi.
— Niciodată n-am ţinut prea mult la Deirdre, mărturisi Random, dar ştiu că tu ţii, aşa că... şi scoase sabia din teacă.
Am făcut la fel.
— Fii gata! i-am spus, pregătindu-mă de atac.
Şi ne-am năpustit asupra lor.
Nu ne-a luat mai mult de două minute.
Ochii ei ne priveau de pe chipul transformat într-o mască deformată de lumina flăcărilor. Ţipa şi rîdea şi ne striga numele, cu o voce puternică şi înfricoşată. I-am tăiat legăturile şi-am ajutat-o să se ridice în picioare.
— Salutări, surioară. Ni te alături pe Drumul către Amber?
— Nu, spuse ea. Vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa, dar vreau s-o şi păstrez. De ce mergeţi în Amber... ca şi cum n-aş şti?
— E un tron care trebuie cucerit, spuse Random, iar lucrul acesta era o noutate pentru mine. Şi noi sîntem părţile interesate.
— Dacă aţi fi deştepţi, aţi sta deoparte şi aţi trăi mai mult, spuse ea, şi Doamne! Cît de drăguţă era, deşi arăta puţin obosită şi murdară.
Am luat-o în braţe, pentru că asta simţeam nevoia să fac, şi am îmbrăţişat-o. Random găsi un burduf de vin şi am băut toţi.
— Eric este singurul prinţ în Amber, spuse Deirdre, iar trupele îi sînt loiale.

— Nu mi-e frică de Eric, am răspuns, deşi eram conştient cît de nesigură era afirmaţia.
— N-o să te lase niciodată în Amber, spuse ea. Şi eu am fost prizonieră, pînă am reuşit să scap pe un drum tăinuit, acum două zile. Credeam c-o să pot merge în Umbre şi să aştept acolo să se rezolve totul, numai că nu e uşor să încep asta atît de aproape de locul real. Aşa se face că trupele lui m-au găsit azi dimineaţă. Acum tocmai mă duceau înapoi. Cred că m-ar fi ucis, o dată ajunşi acolo — deşi nu sînt sigură. În orice caz, aş fi rămas un om de paie. Cred că Eric e nebun — dar, repet, nu sînt sigură.
— Şi Bleys? Întrebă Random.
— Trimite lucruri din Umbre, şi Eric e foarte deranjat. Dar, pînă acum n-a atacat niciodată cu forţa lui reală şi asta îl nelinişteşte pe Eric, iar hotărîrea Coroanei şi a Sceptrului rămîne incertă, deşi pînă la urmă tot numai de Eric depinde.
— Înţeleg. A vorbit vreodată despre noi?
— Despre tine nu, Random. Dar despre Corwin, da. Încă se teme de întoarcerea lui Corwin în Amber. Există o oarecare siguranţă în următorii şapte-opt kilometri, să zicem, dar după asta fiecare centimetru al drumului e presărat cu pericole. Fiecare copac şi fiecare piatră sînt o posibilă capcană sau o ambuscadă. Din cauza lui Bleys şi din cauza lui Corwin. A vrut să ajungi măcar pînă aici, unde nu te mai poţi folosi de Umbre şi nici nu mai poţi scăpa uşor de sub puterea lui. E absolut imposibil să

intraţi în Amber fără să cădeţi în vreuna dintre capcanele lui.
— Şi totuşi tu ai scăpat...
— Asta a fost altceva. Eu am încercat să ies, nu să intru. Poate că pe mine nu m-a păzit cu atîta grijă cum ar fi făcut-o cu voi, pentru că sînt femeie şi nu am ambiţii. Drept e că n-am reuşit, după cum vedeţi.
— Ai reuşit acum, surioară, am spus, cîtă vreme spada mea e gata oricînd să sară în apărarea ta.
Mă sărută pe frunte şi-mi strînse mîna. Întotdeauna m-a dat pe spate chestia asta.
— Sînt sigur c-am fost urmăriţi, spuse Random, ceea ce ne făcu să ne topim toţi trei în întuneric cît ai clipi.
Am stat nemişcaţi lîngă un tufiş, privind cu atenţie în urma noastră.
După un timp, şoaptele noastre indicau că trebuie să iau o decizie. Întrebarea era cît se poate de simplă: Şi acum ce facem?
Întrebarea era mult prea serioasă, iar eu nu mai puteam răspunde în doi peri. Ştiam că nu pot avea încredere în ei, nici chiar în draga de Deirdre, dar dacă trebuia să discut cu cineva, Random era cel puţin în aceeaşi oală cu mine, cufundat pînă-n gît, iar Deirdre era preferata mea.
— Dragi rude, le-am spus, trebuie să vă fac o mărturisire.
Nici n-am rostit bine aceste cuvinte că mîna lui Random era deja pe minerul spadei. Cam asta era încrederea pe care o aveam unul în altul. Îi auzeam deja gîndul: „Corwin m-a adus aici ca să mă trădeze".

— Dacă m-ai adus aici ca să mă vinzi, spuse, n-o să mă duci decît mort.
— Glumeşti? am pufnit. Am nevoie de ajutorul tău, nu-ţi vreau capul. N-am de spus decît atît: nu ştiu ce dracu' se-ntîmplă. Am mai ghicit eu cîte ceva, dar nu ştiu unde dracu' ne aflăm, nu ştiu ce înseamnă Amber, nu ştiu ce face Eric, cine e Eric, nu ştiu de ce stăm ghemuiţi aici în tufe, ascunzîndu-ne de trupele lui, şi, de fapt, nici nu ştiu cine sînt eu cu adevărat!
Urmă o tăcere cumplit de lungă, după care Random şopti:
— Ce vrei să spui?
— Da, chiar, se încruntă şi Deirdre.
— Vreau să spun că am reuşit să te păcălesc, Random. Nu ţi s-a părut straniu că toată călătoria asta n-am făcut altceva decît să conduc maşina?
— Tu erai şeful şi mi-am închipuit că aveai un plan clar. Ai făcut cîteva lucruri foarte deştepte pe drum. Ştiu că eşti Corwin.
— Ăsta-i un lucru pe care l-am aflat şi eu abia acum două zile, am zis. Ştiu că eu sînt cel căruia voi îi spuneţi Corwin, dar cu puţin timp în urmă am avut un accident. Am fost rănit — o să vă arăt cicatricele cînd o să avem mai multă lumină — şi sufăr de amnezie. Nu înţeleg nimic din toată discuţia asta despre Umbre. Nici măcar nu-mi amintesc prea multe despre Amber. Nu-mi amintesc decît de rudele mele şi de faptul că nu pot avea prea multă încredere în ele. Asta-i povestea mea. Ce

părere aveţi?
— Iisuse! Exclamă Random. Da, acum pricep! Înţeleg toate micile amănunte care m-au nedumerit în timpul drumului... Dar pe Flora cum ai reuşit s-o păcăleşti atît de bine?
— Am avut baftă şi o şiretenie subconştientă, cred. Nu! Nu e asta! A fost proastă. Acum chiar am nevoie de voi.
— Crezi că putem reuşi în Umbre? se întoarse Deirdre către Random.
— Da, răspunse acesta, dar nu asta-mi doresc. Mi-ar plăcea să-l văd pe Corwin în Amber şi mi-ar plăcea să văd capul lui Eric într-un ţăruş. Sînt dispus să-mi asum nişte riscuri ca să vedem lucrurile astea, aşa încît n-o să mă mai întorc în Umbre. Voi puteţi să vă întoarceţi, dacă vreţi. Amîndoi credeţi că şovăi şi vă arunc cu praf în ochi. Acum aveţi ocazia să vă convingeţi. Vreau să merg pînă la capăt.
— Mulţumesc, frate! am zis.
— Aici, pe lună, ne întîlnim cam rău*, mormăi Deirdre.
— Ai fi putut fi încă legată de un stîlp, spuse Random, şi ea tăcu mîlc.
Am mai rămas acolo încă un timp, cînd deodată trei bărbaţi intrară în tabără şi cercetară locul. Doi dintre ei

* Replică a lui Oberon, craiul zînelor, în piesa „Visul unei nopţi de vară", de William Shakespeare, trad. St. O. Iosif, trad. Actualizată de Florin Tornea, 1956, Ed. de Stat pentru Literatură şi Artă (n. red.).

îngenuncheară şi adulmecară pămîntul, după care priviră în direcţia noastră.

— Îşi pot schimba forma! șopti Random, cînd cei trei se îndreptară spre noi.
Am văzut ce se petrece, deşi erau ascunşi de umbră. Se lăsară în patru labe şi lumina lunii se juca cu hainele lor cenuşii.
Apoi apărură cei şase ochi strălucitori ai urmăritorilor noştri.
Am străpuns primul lup cu spada mea de argint şi am auzit un urlet omenesc. Random îl decapită pe unul dintr-o singură lovitură, şi, spre uimirea mea, am văzut-o pe Deirdre că îl ridică pe al treilea în aer şi-i zdrobeşte coloana de genunchi, mişcare ce produse un zgomot sec, de obiect spart.
— Repede, sabia ta! spuse Random, şi am străpuns întîi victima lui, apoi pe a ei, şi în tot vălmăşagul se auziră alte strigăte.
— Mai bine s-o luăm repede din loc! se agită Random. Pe aici! Şi l-am urmat.
— Unde mergem? întrebă Deirdre, după aproape o oră de furişare printre arbuşti.
— Spre mare, răspunse Random.
— De ce?
— Acolo e memoria lui Corwin.
— Unde? Cum?
— Rebma, fireşte.
— O să vă omoare acolo şi o să vă arunce la peşti.
— N-o să merg chiar pînă acolo. Va trebui să ajungi tu la ţărm şi să vorbeşti cu sora surorii tale.

— Vrei să spui că trebuie să-şi ia din nou Modelul?
— Da.
— E riscant.
— Ştiu... Ascultă, Corwin, te-ai purtat foarte frumos cu mine deunăzi. Dacă, prin cine ştie ce întîmplare, nu eşti cu adevărat Corwin, eşti un om mort. Totuşi trebuie să fii tu. Nu se poate să fii altcineva. După felul în care ai acţionat, chiar şi fără memorie. Nu, uite, pun pariu pe viaţa ta. Încearcă-ţi norocul şi încearcă lucrul numit Modelul. Sînt mari şanse să îţi recapeţi memoria. Intri în joc?
— Să zicem, am spus, dar ce e Modelul?
— Rebma este cetatea fantomă, îmi explică el. Este reflectarea Amberului în adîncul mării. În ea, tot ce există în Amber este reprodus întocmai ca într-o oglindă. Oamenii lui Llewella trăiesc acolo, aşa cum o fac şi în Amber. Mă urăsc pentru cîteva mici păcate din trecut, aşa încît nu mă pot aventura acolo cu tine, dar dacă le vorbeşti cinstit şi poate faci o aluzie la misiunea ta, cred că te vor lăsa să parcurgi Modelul din Rebma, care, din moment ce este reflectarea celui real din Amber, ar trebui să aibă acelaşi efect. Adică să îi confere unui fiu al tatălui nostru puterea de a merge printre Umbre.
— Şi cum îmi va fi de folos această putere?
— Te va face să ştii ce eşti.
— Atunci accept, am spus.
— Bravo. În cazul ăsta, o să ne îndreptăm spre sud. Ne va lua cîteva zile să ajungem la scară... Mergi cu el,

Deirdre?
— Voi merge cu fratele meu Corwin.
Ştiam c-o să spună asta, şi m-am bucurat. Mi-era teamă, dar m-am bucurat.
Am mers toată noaptea. Am evitat trei întîlniri cu trupe înarmate, iar dimineaţa am dormit într-o grotă.

V

Am petrecut două seri croindu-ne drum către nisipurile roz şi negre ale mării celei mari. De-abia în dimineaţa celei de-a treia zile am ajuns la plajă, după ce, cu o seară înainte, am evitat cu succes o întîlnire nedorită. Nu doream să ieşim la loc deschis înainte de a vedea exact unde trebuia să ajungem, Faiella-bionin, Scara spre Rebma, şi de a ne putea îndrepta într-acolo cît mai repede cu putinţă.

Răsăritul arunca miliarde de săgeţi strălucitoare în spuma umflată a apelor şi dansul lor ne orbea, astfel încît nu puteam zări nimic dincolo de suprafaţă. Două zile ne hrăniserăm numai cu fructe şi apă şi-mi era îngrozitor de foame, dar am uitat de asta cînd am văzut plaja largă, vărgată ca un tigru, cu ridicăturile neaşteptate de portocaliu, roz şi roşu, cu îngrămădirile abrupte de scoici, lemne şi pietricele lucioase, şi marea la doi paşi: ridicîndu-se şi căzînd, împroşcînd uşor cu stropi de spumă, toată aurie şi albastră şi purpurie, răspîndind briza ca un cîntec al vieţii, ca o binecuvîntare sub cerurile violete ale zorilor.

Muntele care înfrunta zorii, Kolvir, care ţinuse mereu în braţe Amberul aşa cum o mamă îşi ţine pruncul, se găsea la vreo treizeci de kilometri în stînga noastră, spre nord, şi soarele îl acoperea cu aur, făcînd din curcubeu o

mantie deasupra oraşului. Random privi spre el şi scrîşni din dinţi, apoi întoarse privirea. Poate şi eu am făcut la fel.
Deirdre îmi atinse mîna, făcu un semn din cap şi începu să meargă spre nord, paralel cu ţărmul. Random şi cu mine o urmarăm îndeaproape. Se pare că zărise vreun punct de reper.
Înaintaserăm aproape o jumătate de kilometru cînd pămîntul păru a se scutura uşor.
— Zgomot de copite! șuieră Random.
— Priviţi! spuse Deirdre, cu capul dat pe spate şi arătînd în sus.
I-am urmărit direcţia privirii.
Deasupra se rotea un şoim.
— Cît de departe e? am întrebat.
— Grămada aia de stînci, spuse ea.
Am zărit un morman la vreo sută de metri, poate, aproape doi metri şi jumătate înălţime, alcătuit din pietre cenuşii cam de mărimea unui cap, tocite de vînt, nisip şi apă, şi semănînd cu un trunchi de piramidă.
Copitele se auziră mai tare, urmate de sunetele unui corn, dar nu al lui Julian.
— Să fugim! strigă Random, şi l-am ascultat.
După vreo douăzeci şi cinci de paşi, şoimul coborî. Se repezi la Random, dar acesta îşi scoase spada şi reuşi să-l atingă. Atunci şoimul se îndreptă spre Deirdre. Mi-am scos spada din teacă şi am încercat să-l lovesc. Cîteva pene zburară. Se înălţă şi atacă iarăşi, şi de data asta

spada mea lovi ceva tare — am avut senzaţia că şoimul s-a prăbuşit, dar n-aş putea spune cu siguranţă asta, pentru că nu puteam să mă opresc şi să privesc înapoi. Zgomotul copitelor era acum destul de aproape, puternic, iar sunetele cornului se auzeau la o aruncătură de băţ.
Am ajuns la stînci şi Deirdre le ocoli, îndreptîndu-se direct spre mare.
Nu mă puteam contrazice cu cineva care părea că ştie ce face. Am urmat-o şi, cu coada ochiului, i-am zărit pe călăreţi.
Erau încă destul de departe de noi, dar goneau de-a lungul ţărmului, cu cîinii lătrînd şi cornul sunînd, iar Random şi cu mine am alergat după sora noastră cît ne-au ţinut picioarele şi ne-am croit drum în valuri.
Eram în apă pînă la mijloc cînd l-am auzit pe Random:
— Şi dacă stăm pe loc, şi dacă înaintăm, tot moarte înseamnă pentru mine.
— Dacă stăm pe loc, moartea e iminentă, am spus. Dar dacă înaintăm, poate poţi negocia. Hai!
Am pornit înainte. Ne aflam pe un fel de suprafaţă stîncoasă care cobora în mare. Habar n-aveam ce vom respira cînd ne vom scufunda, dar Deirdre părea că nu se sinchiseşte, aşa că am încercat şi eu să nu mă mai gîndesc la asta.
Dar n-am reuşit.
Cînd apa ne cuprinse capetele, eram foarte îngrijorat. Deirdre mergea drept înainte totuşi, coborînd, şi am

urmat-o, iar după noi venea Random.
La fiecare cîţiva paşi era un hop. Coboram o scară enormă, despre care ştiam că se numeşte Faiella-bionin.
Încă un pas şi apa urma să-mi treacă peste cap, dar Deirdre deja înaintase sub apă.
Aşa că am inspirat adînc şi m-am scufundat.
Simţeam alte trepte şi am început să le cobor. Mă întrebam cum se făcea că trupul meu nu plutea, căci continuam să rămîn drept şi fiecare treaptă mă purta în jos ca şi cînd m-aş fi aflat pe o scară normală, cu toate că mişcările erau cumva încetinite. Mă întrebam ce-am să fac atunci cînd n-o să-mi mai pot ţine respiraţia.
În jurul capului lui Random şi al lui Deirdre erau băşicuţe. Am încercat să văd ce fac ei, dar n-am reuşit. Părea că piepturile lor se ridică şi coboară ca şi cînd ar fi respirat normal.
Cînd ne aflam cam la vreo trei metri sub suprafaţa mării, Random, care mergea în stînga mea, mă privi şi începu să vorbească. Era ca şi cum aş fi avut urechea lipită de cada unei băi şi cuvintele lui veneau ca zgomotul cuiva care bătea în ea din afară.
Cu toate astea, le distingeam clar:
— Nu cred că-i vor convinge pe cîini să ne urmărească, chiar dacă armăsarii o vor face.
— Cum reuşeşti să respiri? am încercat să-i spun, şi mi-am auzit propriile cuvinte undeva, la distanţă.
— Nu te teme, se grăbi el să mă liniştească. Dacă încă îţi mai ţii respiraţia, expiră şi nu-ţi face griji. Poţi respira

liniştit cîtă vreme nu te aventurezi dincolo de scară.
— Cum e posibil aşa ceva? am întrebat.
— Dacă o să reuşim, o să afli, spuse, şi vocea lui suna clar, deşi trecea prin verdele rece al apei.
Ne aflam la vreo şase metri sub nivelul apei şi am expirat o cantitate mică de aer, încercînd să inspir măcar pentru o secundă.
Nu se întîmplă nimic îngrijorător, aşa încît am continuat să respir normal. Au apărut ceva mai multe băşicuţe, dar, în afară de asta, n-am simţit nimic neplăcut în cursul trecerii.
Presiunea nu dădu nici un semn de creştere pe parcursul următorilor trei metri, şi zăream scara pe care ne deplasam ca printr-o ceaţă verzulie. Ducea în jos, tot mai în jos. Drept. Direct. Iar de undeva de sub noi se întrezărea un fel de lumină.
— Dacă reuşim să trecem pe sub arcadă, sîntem în siguranţă, îmi explică sora mea.
— Tu vei fi în siguranţă, o corectă Random, şi m-am întrebat ce ispravă făcuse de era dispreţuit în locul numit Rebma.
— Dacă ei călăresc cai care n-au mai făcut călătoria înainte, atunci vor fi siliţi să ne urmărească pe jos, spuse Random. În cazul ăsta, vom reuşi!
— Aşa că ar putea să nici nu ne mai urmărească — dacă despre asta-i vorba, completă Deirdre.
Am început să grăbim pasul.
Cînd ne aflam cam la cincisprezece metri sub nivelul

mării, apele deveniră mai întunecate şi mai reci, dar strălucirea de dinainte şi de sub noi creştea, şi, după alţi zece paşi, am reuşit să localizez sursa: în dreapta se ridica un stîlp care avea în capăt un fel de glob strălucitor. Cîţiva paşi mai în jos, un alt stîlp se ivea din stînga. Apoi un altul la dreapta, şi aşa mai departe.
Cînd am ajuns în apropiere, apele deveniseră mai calde şi scara însăşi se vedea mai limpede: era albă, pătată ici-colo cu roz şi verde, parcă din marmură, dar nu era alunecoasă, în ciuda apei. Avea cam cincisprezece metri lăţime, cu cîte o balustradă lată din aceeaşi substanţă de fiecare parte.
Pe măsură ce înaintam, o sumedenie de peşti înotau pe lîngă noi. Am privit peste umăr înapoi, dar nu se zărea nimeni care să ne urmărească.
Se luminase şi mai mult. Cînd ne-am apropiat de prima sursă de lumină, am observat că în capătul stîlpului nu era un glob. Probabil mintea mea făcuse această asociaţie, încercînd să găsească ceva cît de cît raţional în tot ce se întîmplă. Se dovedi a fi o flacără, de aproape şaizeci de centimetri înălţime, care dansa acolo ca o torţă imensă. Am decis să întreb de ea mai tîrziu, şi mi-am ţinut gura economisindu-mi — dacă-mi permiteţi expresia — respiraţia pentru coborîrea rapidă pe care o făceam.
După ce am intrat în strada de lumină şi am trecut pe lîngă alte şase torţe, Random ne anunţă:
— Vin după noi.

Şi am privit iarăşi înapoi şi am văzut cîteva siluete îndepărtate care coborau pe acelaşi drum, patru dintre ele călare.
Ciudat sentiment să rîzi sub apă şi să te auzi rîzînd.
— Lasă-i, am spus şi am atins minerul spadei. Acum, cînd am ajuns atît de departe, simt că m-a cuprins o forţă nebănuită!
Ne-am grăbit totuşi, iar jos, în dreapta şi în stînga noastră, apa devenise neagră ca cerneala. Numai scara era luminată, în fuga noastră nebună pe ea, iar în depărtare am zărit ceea ce părea a fi o arcadă grandioasă.
Deirdre sărea treptele două cîte două. Simţeam o trepidaţie datorată bătăii ritmate a potcoavelor cailor din urma noastră.
Banda celor înarmaţi — ce umplea scara dintr-o balustradă în alta — era undeva departe, înapoi, deasupra noastră. Dar cei patru călăreţi aproape că ne ajunseseră. O urmam îndeaproape pe Deirdre care se năpustise în jos, şi eram cu mîna gata pregătită pe spadă.
Trei, patru, cinci. Pe lîngă atîtea lumini am trecut înainte de a privi iar înapoi: călăreţii erau la vreo cincisprezece metri deasupra noastră. Ceilalţi aproape nu se mai vedeau. Arcada se înălţa în faţă, la alţi şaizeci de metri distanţă. Mare, strălucind ca alabastrul, şi sculptată cu tritoni, nimfe ale mării, sirene şi delfini. De cealaltă parte a ei părea că sînt oameni.

— Probabil se-ntreabă de ce-am venit aici, gîfîi Random.
— O întrebare pur teoretică, dacă nu izbutim, am replicat în grabă, după ce o altă privire aruncată peste umăr mi-a dezvăluit că deja călăreţii se apropiaseră cu trei metri.
Mi-am scos spada, care sclipi în lumina torţelor. Random făcu acelaşi lucru.
După încă douăzeci de trepte trepidaţiile deveniseră cumplite, răsunau în apa verde. Ne-am răsucit în grabă ca să nu fim striviţi în timp ce alergam.
Erau aproape peste noi. Porţile erau la treizeci de metri, dar tot atît de bine puteau fi la treizeci de kilometri, dacă nu scăpăm de cei patru călăreţi.
M-am ghemuit în clipa în care individul care venea spre mine şi-a scos spada. În dreapta sa şi uşor în spate se afla un alt călăreţ, aşa încît fireşte că m-am ferit în stînga lui, aproape de balustradă. Asta îl obliga să lovească pieziş, din moment ce ţinea spada în dreapta.
Cînd lovi, am parat printr-o quartă şi am ripostat.
Se aplecase mult înainte în şa, iar vîrful spadei mele îi străpunse gîtul prin dreapta.
Un şuvoi imens de sînge, ca un fum stacojiu, ţîşni şi se răspîndi în lumina verzulie. Oricît de prostesc părea gîndul, îmi doream să fie aici Van Gogh să vadă spectacolul.
Calul trecu mai departe, iar eu m-am repezit la cel de-al doilea călăreţ din spate.
Se răsuci să pareze lovitura şi reuşi. Dar viteza lui prin apă şi forţa loviturii mele îl smulseră din şa. În timp ce

cădea l-am lovit cu piciorul, făcîndu-l să alunece. L-am lovit iar, cînd plutea deasupra mea, şi reuşi din nou să pareze, dar asta-l făcu să se prăbuşească dincolo de balustradă. L-am auzit urlînd cînd presiunea apelor îl cuprinse. Apoi se lăsă liniştea.
Am avut răgazul să-mi îndrept atenţia spre Random, care ucisese un om cu cal cu tot şi care tocmai se duela cu un alt individ rămas fără cal. Cînd am ajuns lîngă el, îl răzbise şi pe acesta şi rîdea. Sîngele şiroia deasupra noastră, şi deodată mi-am dat seama că-l cunoscusem pe nebunul, tristul, apucatul Vincent Van Gogh şi că era, într-adevăr, mare păcat că nu putea picta un asemenea tablou.
Următorii erau probabil la vreo treizeci de metri în spatele nostru; noi ne-am întors şi ne-am îndreptat spre arcadă. Deirdre trecuse deja pe sub ea.
Am alergat şi noi şi am reuşit să ajungem la vreme.
În jurul nostru erau o mulţime de oameni înarmaţi cu săbii, aşa că urmăritorii renunţară la intenţiile lor. Ne-am băgat şi noi spadele în teacă.
— Am izbutit! strigă Random, după care ne-am îndreptat către oamenii care se ridicaseră să ne apere.
Lui Random i se ceru imediat să predea spada, iar el se supuse fără să protesteze. Apoi veniră doi bărbaţi care-l încadrară şi un al treilea în spatele lui, şi astfel am continuat să coborîm scara spre lumea apelor.
Pierdusem orice noţiune a timpului, dar aveam senzaţia că nu mersesem mai mult de o jumătate de oră înainte

să ajungem la destinaţie.
Porţile de aur ale Rebmei se înălţau în faţa noastră. Am trecut prin ele şi am intrat în cetate.
Totul se vedea printr-un abur verde. Se vedeau clădiri, toate cu un aspect fragil şi cele mai multe înalte, grupate pentru a închipui diferite modele şi pictate în culori ţipătoare. Îmi scormoneam mintea să găsesc amintiri. Singurul rezultat: durerea, de-acum cunoscută, care însoţea frînturile de amintiri sau neputinţa de a le aduce la suprafaţă. Şi uite că totuşi ştiam, mai trecusem înainte pe străzile astea sau, în orice caz, pe unele foarte asemănătoare.
Random nu scosese nici o vorbă de cînd fusese luat sub pază. Singura dată cînd Deirdre a deschis gura a fost să întrebe de sora noastră, Llewella. I se spuse că Llewella e în Rebma.
Am observat cu atenţie escorta. Erau bărbaţi cu părul verde sau purpuriu sau negru, şi toţi aveau ochii verzi, în afară de unul singur care-i avea căprui. Toţi purtau ciorapi din solzi şi mantii, bretele încrucişate pe piept şi spade scurte care atîrnau de centuri din scoici. Corpurile nu le erau acoperite cu păr. Nici unul nu mi-a adresat vreun cuvînt, deşi unii mă priveau drept în faţă, iar alţii îmi aruncau cîte o privire fioroasă. Mi s-a îngăduit să-mi păstrez arma.
În interiorul cetăţii am fost conduşi de-a lungul unei străzi largi, luminate de torţele de pe stîlpi, care se aflau la distanţe şi mai mici între ele decît cele din Faiella-

bionin; oamenii ne priveau din spatele unor ferestre octogonale diferit colorate, iar peşti cu pîntecele strălucitor înotau pe lîngă ei. Cînd am cotit, ne-a izbit un curent rece, ca o briză, şi, după cîţiva paşi, unul cald, ca un vînt.
Am fost conduşi la palatul din centrul cetăţii; mi-am dat seama că-l cunoşteam ca pe propriul meu buzunar. Era o imagine a palatului din Amber, ascuns numai de perdeaua verde şi multiplicat de numeroase oglinzi ciudat plasate cu care erau decorate zidurile pe dinăuntru şi pe dinafară. O femeie stătea pe tron în încăperea transparentă pe care aproape mi-o reaminteam; părul ei era verde, dar brăzdat cu argintiu, ochii rotunzi ca pietrele de jad, iar sprîncenele roz, ca aripile unui pescăruş. Avea o gură mică, la fel şi bărbia; obrajii îi erau proeminenţi, largi şi rotunzi. Un cerc de aur alb îi înconjura fruntea, iar în jurul gîtului avea un colier de cristal. La capătul lui strălucea un safir care atîrna între superbii ei sîni goi, ale căror sfîrcuri erau de un verde-pal. Purta ciorapi din solzi albaştri şi o centură de argint, iar în mîna dreaptă ţinea un sceptru de coral roz. Avea cîte un inel pe fiecare deget, iar fiecare inel avea o piatră în nuanţe diverse de albastru. Nu schiţă nici un zîmbet cînd ni se adresă:
— Ce căutaţi aici, voi, paria ai Amberului? întrebă, şi vocea ei avea ceva sîsîit, moale, fluid.
Deirdre îi răspunse:
— Fugim de mînia prinţului care locuieşte în cetatea cea

adevărată, Eric! Sîntem deschişi cu tine şi-ţi spunem că vrem să-l detronăm. Dacă el e iubit aici, sîntem pierduţi, ne-am predat singuri în mîinile duşmanului nostru. Dar eu simt că nu e iubit aici. Aşa încît am venit să cerem sprijin, blîndă Moire...
— Nu vă voi da ostaşi ca să atacaţi Amberul, replică ea. După cum ştiţi, haosul s-ar reflecta şi pe tărîmul meu.
— Nu asta vrem de la tine, dragă Moire, continuă Deirdre, ci doar un mic lucru, care poate fi făcut cu uşurinţă fără a vă costa nimic pe tine sau pe supuşii tăi.
— Numeşte-l! Pentru că, după cum ştii, Eric este aici la fel de dispreţuit ca acest trădător care stă în stînga ta — şi arătă spre fratele meu, care o privea, cîntărind-o obraznic, cu un mic zîmbet în colţul gurii.
Dacă trebuia să plătească — oricare ar fi fost preţul — pentru ceea ce făcuse, ştiam că va plăti ca un adevărat prinţ de Amber — şi mi-am amintit deodată că la fel făcuseră şi cei trei fraţi ai noştri, morţi cu ani în urmă. Va plăti, batjocorindu-i pe toţi rîzînd, chiar dacă gura i-ar fi plină de propriu-i sînge, şi, cînd va muri, va pronunţa un ultim blestem, care mai apoi se va îndeplini.
Şi eu aveam puterea asta, ştiam, şi eram gata să o folosesc dacă împrejurările ar fi cerut-o.
— Lucrul pe care l-aş cere, vorbi din nou Deirdre, este pentru fratele meu, Corwin, frate şi cu Lady Llewella care sălăşluieşte cu tine aici. Cred că nu te-a supărat niciodată...
— Asta e adevărat. Dar de ce nu vorbeşte chiar el?

— Asta e un alt aspect al problemei, Doamnă. Nu poate, pentru că nu ştie ce să ceară. Şi-a pierdut o mare parte din memorie în urma unui accident care s-a petrecut cînd vieţuia printre Umbre. L-am adus aici pentru a-şi reface memoria, pentru a-şi readuce în minte timpurile trecute, ca să-l poată înfrunta pe Eric în Amber.
— Continuă, spuse femeia de pe tron privindu-mă printre gene.
— Undeva, în clădirea asta, spuse mai departe Deirdre. Există o încăpere unde puţini ajung. În încăperea aceea, pe podea, înconjurat de foc, se află un duplicat a ceea ce noi numim Modelul. Numai un fiu sau o fiică a fostului senior din Amber pot păşi în acel Model fără să piară, căpătînd de la Model putere asupra Umbrei.
La aceste vorbe, Moire clipi de mai multe ori, şi m-am întrebat oare cîţi supuşi trimisese la Model pentru a cîştiga măcar puţin din puterea acestuia pentru Rebma. Bineînţeles, eşuase.
— Noi credem că, dacă păşeşte peste Model, continuă Deirdre, asta ar trebui să-i redea lui Corwin memoria şi amintirea faptului că este prinţ din Amber. Nu poate merge în Amber s-o facă, şi aici este singurul loc în care memoria lui e duplicată, în afară de Tir-na Nog'th unde, bineînţeles, nu putem merge acum.
Moire îşi îndreptă privirea spre sora mea, trecu peste Random, apoi privi spre mine.
— Doreşte Corwin să încerce acest lucru? întrebă.
M-am înclinat.

— Doreşte, doamnă, am spus, şi ea zîmbi.
— Foarte bine, ai îngăduinţa mea. Dar nu-ţi pot oferi nici o garanţie dincolo de tărîmul meu.
— Cît priveşte asta, majestate, spuse Deirdre, n-avem nici o pretenţie, dar vom avea noi grijă, din clipa în care vom pleca.
— Cu excepţia lui Random, spuse Moire, care va fi în siguranţă...
— Adică? se miră Deirdre, pentru că Random, fireşte, n-ar fi vorbit, date fiind împrejurările.
— Sînt convinsă că-ţi aminteşti, o săgetă Moire, că, odată, prinţul Random a venit pe tărîmul meu ca prieten, pentru ca apoi să dispară în grabă cu fiica mea, Morganthe.
— Am auzit vorbindu-se despre asta, Lady Moire, dar nu sînt convinsă de adevărul sau de temeinicia acestei poveşti.
— E adevărat, spuse Moire, şi, o lună după aceea, Morganthe mi-a fost adusă. Sinuciderea ei s-a petrecut la cîteva luni după naşterea fiului ei, Martin. Ce-ai de spus despre asta, Prinţe Random?
— Nimic, răspunse acesta.
— Cînd Martin a împlinit vîrsta cerută de oricare descendent de viţă Amber, a hotărît să traverseze Modelul, continuă Moire. E singurul dintre oamenii mei care a reuşit. Apoi, a plecat spre Umbră şi de-atunci nu l-am mai văzut. Ce-ai de spus despre asta, Lord Random?
— Nimic, răspunse acesta.

— Atunci te voi pedepsi, continuă Moire. Te vei căsători cu femeia pe care o voi alege eu şi vei rămîne alături de ea pe tărîmul meu vreme de un an, sau îţi vei pierde viaţa. Ce-ai de spus despre asta, Random?
Random nu spuse nimic, dar încuviinţă brusc.
Moire lovi cu sceptrul în braţul tronului de turcoaz.
— Foarte bine, spuse. Aşa să fie!
Şi aşa a fost.
Ne-am instalat în încăperile pe care ni le-a oferit, ca să ne împrospătăm. După un timp, apăru în uşa camerei mele.
— Te salut, Moire, am spus.
— Lord Corwin din Amber, adesea mi-am dorit să te întîlnesc.
— Şi eu la fel, am minţit.
— Faptele tale glorioase sînt deja intrate în legendă.
— Mulţumesc, dar de-abia îmi reamintesc cîte ceva.
— Pot să intru?
— Desigur, şi m-am dat la o parte, invitînd-o astfel înăuntru.
Intră în apartamentul frumos aranjat pe care mi-l rezervase. Se aşeză pe braţul canapelei portocalii.
— Cînd ai vrea să încerci Modelul?
— Cît mai curînd posibil, i-am spus.
Chibzui puţin, apoi spuse:
— Unde ai fost printre Umbre?
— Foarte departe de-aici, într-un loc pe care am învăţat să-l iubesc.

— E ciudat pentru un lord din Amber să aibă însuşirea asta.
— Ce însuşire?
— Să iubească, răspunse ea.
— Poate am ales cuvîntul nepotrivit.
— Mă-ndoiesc, pentru că baladele lui Corwin ating coarda cea mai sensibilă a sufletului.
— Doamna e prea amabilă.
— Dar nu se-nşeală, răspunse ea.
— Am să-ţi dedic o baladă într-o bună zi.
— Cu ce te ocupai cînd vieţuiai în Umbră?
— Mi se pare că eram mercenar, doamnă. Luptam pentru oricine mă plătea. De asemeni, am compus cuvintele şi muzica multor cîntece populare.
— Amîndouă aceste ocupaţii mi se par logice şi normale.
— Te rog, spune-mi, ce se va întîmplă cu fratele meu Random?
— Se va însura cu o fată aleasă de mine, numită Vialle. E oarbă şi n-are nici un pretendent.
— Eşti sigură că faci lucrul cel mai nimerit pentru ea?
— Va obţine un statut bun în felul acesta, deşi el va pleca peste un an şi nu va mai reveni niciodată. Pentru că, orice s-ar spune despre el, el este un prinţ din Amber.
— Şi dacă ea se va îndrăgosti de el?
— Ar putea face cineva cu adevărat asta?
— În felul meu, îl iubesc ca frate.
— Atunci, e pentru prima dată cînd un fiu al Amberului spune un asemenea lucru, iar eu o pun pe seama

temperamentului tău poetic.
— Oricum, să fii încredinţată că pentru fată e cel mai bun lucru.
— M-am gîndit mult la asta şi sînt absolut sigură. Îşi va reveni de pe urma oricărei dureri provocate de el, iar după plecarea lui va deveni o mare doamnă la curtea mea.
— Aşa să fie, am spus şi mi-am întors privirea, simţindu-mă cuprins de tristeţe — pentru fată, desigur. Ce-aş putea să mai zic? Poate faci un lucru bun. Cel puţin aşa sper.
Şi i-am luat mîna şi i-am sărutat-o.
— Tu, Lord Corwin, eşti singurul prinţ din Amber pe care l-aş sprijini, în afară de Benedict. A plecat de douăzeci şi doi de ani şi numai Lir ştie pe unde-i zac oasele. Păcat!
— Habar n-aveam de asta. Memoria mea e atît de distrusă. Te rog, ai răbdare cu mine. Îmi va fi dor de Benedict, dacă e mort. A fost Profesorul meu de Arme, el m-a învăţat tot ce ştiu. Dar era blînd, în felul lui.
— Ca şi tine, Corwin, îmi spuse, luîndu-mi mîna şi trăgîndu-mă spre ea.
— Nu, nu chiar.
M-am aşezat lîngă ea, pe canapea.
— Avem destul timp pînă la masă, zise şi se lipi de mine cu umărul, care era foarte moale.
— Cînd mîncăm? am întrebat.
— Cînd hotărăsc eu, şopti şi se apropie şi mai mult, întorcîndu-şi faţa spre mine.

Am strîns-o în braţe şi cu o mînă am căutat catarama care-i acoperea moliciunea pîntecelui. Dedesubt am dat peste şi mai multă moliciune, iar părul ei era verde.
Am întins-o pe spate şi i-am dedicat balada. Buzele ei mi-au răspuns fără cuvinte.

După ce am mîncat — şi am învăţat cum se poate mînca sub apă, lucru pe care îl voi explica mai tîrziu dacă va fi nevoie — ne-am ridicat de pe locurile noastre din încăperea înaltă din marmură, împodobită cu plase şi frînghii roşii şi cafenii, şi am luat-o de-a lungul unui coridor îngust, care ducea în jos, tot mai jos, sub nivelul mării înseşi, ajungînd pînă la urmă la o scară în spirală, strălucitoare, care-şi croia drum prin întunericul absolut. După ce am coborît vreo douăzeci de trepte, fratele meu zise:
— Dă-o naibii! Şi păşind alături de scară, începu să înoate în jos, pe lîngă ea.
— E mai rapid astfel, mă lămuri Moire.
— Şi pînă jos drumul e lung, spuse Deirdre care cunoştea distanţa corespunzătoare din Amber.
Aşa încît am păşit cu toţii pe lîngă scară şi am început să înotăm în jos, prin întuneric, fără să ne depărtăm de scara strălucitoare.
Ne-au trebuit aproape zece minute să ajungem în afund, dar, cînd tălpile noastre atinseră podeaua, am rămas drepţi, fără nici o tendinţă de a ne înclina. În jurul nostru era lumină, aruncată de cele cîteva făclii din nişele din

zid.
— De ce partea asta a oceanului, ca dublură a Amberului, e atît de diferită de oricare alte ape? am întrebat.
— De-aia! trînti Deirdre, răspuns care avu darul să mă irite.
Ne aflam într-o cavernă gigantică, din care porneau tuneluri în toate direcţiile. Ne-am îndreptat spre unul dintre ele.
După ce am mers prin el un timp care mi s-a părut îngrozitor de lung, am ajuns într-o zonă în care se formau pasaje laterale, dintre care unele aveau uşi sau grătare în dreptul intrării, iar altele nu.
La al şaptelea pasaj ne-am oprit. Era blocat de o imensă uşă gri, făcută dintr-un fel de substanţă asemănătoare cu ardezia, întărită cu metal, de două ori mai înaltă decît mine. Văzînd-o, mi-am amintit ceva despre dimensiunea Tritonilor. Apoi Moire îmi furişă un zîmbet, şi scoase o cheie mare de pe un inel pe care-l avea la centură şi o introduse în lacăt.
Nu izbuti să-l deschidă, totuşi. Poate că obiectul nu fusese folosit de multă vreme.
Random mormăi ceva şi o dădu la o parte pe Moire.
Luă cheia în mîna dreaptă şi răsuci.
Se auzi un declic.
Lacătul se deschise, el împinse uşa cu piciorul şi pătrunserăm înăuntru.
Într-o încăpere de mărimea unei săli de bal se afla

Modelul. Podeaua era neagră şi arăta netedă ca sticla. Acolo se afla Modelul.
Strălucea ca un foc rece, ceea ce şi era de fapt, pîlpîia, făcînd ca întreaga încăpere să pară imaterială. Era o schiţă elaborată cu grijă, o schiţă incandescentă, alcătuită în principal din curbe, deşi mai erau şi cîteva linii drepte în apropierea centrului. Îmi amintea de o variantă fantastic de complicată şi la scară mare a uneia din acele scheme pe care le faci cu creionul (sau cu pixul, după caz) pentru a arăta cum se ajunge sau se pleacă dintr-un anumit loc. Aproape că puteam vedea cuvintele „porniţi de aici", scrise undeva, în spate. Întreaga alcătuire avea poate nouăzeci de metri în mijloc, unde era mai îngust, şi aproape o sută patruzeci de metri în lungime.
Un clopoţel răsună într-un cotlon al creierului, apoi am simţit vibraţia. Mintea mea se opuse atingerii ei. Da, dacă eram un prinţ din Amber, atunci undeva în sîngele meu, în sistemul meu nervos, în gene, acest model trebuia să fie înregistrat, şi asta însemna că puteam acţiona aşa cum se cuvenea, adică puteam trece prin încercarea blestemată.
— Ce mi-aş mai dori o ţigară, am spus, şi fetele chicotiră, poate prea pripit şi prea strident.
Random mă prinse de braţ.
— E un calvar, dar nu imposibil de depăşit, altfel n-am fi aici. Ia-o încet şi nu-ţi abate atenţia. Nu intra în panică atunci cînd vei vedea ploaia de scîntei care se va

produce la fiecare pas. Nu-ţi va face nici un rău. Vei simţi un curent slab care va trece prin tine tot timpul, şi după o vreme o să te simţi ca drogat. Dar nu-ţi pierde concentrarea, şi nu uita — continuă să mergi! Nu te opri, orice s-ar întîmplă, şi nu te abate din drum, altfel vei muri.
Am mers tot timpul cît a vorbit. Ne ţineam aproape de zidul din dreapta, ocolind Modelul, şi ne îndreptam spre capătul îndepărtat al încăperii. Fetele ne urmau.
— Am încercat s-o trag de limbă în legătură cu ce plănuieşte pentru tine, i-am şoptit. N-a ţinut.
— Îmi închipuiam că ai s-o faci. Nu te îngrijora. Pot rezista un an, şi poate ăştia mă lasă să plec mai devreme — dacă izbutesc să-i scot destul din sărite.
— Fata pe care vrea să ţi-o pună în braţe se numeşte Vialle. E oarbă.
— Bună, spuse el. Bună glumă!
— Îţi aminteşti de regenţa despre care am vorbit?
— Mda.
— Atunci poartă-te frumos cu ea, rămîi tot anul, şi eu voi fi generos.
În prima clipă nu avu nici o reacţie.
Apoi mă prinse de braţ.
— E-o prietenă de-a ta, hm? Chicoti. Cum e?
— Batem palma? Am spus răspicat.
— O batem.
Apoi ne-am oprit în locul unde începea Modelul, aproape de colţul camerei.

Am păşit înainte şi am privit şirul focurilor întrepătrunse, care începea aproape de locul unde-mi plasasem piciorul drept. Modelul era singura sursă de lumină din încăpere. Apele erau reci în jurul meu.
Primul pas l-am făcut cu piciorul stîng. De jur-împrejur scîntei alb-albastre. Apoi am pus piciorul drept, şi am simţit curentul de care vorbea Random. Am făcut încă un pas.
Atunci trosni ceva şi am simţit cum părul mi se ridică măciucă. Am mai făcut un pas.
Apoi şirul focurilor începu să o ia brusc înapoi. Am mai făcut zece paşi şi am început să simt o oarecare rezistenţă la înaintare. Era ca şi cum o barieră neagră s-ar fi înălţat înaintea mea, făcută dintr-o substanţă care mă împingea înapoi la fiecare pas.
Nu m-am dat bătut. Era Primul Văl, mi-am amintit deodată.
Dacă reuşeam să trec dincolo de el însemna o Realizare, un semn bun, demonstra că, într-adevăr, eram o parte din Model. Fiecare ridicare şi coborîre a piciorului era un efort teribil, iar din păr îmi săreau scîntei.
M-am concentrat asupra liniei de foc. Mergeam respirînd cu greutate.
Deodată, presiunea scăzu. Vălul se dădu la o parte dinaintea mea, la fel de brusc cum apăruse. Izbutisem să trec de el, reuşisem.
Cîştigasem o bucată din mine.
Am văzut pieile pergamentoase şi oasele noduroase, ca

ale morţilor de la Auschwitz. Fusesem prezent la Nürnberg, ştiam asta. Am auzit vocea lui Stephen Spender recitind Viena*, am văzut-o pe Mutter Courage traversînd scena la premiera unei piese de Brecht. Am văzut rachetele ţîşnind din locurile blindate, Peenemünde, Vandenberg, Kennedy, Kîzîl-Kum în Kazahstan, şi am atins cu mîinile mele Zidul

* Stephen Spender (1909-l995), poet, romancier şi eseist englez; poemul „Viena" a apărut în 1934 şi are ca temă revolta socialiştilor vienezi (n. red.).

Chinezesc. Am băut bere şi vin, şi Shaxpur* spunea că e beat şi vrea să vomite. Am intrat în pădurile verzi ale Rezervaţiei de Vest** şi am scalpat trei oameni într-o zi. Am fredonat o melodie în timp ce mărşăluiam şi a plăcut oamenilor. A devenit "Aupres de ma blonde"***. Mi-aminteam, mi-aminteam... viaţa mea în lumea Umbrelor pe care locuitorii ei o numeau Pămîntul. Încă trei paşi, şi aveam în mînă o spadă însîngerată şi am văzut trei oameni morţi şi calul meu pe care fugisem din mijlocul Revoluţiei Franceze. Şi multe, multe încă, înapoi la...
Am mai făcut un pas.
Înapoi la...
Morţi. Erau pretutindeni în jurul meu. Era o duhoare cumplită — mirosul cărnii putrezite — şi am auzit urletele unui cîine care era omorît în bătaie. Valuri de fum negru umpleau cerul şi un vînt îngheţat bătea în jurul meu, purtînd mici picături de ploaie. Gîtul mi-era uscat, mîinile

îmi tremurau şi capul mi-era în flăcări. Mă clătinam pe picioare, vedeam totul prin ceaţa febrei care mă ardea. Rigolele erau pline de gunoi şi pisici moarte şi excremente golite din ţucale. Zdrăngănind şi sunînd din clopot, căruţa
morţii gonea ca un tunet, împroşcîndu-mă cu noroi şi apă rece.

* Shaxpur — William Shakespeare (1564-l616), poet şi dramaturg englez, considerat cel mai mare scriitor de limbă engleză (n. red.).

** Teritoriu disputat de statul Connecticut în Teritoriile de Vest (regiune guvernamentală a SUA, în secolul 18), situat în prezent în statul Ohio (n. red.).

*** Cîntec datînd din Franţa secolului al XVIII-lea (n. red.).

Nu ştiu exact cît am rătăcit pînă cînd o femeie m-a înşfăcat de braţ şi am văzut inelul cu Craniul Morţii pe degetul ei. M-a condus la ea în cameră, dar acolo a descoperit că n-am bani şi că eram incoerent. O umbră de groază a trecut pe chipul ei boit, ştergîndu-i zîmbetul de pe buzele strălucitoare, şi femeia a fugit, iar eu m-am prăbuşit pe patul ei.

Mai tîrziu — iarăşi, nu ştiu cît de tîrziu — un bărbat solid, peştele femeii, a apărut şi m-a pocnit peste faţă, ridicîndu-mă în picioare. M-am prins de braţul lui drept şi am rămas agăţat de el. Pe jumătate cărat, pe jumătate împins, m-a dus către uşă.

Cînd mi-am dat seama că vrea să mă arunce afară, în frig, mi-am înteţit strînsoarea ca să mă opun. L-am apucat cu toată forţa care-mi mai rămăsese, murmurînd rugi doar pe jumătate inteligibile.

Apoi, cu ochii înlăcrimaţi şi plini de sudoare, i-am văzut faţa uluită şi am auzit un urlet ieşindu-i printre dinţii încleştaţi.
Strîngîndu-l, îi frînsesem osul braţului.
M-a împins cu braţul stîng şi a căzut în genunchi, plîngînd. M-am aşezat pe podea, iar mintea mi s-a limpezit pentru o clipă.
— Am... să... rămîn aici, am spus, pînă o să mă simt mai bine. Ieşi afară. Dacă te întorci - te omor!
— Eşti bolnav de ciumă! a strigat el. Mîine vor veni după oasele tale! Şi-apoi a scuipat, s-a ridicat în picioare şi a ieşit clătinîndu-se.
Am reuşit să ajung pînă la uşă şi am zăvorît-o. Apoi m-am tîrît înapoi în pat şi am adormit.
Dacă au venit a doua zi după oasele mele, au fost dezamăgiţi. Pentru că, poate zece ore mai tîrziu, în mijlocul nopţii, m-am trezit scăldat în sudori reci şi mi-am dat seama că febra trecuse. Eram slăbit, dar încă lucid.
Mi-am dat seama că supravieţuisem ciumei.
Am luat o mantie pe care am găsit-o în şifonier şi ceva bani pe care i-am găsit într-un sertar.
Apoi, m-am întors în Londra şi în Noapte, în anul ciumei*, căutînd ceva...
Nu-mi aminteam cine eram sau ce făceam acolo.
Aşa începuse.
Acum mă aflam în Model, iar scînteile luceau încontinuu la picioarele mele, ajungînd la înălţimea genunchilor. Nu mai ştiam în ce direcţie să mă îndrept, nici unde se aflau

Random, Deirdre şi Moire. Curenţii treceau prin mine şi parcă globii oculari îmi vibrau. Apoi, am simţit o amorţeală în obraji şi o răceală în ceafă. Mi-am încleştat dinţii ca să nu clănţăne.
Nu accidentul de maşină îmi provocase amnezia. Fusesem cu memoria incompletă încă din timpul domniei reginei Elisabeta I. Flora trăsese, probabil, concluzia că accidentul recent mă restabilise. Cunoştea starea mea. Mi-a venit brusc ideea că ea se afla pe acel Pământ al Umbrei mai ales ca să mă ţină sub observaţie.

---

* Ciuma londoneză, epidemie de ciumă bubonică ce a izbucnit în Londra în 1665 şi care se estimează că s-a soldat cu peste 100.000 de victime (n. red.).

Încă din secolul al XVI-lea, atunci?
Asta n-o puteam şti. Aveam să aflu, totuşi.
Am mai făcut repede şase paşi, atingînd capătul unei arcade şi ajungînd la locul unde începea o linie dreaptă.
Am pus piciorul pe ea şi, cu fiecare pas, în faţa mea se înălţa o nouă barieră. Era Cel de-al Doilea Văl.
Apăru apoi o cotitură în unghi drept, apoi alta, apoi alta...
Eram un prinţ din Amber. Era adevărat. Am fost cincisprezece fraţi şi au murit şase. Au fost opt surori, şi au murit două, poate chiar patru. Am petrecut o mare parte din viaţă rătăcind prin Umbră, sau în propriile noastre universuri. E o chestiune teoretică, deşi valabilă din punct de vedere filozofic, dacă cineva cu putere asupra Umbrei poate să-şi creeze propriul univers. Oricare ar fi răspunsul final, din punct de vedere practic

e posibil.
Apăru o nouă curbă, şi era ca şi cum aş fi mers prin clei, atît de încet mă mişcăm de-a lungul ei.
Unu, doi, trei, patru... ridicam cizmele în flăcări şi apoi le lăsam jos.
Capul îmi zvîcnea şi-mi simţeam inima ca şi cum ar fi fost sfîşiată în bucăţi.
Amber!
Înaintarea deveni iarăşi mai uşoară cînd mi-am amintit de Amber.
Amber era cea mai măreaţă cetate care existase şi avea să existe vreodată. Amber a existat dintotdeauna şi avea să existe veşnic, şi orice altă cetate, de oriunde, orice altă cetate care a existat nu a fost decît o reflectare a umbrei unui anumit fragment din Amber. Amber, Amber, Amber... îmi amintesc de tine. Nu te voi mai uita niciodată. Cred că, undeva în adîncul meu, nu te-am uitat niciodată de-a lungul secolelor în care am rătăcit în Umbra Pămînt, pentru că, adesea, noaptea, visele îmi erau tulburate de imaginile turlelor tale verzi şi aurii şi de terasele tale mari. Îmi amintesc de falezele tale largi şi de platformele cu flori, aurii şi roşii. Îmi amintesc dulceaţa aromelor tale, templele, plantele şi plăcerile pe care le adăposteşti şi le-ai adăpostit dintotdeauna. Amber, cetate nemuritoare, după care s-au luat toate celelalte cetăţi. Nu te pot uita, chiar şi acum, aşa cum nu pot uita ziua aceea din Modelul din Rebma, cînd mi-am amintit de tine în zidurile tale reflectate, împrospătat de

prînzul înainte de care fusesem atît de înfometat, după dragostea cu Moire, dar nimic nu se poate compara cu plăcerea şi dragostea de a-mi reaminti de tine; şi chiar şi acum, cînd stau şi contemplu Curţile Haosului şi spun această poveste singurei fiinţe prezente care mă ascultă şi poate o va repeta, ca să nu moară după ce am murit eu, chiar şi acum îmi amintesc de tine cu dragoste, cetate pentru care m-am născut să-i fiu stăpîn...

Încă zece paşi, apoi un filigran rotitor de foc mă cuprinse. Am trecut prin el şi transpiraţia dispărea în apă de îndată ce apărea.

Era înşelător ce se petrecea în jurul meu, al dracului de înşelător, şi parcă apa din încăpere se transformase brusc în curenţi puternici care ameninţau să mă abată din Model. M-am luptat, încercînd să le rezist. Instinctiv, am ştiut că părăsirea Modelului înainte de limită înseamnă moartea mea. Nu îndrăzneam să-mi dezlipesc ochii de locurile luminoase din faţa mea ca să văd cît de departe ajunsesem şi cît mai aveam încă de mers.

Curenţii se liniştiră şi îmi reveniră alte amintiri, amintiri din viaţa mea ca prinţ din Amber... Nu, nu sînt ale voastre, sînt ale mele, unele brutale şi crude, altele poate nobile — amintiri din copilăria mea în marele palat din Amber, cu marele stindard al tatălui meu, Oberon, fluturînd deasupra, un inorog alb, furios, întors spre dreapta.

Random reuşise să treacă prin Model. Chiar şi Deirdre reuşise. De aceea eu, Corwin, o să reuşesc, indiferent de

obstacole.
Am ieşit din filigran şi am pornit de-a lungul Marii Curbe. Forţele care modelau universul s-au năpustit asupră-mi şi m-au făcut după chipul şi asemănarea lor.
Totuşi, aveam un avantaj faţă de oricare altă persoană care-ar fi încercat să treacă pe-aici. Ştiam că o mai făcusem înainte, deci ştiam că pot reuşi. Asta m-a ajutat să învingă spaimele care mă cuprindeau ca nişte nori negri şi care dispăruseră numai pentru a reveni cu şi mai multă forţă. Treceam prin Model şi-mi aminteam totul, îmi aminteam zilele de dinaintea secolelor pe care le petrecusem pe Umbra Pămînt şi-mi aminteam alte locuri ale Umbrei, multe dintre ele deosebite şi dragi mie, şi unul anume pe care-l iubeam cel mai mult dintre toate, în afară de Amber.
Am mai parcurs trei curbe, o linie dreaptă şi o serie de arce ascuţite, şi aveam încă o dată conştiinţa unui lucru pe care, de fapt, nu-l pierdusem niciodată: puterea mea asupra Umbrelor.
Zece cotituri care mă ameţiră, încă un arc scurt, o linie dreaptă şi Ultimul Văl.
Deplasarea era un chin. Totul încerca să mă abată din drum. Apele erau cînd reci, cînd fierbinţi. Mi se părea că mă împiedică în mod continuu. M-am opus, punînd un picior înaintea altuia. Scînteile se înălţau deja pînă la talie, apoi pînă la piept, pînă la umeri. Îmi intrau în ochi. Erau peste tot în jurul meu. De-abia mai puteam zări Modelul.

Apoi o curbă strînsă, care se termina în beznă.
Unu, doi... Ultimul pas era ca şi cum ai fi încercat să treci printr-un zid de beton.
Am reuşit.
Apoi m-am răsucit lent şi am privit traseul pe care-l parcursesem. Nu-mi puteam îngădui slăbiciunea de a cădea în genunchi. Eram prinţ de Amber şi, pe Dumnezeu, nimic nu mă putea umili în prezenţa nobililor! Nici măcar Modelul!
M-am îndreptat încrezător spre ceea ce mi se părea a fi direcţia cea bună. Dacă puteam fi văzut foarte limpede sau nu, asta era o altă problemă.
Atunci am stat în loc o clipă şi m-am gîndit.
Cunoşteam puterea Modelului. A mă reîntoarce nu era deloc greu.
Dar de ce să-mi fac probleme? Îmi lipsea pachetul de cărţi, dar puterea Modelului îmi putea folosi la fel de bine...
Eram aşteptat de fratele meu şi de sora mea şi de Moire, cea cu coapsele ca nişte coloane de marmură.
Deirdre se putea descurca şi singură de-acum încolo — în fond, noi îi salvaserăm viaţa. Nu mă simţeam obligat să continui s-o protejez zi de zi. Random era blocat în Rebma pentru un an, doar dacă nu cumva avea destul curaj să fugă şi să treacă prin Model către acest centru de forţă liniştit şi astfel să scape. Cît despre Moire, mi-a părut bine de cunoştinţă şi poate o voi mai întîlni într-o bună zi, şi asta era tot. Am închis ochii şi am înclinat

capul.
Dar, înainte de a-i închide, am apucat totuşi să văd o umbră fugară.
Random? Încerca oare să treacă? Oricum, n-ar fi ştiut încotro mă îndreptasem. Nimeni n-avea cum să ştie.
Am deschis ochii: mă aflam acum în centrul aceluiaşi Model, inversat.
Mi-era frig şi eram îngrozitor de obosit, dar eram în Amber — în încăperea reală, pentru că cea din care plecasem era doar o imagine reflectată. Pornind din Model, mă puteam transfera în Amber în orice punct doream.
Întoarcerea ar fi fost totuşi o problemă.
Aşa încît am stat acolo, cîntărind lucrurile şi chibzuind.
Dacă Eric luase apartamentul regal, însemna că-l puteam găsi acolo. Sau, poate, în sala tronului. Numai că, în cazul ăsta, trebuia să-mi găsesc singur calea înapoi spre punctul de forţă, trebuia să trec din nou prin Model pentru a ajunge în punctul de ieşire.
M-am transferat într-o ascunzătoare în palat, pe care o ştiam. Era o cămăruţă fără ferestre, în care picura puţină lumină prin fantele de observaţie tăiate undeva deasupra. Am zăvorît panoul glisant în interior, am şters de praf o laviţă de lemn aşezată lîngă zid, am întins mantia şi m-am pus să trag un pui de somn. Dacă cineva şi-ar fi croit drum bîjbîind pe deasupra, l-aş fi auzit cu mult înainte de a ajunge la mine.
Am adormit.

După un timp, m-am trezit. M-am ridicat, mi-am scuturat mantia şi am îmbrăcat-o. Apoi am început să urc scăriţele care duceau în palat.
Ştiam unde mă aflu, etajul al treilea, după însemnele de pe ziduri.
Am sărit pe un mic palier şi am căutat gaura cheii. Am găsit-o şi am privit prin ea. Nimeni. Biblioteca era pustie. Aşa că am împins panoul glisant şi am intrat.
Din prima clipă am fost izbit de numărul mare de cărţi, întotdeauna păţesc aşa. Am examinat totul, inclusiv vitrinele, şi, în cele din urmă, m-am îndreptat spre locul în care se afla o casetă de cristal care conţinea tot ceea ce e legat de o reuniune de familie — gluma îmi aparţine! Adică patru pachete de cărţi ale familiei. Trebuia să găsesc o modalitate de a obţine unul dintre pachete fără să întrerup sistemul de alarmă care îmi stătea în cale.
După zece minute am reuşit să iau pachetul dorit. A fost destul de complicat. Apoi, cu pachetul în mînă, am găsit un loc confortabil unde să mă pot aşeza să-l cercetez.
Cărţile erau exact ca acelea ale Florei şi reci la atingere. Acum ştiam de ce.
Le-am amestecat şi le-am înşirat în faţa mea, aşa cum trebuie. Apoi am citit în ele şi am văzut că se anunţau clipe grele pentru întreaga familie, după care le-am strîns la loc.
În afară de una.
Era cea care-l înfăţişa pe fratele meu, Bleys.

Pe celelalte le-am pus în caseta lor, iar pe aceasta la centura. Apoi l-am examinat pe Bleys.
În clipa aceea se auzi un scrîşnet în lacătul de la uşa bibliotecii. Ce puteam face? Am scos puţin spada din teacă şi am aşteptat. M-am lăsat în jos, în spatele biroului.
Trăgînd cu coada ochiului, am văzut că intrase un tip numit Dik, care venise evident să deretice, să golească scrumierele şi coşurile de hîrtii şi să şteargă praful de pe rafturi.
Pentru că ar fi fost înjositor să mă descopere, m-am ridicat şi am spus:
— Bună, Dik. Mă mai ţii minte?
Faţa îi trecu prin toate culorile, se răsuci pe jumătate, apoi spuse:
— Desigur, domnule. Cum aş putea să vă uit?
— Cred că ar fi posibil, după atîta vreme.
— Niciodată, Lord Corwin, răspunse.
— Cred că mă aflu aici fără permisiune oficială şi sînt într-un fel de cercetare ilicită, am zis. Dar dacă lui Eric n-o să-i placă atunci cînd îi vei spune că m-ai văzut, te rog explică-i faptul că îmi exercitam pur şi simplu drepturile, şi că oricum o să mă vadă personal cît de curînd.
— Aşa am să fac, milord, spuse, înclinînd din cap.
— Stai cu mine o clipă, prietene Dik, şi-o să-ţi spun mai multe.
Omul se supuse.
— A fost o vreme — m-am adresat acelui chip antic —

cînd s-a crezut că am plecat de-a binelea şi că am abandonat totul. Din moment ce încă mai trăiesc şi din moment ce sînt în depline facultăţi mintale, mă tem că va trebui să înfrunt pretenţia lui Eric la tronul din Amber. Deşi nu e o chestiune care se poate rezolva uşor, pentru că nu e el primul născut, iar eu nu cred că se va bucura de sprijinul poporului în cazul în care ar fi vizat altcineva. Iată de ce, printre alte motive — cele mai multe dintre ele personale — îl voi înfrunta. Încă nu m-am hotărît cum, nici pe ce temei, dar, pe Dumnezeul meu, merită să încerc! Spune-i asta. Dacă vrea să mă caute, spune-i că locuiesc printre Umbre, de data asta altele. O să înţeleagă ce am vrut să spun. Nu voi putea fi distrus cu uşurinţă, pentru că mă voi păzi cel puţin la fel de bine cum se păzeşte el aici. Îl voi înfrunta şi nu voi înceta să fac asta pînă cînd unul dintre noi va fi mort. Ce-ai de spus, bătrîne servitor?

El îmi luă mîna şi mi-o sărută.

— Slavă ţie, Corwin, Lord al Amberului, spuse, şi în ochi îi luci o lacrimă.

Atunci uşa bubui în spatele lui şi se deschise.

În prag apăru Eric.

— Salut, am spus, ridicîndu-mă şi vorbind pe un ton cît mai antipatic cu putinţă. Nu mă aşteptam să intri atît de repede în joc. Cum merge treaba în Amber?

Făcu ochii mari de uluială şi vocea îi era plină de ceea ce se numeşte sarcasm — nu găsesc un termen mai potrivit — atunci cînd îmi răspunse:

— Bine, dacă e vorba de treabă, Corwin. Şi prost, din alte puncte de vedere.
— Păcat, l-am compătimit eu, şi cum am putea pune lucrurile la punct?
— Ştiu o cale, spuse şi privi spre Dik, care plecă imediat, închizînd uşa în urma lui. Am auzit declicul încuietorii.
Eric pipăi mînerul spadei de la brîu.
— Vrei tronul, spuse.
— Nu toţi vrem asta?
— Aşa cred, spuse cu un oftat. Un cap încoronat nu ştie tihna*, dar asta nu uşurează situaţia. Nu ştiu de ce sîntem siliţi să luptăm pentru poziţia asta ridicolă. Dar sînt nevoit să-ţi amintesc că te-am învins de două ori, cruţîndu-ţi plin de mărinimie viaţa, ultima dată în lumea Umbrei.
— N-ai fost chiar atît de mărinimos. Ştii unde m-ai părăsit, m-ai lăsat să mor de ciumă. Prima dată, dacă ţin bine minte, a fost mai mult un meci egal.
— Atunci e numai între noi doi de data asta, Corwin. Sînt fratele tău mai mare şi mai bun. Dacă vrei să luptăm, n-am nimic împotrivă. Ucide-mă şi tronul va fi al tău. Încearcă! Deşi nu cred c-o să poţi izbîndi. Şi mi-ar plăcea să renunţi la pretenţia ta chiar acum. Hai! Să vedem ce-ai învăţat pe Umbra Pămînt!
Avea deja spada în mînă, cum şi eu o aveam pe a mea.
Am ieşit de după birou.
— Cît tupeu poţi să ai, i-am spus. Ce te face să fii mai presus decît noi şi mai potrivit să conduci?

— Faptul că am reuşit să cuceresc tronul, răspunse.

* Replică din piesa „Henric al IV-lea, partea a II-a" de William Shakespeare, trad. Leon Leviţchi, 1957, Ed. de Stat pentru Literatură şi Artă (n. red.).

Încearcă să-l iei.

Am pornit la luptă.

Am încercat o lovitură la cap, pe care a parat-o; am parat şi eu riposta lui spre inima mea şi am încercat să-l tai la încheietură.

A parat şi asta, şi a aruncat spre mine un scăunel care era între noi. L-am evitat, încercînd să-l îndrept în direcţia feţei lui cu degetul mare de la piciorul drept, dar am ratat şi m-a atacat din nou.

Am încercat un atac elegant pe care-l învăţasem în Franţa, care presupunea atac, fentă în quartă, fentă în sixtă şi fandare terminată printr-un atac la încheietură.

L-am crestat şi sîngele începu să curgă.

— Ah, frate blestemat! Icni, bătînd în retragere. Umblă vorba că şi Random te însoţeşte.

— E-adevărat, am spus. Sîntem mai mulţi împotriva ta.

Şi-atunci fandă şi mă sili să bat în retragere, iar eu am simţit deodată că, în ciuda efortului meu, el încă era mai bun ca mine. Era poate unul dintre cei mai mari spadasini pe care-i înfruntasem vreodată. Am avut brusc sentimentul că n-o să-l pot înfrînge, şi param ca un nebun şi mă retrăgeam în acelaşi fel în care mă ataca el, pas cu pas. Amîndoi petrecusem secole sub bagheta celor mai mari maeştri spadasini. Cel mai mare încă în viaţă, ştiam, era fratele Benedict, şi nu se afla aici ca să

dea o mînă de ajutor, într-un fel sau altul. Aşa că am înhăţat obiectele de pe birou cu mîna stîngă şi le-am azvîrlit înspre Eric. Dar el le evita pe toate şi ataca în forţă, iar eu mă deplasam spre stînga lui şi tot aşa, dar nu puteam îndepărta vîrful spadei lui de ochiul meu stîng. Şi mi-era frică. Era magnific tipul. Dacă nu l-aş fi urît atît, i-aş fi aplaudat performanţa.

Continuam să mă retrag, năpădit de groază şi de recunoaşterea faptului că ştiam că încă nu-l pot învinge. În materie de spadă era mai bun ca mine. Blestemam în gînd, dar nu reuşeam să fac nimic. Am încercat încă trei atacuri elaborate cu grijă, dar am fost respins de fiecare dată. Para şi mă făcea să mă retrag în faţa atacurilor lui.

Acum să nu mă înţelegeţi greşit. Şi eu sînt al naibii de bun. Numai că el părea a fi şi mai bun.

Atunci am auzit larmă de paşi în holul de-afară. Soseau servitorii lui Eric, şi, dacă nu mă ucidea el înainte de sosirea lor, atunci nu aveam nici o îndoială că aveau să o facă ei — probabil cu o arbaletă.

Din încheietura dreaptă îi curgea sînge. Mîna îi era încă fermă, dar aveam sentimentul că, în alte împrejurări, chiar şi luptînd defensiv, aş fi fost în stare să-l dobor, el fiind rănit şi deci dezavantajat, şi poate i-aş fi putut străpunge garda în momentul în care ar fi dat semne de slăbiciune.

Am înjurat printre dinţi şi el a izbucnit în rîs.

— A fost o nebunie din partea ta să vii aici, spuse.

Nu şi-a dat seama ce făceam decît cînd a fost prea tîrziu.

(în tot acest timp mă retrăsesem pînă cînd ajunsesem cu spatele în uşă. Era riscant, nelăsîndu-mi spaţiu pentru retragere, dar era mai bine decît o moarte sigură.
Cu mîna stingă am reuşit să o blochez. Era o uşă mare, grea, şi cine voia să pătrundă trebuia acum s-o spargă. Asta mi-a mai dat cîteva minute de răgaz. Mi-a mai adus, în acelaşi timp, o rană în umăr, în urma unui atac pe care l-am putut para numai parţial, cînd lăsasem bara la uşă. Dar era umărul stîng. Braţul înarmat rămăsese intact.
Am zîmbit, ca să nu-l las să bănuiască nimic.
— Poate tu ai fost nebun cînd ai intrat aici, i-am spus. Te moleşeşti, ştii? Şi am încercat să atac — dur, rapid, răutăcios.
Pară, dar asta îl costă doi paşi înapoi.
— Rana începe să te deranjeze, am adăugat. Braţul îţi slăbeşte. Deja simţi cum te părăsesc puterile...
— Tacă-ţi gura! Spuse, şi mi-am dat seama că triumfasem asupra lui.
Era limpede că asta îmi mărea şi mai mult şansele, drept care l-am înghesuit cît am putut de tare, fiind conştient că nu mai puteam ţine pasul prea mult.
Dar Eric nu-şi dădea seama de asta.
Plantasem seminţele spaimei, iar el dădea înapoi în faţa atacului meu brusc.
Se auzi o bătaie în uşă, dar o bună bucată de vreme n-aveam de ce să-mi fac griji pentru asta.
— O să te înving, Eric, am spus. Sînt mai puternic decît eram, şi-ai încurcat-o, frate!

Am văzut frica apărîndu-i în ochi, răspîndindu-i-se pe chip, iar stilul i se schimbă la următorul atac. Începu o luptă complet defensivă, retrăgîndu-se în faţa atacurilor mele. Eram convins că nu se prefăcea. Simţeam că-l păcălisem, pentru că întotdeauna el fusese mai bun decît mine. Dar dacă acest sentiment de inferioritate al meu nu fusese decît psihic? Dacă aproape mă bătusem singur cu atitudinea asta, pe care Eric o întreţinuse? Dacă, de fapt, mă păcălisem singur în tot acest timp? Poate că eu chiar eram la fel de bun. Cu un straniu simţămînt de încredere în forţele mele, am încercat acelaşi atac pe care-l folosisem înainte şi am reuşit, lăsînd o nouă urmă de roşu pe antebraţul lui.
— Destul de mare prostia, Eric, să cazi pradă aceluiaşi truc de două ori la rînd.
Eric se dădu înapoi în spatele unui scaun şi ne-am luptat pe deasupra lui un timp.
Zgomotele de la uşă încetară, iar vocile care întrebau ce se întîmplă tăcură.
— S-au dus după topoare, gîfîi Eric. Vor fi aici într-o clipă.
Nu trebuia să renunţ la zîmbet. L-am păstrat şi am spus:
— Le va trebui cîteva minute — ceea ce înseamnă mult mai mult decît am eu nevoie să isprăvesc treaba. Cu mare greutate îţi menţii garda, iar sîngele continuă să curgă — priveşte!
— Tacă-ţi gura!
— În clipa în care vor pătrunde, aici nu va mai fi decît un prinţ de Amber, şi acela nu vei fi tu!

Atunci, cu braţul stîng, mătură un şir de cărţi de pe un raft, care mă loviră şi căzură grămadă lîngă mine.
Nu profită însă de ocazie să atace, totuşi. Fugi de-a lungul încăperii, apucînd un scăunel, pe care-l ţinu în mîna stingă.
Se retrase într-un colţ, ţinînd scăunelul şi spada în faţa sa.
În holul de afară se auziră paşi repezi, după care se auziră topoarele izbind uşa.
— Haide! Spuse Eric. Încearcă şi învinge-mă acum!
— Ţi-e frică! Am spus.
Izbucni în rîs.
— Teoretic, răspunse el. Nu mă poţi învinge înainte să spargă uşa, şi-atunci pentru tine va fi sfîrşitul.
Nu-l puteam contrazice. Cîteva minute mai rezista el.
Am traversat rapid camera, spre peretele opus.
Cu mîna stingă am împins panoul prin care intrasem.
— E-n regulă, am zis, se pare că vei rămîne în viaţă — pentru un timp. Ai baftă. Data viitoare cînd o să ne-ntîlnim, n-o să mai fie nimeni să te-ajute.
Scuipă şi mă făcu în toate felurile, chiar punînd scaunul jos pentru a face un gest obscen în timp ce treceam prin panou şi-l închideam în urma mea.
Se auzi un zgomot şi douăzeci de centimetri de oţel luciră pe partea dinspre mine a panoului, după ce apucasem să-l închid. Aruncase cu spada după mine. Riscant, în caz că mă hotăram să mă întorc. Dar ştia că n-o voi face, pentru că uşa mai avea puţin şi ceda sub

lovituri.
Am coborît treptele cît de repede puteam, către locul unde dormisem mai devreme. În timp ce făceam asta, m-am gîndit cît de mult mi se îmbunătăţise îndemînarea în luptă. La început, fusesem înspăimîntat de omul care mă bătuse mai înainte. Acum însă mă gîndeam că probabil secolele petrecute pe Umbra Pămînt nu fuseseră o pierdere de vreme. Poate că, în realitate, mă perfecţionasem în tot acest timp. Mă simţeam egalul lui Eric în materie de arme. Asta mă făcea să mă simt bine. Dacă ne vom întîlni iar, lucru de care eram sigur, şi nu va fi nici o altă intervenţie din exterior — cine ştie? Mi-aş fi încercat şansa, pînă la urmă. Întîlnirea de azi îl înspăimîntase. Eram sigur. Asta îi va înmuia mîna, îi va provoca ezitarea de care voi avea nevoie la următoarea ocazie.
Mi-am alungat gîndurile şi am sărit ultimii patru metri îndoindu-mi genunchii la contactul cu solul. Aveam cinci minute avans faţă de urmăritorii mei, dar nu aveam nici o îndoială că îmi erau suficiente ca să scap.
Pentru că aveam cărţile la centură.
Am scos cartea cu Bleys şi am privit-o. Umărul mă durea, dar am uitat de durere cînd mă cuprinse răceala.
Două erau căile prin care puteam pleca direct din Amber către Umbră...
Una era Modelul, rareori folosit în acest scop.
Cealaltă erau Atuurile, dacă aveai încredere într-un frate.
M-am gîndit la Bleys. Aproape că aveam încredere în el.

Era fratele meu, dar avea necazuri şi ajutorul meu îi putea fi de folos.
L-am privit: cu coroana de foc, îmbrăcat în roşu şi portocaliu, cu o spadă în dreapta şi un pahar de vin în stînga. Diavolul dansa în ochii săi albaştri, barba îi strălucea, iar desenul de pe spada lui, mi-am dat brusc seama, strălucea ca un fragment din Model. Inelele scăpărau. Bleys părea că se mişcă.
Contactul veni ca un vînt îngheţat.
Figura de pe carte căpătă viaţă şi-şi schimbă poziţia în acţiunea pe care o avea în clipa de faţă. Ochii lui nu priveau chiar spre mine, iar buzele i se mişcară.
— Cine e? Spuseră buzele, şi eu am auzit clar cuvintele.
— Corwin, am spus, şi el întinse mîna stingă, care nu mai avea pocalul în ea.
— Atunci vino la mine, dacă vrei!
Am întins mîna şi degetele noastre s-au atins. Am făcut un pas.
Încă ţineam cartea în mîna stingă, dar Bleys şi cu mine ne aflam acum împreună pe o stîncă; într-o parte se afla o prăpastie şi în cealaltă o fortăreaţă. Deasupra noastră cerul avea culoarea focului.
— Te salut, Bleys, am spus băgînd cartea în centură, alături de celelalte. Mulţumesc pentru ajutor.
Brusc, m-am simţit slăbit şi mi-am dat seama că sîngele continua să-mi curgă din umărul stîng.
— Eşti rănit! Exclamă Bleys, luîndu-mă pe după umeri, iar eu am încercat să încuviinţez, dar am leşinat imediat.

Noaptea, tîrziu, eram la adăpost în fortăreaţă, tolănit într-un fotoliu mare, şi beam whisky. Fumam, ne treceam sticla unul altuia şi stăteam de vorbă.
— Deci chiar ai fost în Amber?
— Da, corect.
— Şi l-ai rănit pe Eric în duel?
— Da.
— La naiba! Aş fi vrut să-l ucizi — apoi căzu pe gînduri. Ei bine, poate nu. Atunci ai fi pus mîna pe tron. Aş putea avea o şansă mai mare împotriva lui Eric decît împotriva ta. Nu-mi dau seama. Ce planuri ai?
Am hotărît să joc cinstit.
— Cu toţii vrem tronul, am spus, deci n-avem nici un motiv să ne minţim unul pe altul. N-o să te ucid pentru asta — ar fi o prostie — dar, pe de altă parte, nici n-o să renunţ la pretenţia mea doar pentru că mă bucur de ospitalitatea ta. Şi lui Random i-ar plăcea, numai că el a cam ieşit din competiţie. De multă vreme n-a mai auzit nimeni de Benedict. Gerard şi Caine par a-l sprijini pe Eric mai mult decît a-şi susţine propriile pretenţii. La fel, Julian. Mai rămîn Brand şi surorile noastre. Nu ştiu ce naiba face acum Brand, dar ştiu că Deirdre n-are putere, doar dacă ea şi Llewella nu pun ceva la cale în Rebma; iar Flora este omul lui Eric. Nu ştiu cum stă treaba cu Fiona.
— Deci mai rămînem noi, spuse Bleys turnînd încă un pahar. Da, ai dreptate, nu ştiu ce e în capul fiecăruia în clipa asta, dar pot evalua forţele rudelor noastre şi cred

că eu mă aflu în cea mai bună poziţie. Ai făcut o alegere înţeleaptă venind la mine. Sprijină-mă, şi-ţi voi da o regenţă.
— Fie-ţi inima binecuvîntată, am rostit. Vom vedea.
Am sorbit din whisky.
— Ce altceva ar mai fi de făcut? întrebă, şi mi-am dat seama că întrebarea e importantă.
— Trebuie să-mi fac o armată a mea, ca să asediez Amberul.
— Unde e armata ta, printre Umbre? se interesă el.
— Asta, fireşte, e treaba mea. Nu cred c-o să te înfrunt. Dacă e vorba de monarhi, mi-ar plăcea să te văd fie pe tine, pe mine, pe Gerard sau Benedict — dacă mai e în viaţă — pe tron.
— Ai fi de preferat tu, desigur.
— Desigur.
— Atunci s-a făcut. În cazul ăsta, putem acţiona împreună, pînă una-alta.
— Şi eu cred la fel, am încuviinţat, altfel nu mi-aş fi lăsat soarta în mîinile tale.
Zîmbi în barbă.
— Aveai nevoie de cineva, spuse, şi eu eram răul cel mai mic.
— E-adevărat, am aprobat.
— Mi-aş fi dorit să fie şi Benedict aici. Mi-aş fi dorit ca Gerard să nu fi trădat.
— Dorinţe, dorinţe. Pune-ţi dorinţa într-o mînă şi altceva în cealaltă, strînge-le tare la un loc şi vezi ce se-

adevereşte.
— Bine zis.
Am fumat un timp în tăcere.
— Cîtă încredere pot avea în tine? întrebă.
— La fel de multă cît pot avea şi eu în tine.
— Atunci hai să facem un tîrg. Cinstit, te credeam mort de mulţi ani. Nici nu mă gîndeam c-o să apari într-un moment crucial şi să ai pretenţia la tron. Dar te afli aici, şi asta e! Hai să formăm o alianţă — să ne unim forţele şi să asediem Amberul! Cel care va supravieţui va urca pe tron. Dacă izbîndim amîndoi, ei bine — la dracu' — ne putem duela!
M-am gîndit la asta. Părea a fi cel mai bun tîrg pe care-l puteam încheia. Aşa că am spus:
— Noaptea e un sfetnic bun. O să-ţi spun dimineaţă, în regulă?
— În regulă.
Ne-am terminat băuturile şi apoi am depănat amintiri. Umărul îmi zvîcnea puţin, dar whisky-ul mi-a fost de ajutor, ca şi balsamul pe care mi-l dăduse Bleys. După un timp, aproape că plîngeam unul pe umărul celuilalt.
Ce ciudat, îmi ziceam, să ai rude şi totuşi să n-ai, cîtă vreme vieţile noastre ne-au purtat pe cărări separate. Doamne! Am vorbit cîte-n lună şi-n stele, pînă cînd am obosit amîndoi. Atunci Bleys mă bătu pe umărul sănătos şi-mi spuse că începe să-l ajungă oboseala şi că un servitor îmi va aduce a doua zi dimineaţă micul dejun. Am încuviinţat, ne-am îmbrăţişat şi s-a retras.

M-am dus spre fereastră şi, de la înălţimea aceea impresionantă, puteam vedea pînă departe în prăpastie.
Focurile de tabără de jos străluceau ca stelele. Erau cu miile. Puteam spune că Bleys îşi adunase o forţă puternică şi eram invidios. Dar, pe de altă parte, era un lucru bun. Dacă exista cineva care îl putea învinge pe Eric, acela era probabil Bleys. N-ar fi fost rău pentru Amber; atîta doar că preferam să fiu eu.
Apoi m-am uitat cu mai multă atenţie şi am văzut formele acelea stranii mişcîndu-se printre focuri. M-am întrebat, atunci, care era natura armatei lui.
Oricum, era mai mare decît a mea.
Am revenit la masă şi mi-am turnat un ultim pahar.
Înainte de a-l sorbi, am aprins totuşi o lumînare. La lumina ei am scos pachetul de cărţi pe care-l furasem.
Le-am înşirat înaintea mea şi am dat peste cea care-l înfăţişa pe Eric. Am pus-o în mijlocul mesei şi pe celelalte le-am dat deoparte.
După un timp căpătă viaţă, şi l-am văzut pe Eric în ţinută de noapte şi am auzit cuvintele:
— Cine e? — Braţul îi era legat.
— Eu, am rostit. Corwin. Ce mai faci?
Începu să înjure, iar eu am izbucnit în rîs. Era un joc periculos şi poate whisky-ul contribuise la asta, dar am continuat:
— Nu voiam să-ţi spun decît că toate treburile mele merg bine. De asemeni, voiam să-ţi spun că aveai dreptate cînd vorbeai despre greutăţile domniei. O să te scutesc

de ele cît de curînd. Aşa că baftă! Frate! Ziua în care voi reveni în Amber va fi ziua în care vei muri! Gîndeşte-te numai că te-am avertizat — din moment ce ziua aceea nu e prea departe!
— Vino, îmi spuse, şi-o să te ucid fără milă!
Ochii lui mă fixară şi eram foarte aproape.
I-am făcut un gest obscen şi mi-am trecut palma peste carte.
Era ca şi cînd aş fi închis telefonul, şi l-am amestecat pe Eric printre celelalte cărţi.
Înainte de-a mă cuprinde somnul, am stat şi m-am gîndit la trupele lui Bleys, care ocupau defileul de jos, apoi m-am gîndit la posibilităţile de apărare ale lui Eric.
N-o să fie uşor.

VI

Teritoriul era cunoscut sub numele de Avernus, iar trupele reunite nu erau formate din oameni în adevăratul sens al cuvîntului. I-am revăzut a doua zi dimineaţă, mărşăluind în urma lui Bleys. Toţi aveau peste doi metri, pielea foarte roşie şi părul rar, ochii ca de pisică şi cîte şase degete la mîini şi la picioare. Purtau haine care arătau la fel de fine ca mătasea, dar erau ţesute din altă

materie şi cele mai multe dintre ele erau colorate în gri sau albastru. Fiecare purta două spade scurte, încovoiate la vîrf. Urechile le erau ascuţite, iar la degete aveau gheare.
Atmosfera era caldă, culorile tulburătoare şi toţi credeau că sîntem zei.
Bleys găsise un loc în care religia presupunea existenţa zeilor-fraţi care arătau asemenea nouă şi aveau necazurile lor. Invariabil, în termenii acestui mythos, un frate rău profita de putere şi căuta să-i oprime pe fraţii cei buni. Şi, fireşte, exista legenda unei Apocalipse în care urma ca ei să fie chemaţi să treacă de partea fraţilor buni care vor supravieţui.
Purtam braţul stîng într-o eşarfă neagră şi-i priveam pe cei gata să moară.
M-am dus în faţa unui ostaş, m-am uitat în sus spre el şi l-am întrebat:
— Ştii cine este Eric?
— Seniorul Răului, îmi răspunse.
Am încuviinţat şi am spus: „Foarte bine!" şi am trecut mai departe.
Bleys avea carne de tun la comandă.
— Cîţi oameni numără armata ta? l-am întrebat.
— În jur de cincizeci de mii, răspunse.
— Îi respect pe toţi aceia care sînt gata de Sacrificiul Suprem, i-am spus. Nu poţi cuceri Amberul cu cincizeci de mii de oameni, chiar presupunînd că-i poţi duce întregi pe toţi la poalele Kolvirului — ceea ce este

imposibil. E chiar o prostie să crezi că te poţi folosi de aceşti amărîţi împotriva cetăţii nemuritoare, cu săbiile lor de jucărie şi toate celelalte.
— Ştiu, zise. Dar nu mă bazez numai pe ei.
— O să ai nevoie de mult mai mulţi.
— Atunci cum sună trei flote reprezentînd jumătate din flotele lui Caine şi flotele lui Gerard la un loc?
— Tot nu e destul, şi e un început timid.
— Ştiu. Pot însă să fac mai mult, spuse.
— Ei bine, ar fi de preferat să reunim forţe mai importante. Eric va sta în Amber şi ne va ucide cînd vom mărşălui printre Umbre. Cînd trupele care vor supravieţui vor ajunge, în sfîrşit, la poalele Kolvirului, le va decima acolo. Apoi va urma urcuşul spre Amber. Cîte sute crezi că vor mai rămîne cînd vom ajunge la cetate? Atît cît să fie lichidate în cinci minute, aproape fără nici o pierdere pentru Eric. Dacă asta e tot ce ai mai bun, frate Bleys, am presimţiri rele în ceea ce priveşte expediţia asta.
— Eric şi-a anunţat încoronarea peste trei luni, spuse. Pînă atunci, îmi pot cel puţin tripla forţele. Poate voi avea chiar un sfert de milion de oşteni ai Umbrei, cu care să atac Amberul. Mai există şi alte lumi ca aceasta, şi voi ajunge acolo. Îmi voi aduna o forţă de sfinţi cruciaţi, cum n-a mai fost niciodată împotriva Amberului.
— Iar Eric va fi beneficiat de acelaşi timp pentru a-şi întări mijloacele de apărare. Nu ştiu, Bleys... e aproape o sinucidere. Nu ştiam situaţia exactă cînd am venit aici...
— Şi ce-ai adus cu tine? întrebă. Nimic! Umblă vorba că

odată ai fost în fruntea unor trupe. Unde sînt?
Mi-am întors privirea de la el.
— Nu mai sînt, am spus. Sînt singur.
— N-ai putea găsi o Umbră a Umbrei tale?
— Nici nu vreau să încerc, am spus. Îmi pare rău.
— Atunci cu ce-mi poţi fi de folos?
— O să plec, i-am spus, dacă numai la asta te gîndeşti, dacă numai pentru asta m-ai vrut aici — mai multe trupuri...
— Aşteaptă! strigă el. Am vorbit pripit. Nu mă pot lipsi de sfaturile tale, măcar atît. Rămîi cu mine, te rog. O să-mi cer chiar scuze.
— Nu e nevoie, am spus, ştiind ce înseamnă asta pentru un prinţ din Amber. Voi rămîne. Cred că te pot ajuta.
— Bun! mă bătu el pe umărul sănătos.
— Şi am să-ţi fac rost şi de mai mulţi oşteni, am adăugat. N-ai teamă!
M-am ţinut de cuvînt.
Am mers printre Umbre şi am găsit o rasă de creaturi cu blană, negre şi cu gheare şi colţi, destul de asemănătoare cu oamenii şi cam la fel de inteligente ca un boboc de liceu — iertare, copii, dar vreau să spun că erau loiali, devotaţi, cinstiţi şi prea uşor de păcălit de nenorociţi ca mine şi frate-meu. Mă simţeam ca un disc-jockey care satisface gusturile publicului.
Aproape o sută de mii de suflete ne venerau destul cît să plece la luptă pentru noi.
Impresionat, Bleys nu scoase un cuvînt. După o

săptămînă, umărul mi se vindecase. După două luni, aveam sfertul nostru de milion de ostaşi şi chiar mai mult.
— Corwin, Corwin! Eşti totuşi acel Corwin dintotdeauna! Spuse el, iar eu am luat încă o gură de băutură.
Numai că aveam conştiinţa încărcată. Cea mai mare parte a acestor trupe erau destinate morţii. Eu eram factorul responsabil de aproape tot ce se petrecea. Aveam remuşcări, deşi cunoşteam deosebirea dintre Umbră şi Substanţă. Fiecare moarte urma să fie o moarte reală; ştiam şi asta.
În unele nopţi, stăteam aplecat asupra cărţilor de joc. Atuurile lipsă reapăruseră în pachetul pe care-l aveam. Unul dintre ele era o imagine a Amberului însuşi, şi ştiam că mă poate duce înapoi în cetate. Celelalte erau ale rudelor noastre moarte sau dispărute. Iar unul era al Tatălui meu şi am trecut repede peste el. Murise.
Am privit fiecare chip vreme îndelungată, gîndindu-mă ce cîştig aş putea avea de la fiecare. Am amestecat cărţile de mai multe ori şi, de fiecare dată, ieşea un singur chip. Numele lui era Caine.
Era îmbrăcat în satin verde şi negru, şi un tricorn negru cu un panaş verde din pene care-i atîrna pe spate. La centură avea prins un stilet bătut în nestemate. Era întunecat.
— Caine!, l-am strigat.
După un timp, veni un răspuns.
— Cine e? întrebă.

— Corwin, am spus.
— Corwin! E o glumă?
— Nu.
— Ce vrei?
— Ce ai?
— Doar ştii asta, şi ochii i se fixară asupră-mi, dar eu eram atent la mîna lui, aflată foarte aproape de stilet. Unde eşti?
— Cu Bleys.
— Umbla zvonul că te-ai arătat de curînd prin Amber — şi tocmai mă întrebam ce e cu bandajele de pe braţul lui Eric.
— Ai în faţa ochilor răspunsul, am spus. Care-i preţul tău?
— Ce vrei să spui?
— Hai să vorbim cinstit şi la obiect. Crezi că Bleys şi cu mine îl putem învinge pe Eric?
— Nu, tocmai de-asta sînt de partea lui Eric. Şi nici nu vreau să-mi vînd armada, dacă asta urmăreşti — şi bănuiesc că exact asta vrei, nu?
Am zîmbit.
— Isteţ frate, i-am răspuns. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Ne vedem în Amber — poate.
Am mişcat mîna, iar el a strigat:
— Aşteaptă!
— De ce?
— Nici măcar nu-ţi cunosc oferta.
— Ba da, am spus. Ai ghicit-o şi nu te interesează.
— N-am spus asta. Numai că nu ştiu unde e dreptatea.

— Vrei să spui puterea.
— Bine, puterea. Ce-mi oferi?
Am mai vorbit aproape o oră, după care mările nordice s-au deschis celor trei flote fantomă ale lui Bleys, care aşteptau întăriri.
— Dacă eşuezi, vor fi trei decapitări în Amber, spuse Caine.
— Dar tu nu te-aştepţi la asta, nu-i aşa? am întrebat.
— Nu, cred că ori tu, ori Bleys veţi urca pe tron în scurtă vreme. Voi fi încîntat să-l slujesc pe învingător. Regenţa aceea mi-ar plăcea. Deşi încă mi-aş dori capul lui Random ca parte din preţ.
— Nici vorbă, am spus. Rămîne cum ne-am înţeles, sau renunţăm.
— Rămîne.
Am zîmbit, mi-am pus palma pe carte şi Caine dispăru.
De Gerard urma să mă ocup a doua zi. Caine mă istovise. M-am băgat în pat şi am adormit.

Cînd află despre ce e vorba, Gerard fu de acord cu acţiunea noastră. Şi asta mai ales pentru că eu eram cel care-l rugase, iar pe Eric îl considera răul mai puţin puternic.
Am încheiat rapid tîrgul, promiţîndu-i tot ce ceruse, mai ales că nu implica vreun cap.
Apoi am trecut din nou în revistă trupele şi le-am spus mai multe despre Amber. În mod straniu, uriaşii roşii şi cei mărunţi şi păroşi se înţelegeau ca fraţii.

Era trist şi adevărat.
Noi eram zeii lor şi gata.

Am văzut flota navigînd pe un ocean imens de culoarea sîngelui. M-am minunat. În lumile Umbrei prin care vor naviga, mulţi vor dispărea.
M-am gîndit la trupele din Avernus şi la recruţii mei din locul numit Ri'ik. A lor era sarcina de a mărşălui către Pămînt şi Amber.
Am amestecat cărţile şi le-am răspîndit. Am ridicat-o pe cea numită Benedict. Am cercetat-o îndelung, dar n-am întîlnit decît răceala.
Apoi am luat-o pe cea numită Brand. Pentru un alt răstimp la fel de lung nu răzbătu din ea nimic altceva decît frigul.
Atunci se auzi un ţipăt. Ceva îngrozitor, chinuitor.
— Ajutor! se auzi strigătul.
— Ce să fac? am întrebat.
— Cine e acolo? întrebă şi i-am văzut trupul zvîrcolindu-se.
— Corwin.
— Eliberează-mă din locul ăsta, frate Corwin! Ca răsplată vei primi tot ce-ţi doreşti!
— Unde eşti?
— Eu…
Şi apoi veni un vîrtej de lucruri pe care mintea mea refuza să le conceapă, şi un alt ţipăt, sfîşietor, ca în agonie, sfîrşindu-se în tăcere.

Apoi răceala reveni.
M-am trezit tremurînd. De ce, nu ştiam.
Mi-am aprins o ţigară şi m-am dus la fereastră să privesc noaptea, lăsînd cărţile acolo unde căzuseră, pe masa din camera mea.
Stelele erau mici şi acoperite de ceaţă. Nu recunoşteam nici o constelaţie. O lună mică şi albastră apăru rapid în întuneric. Noaptea venise cu o răcoare bruscă, îngheţată, făcîndu-mă să mă înfăşor în mantie. Mi-am reamintit de iarna campaniei noastre dezastruoase din Rusia. Zei! Îngheţasem, eram aproape mort! Şi unde au dus toate astea?
La tronul din Amber, fireşte.
Căci asta era o justificare suficientă pentru orice.
Dar ce se întîmplase cu Brand? Unde era? Ce se-ntîmplase cu el, cine-i făcuse asta?
Răspunsuri? Nici unul.
Întrebările mă frămîntau, totuşi, în timp ce priveam înspre cer şi urmăream traseul discului albastru care cobora. Exista oare ceva ce-mi scăpa în toată povestea asta, vreun factor de care nu ţinusem seama?
Nici un răspuns.
M-am aşezat încă o dată la masă, luîndu-mi ceva de băut.
Am cotrobăit prin pachet şi am dat peste cartea Tatei.
Oberon, Lord de Amber, stătea înaintea mea îmbrăcat în verde şi auriu. Înalt, solid şi îndesat, cu barba neagră presărată cu fire argintii, părul la fel. Inele verzi în

monturi de aur şi o spadă aurie. Cîndva mi se păruse că nimic nu-l poate îndepărta pe nemuritorul senior de Amber de pe tronul său. Ce se petrecuse? Încă nu ştiam. Dar murise. Cum înfruntase tatăl meu sfîrşitul?
Am privit şi m-am concentrat.
Nimic, nimic...
Ceva?
Ceva.
Deodată am început să înregistrez o mişcare, foarte slabă, iar chipul de pe carte se transformă în umbra bărbatului care fusese.
— Tată? am întrebat.
Nimic.
— Tată?
— Da...
Foarte stins şi îndepărtat, ca dintr-o scoică estompată de clipocitul monoton al apei.
— Unde eşti? Ce s-a-ntîmplat?
— Eu...
Pauză lungă.
— Da? Sînt Corwin, fiul tău. Ce s-a petrecut în Amber de-ai dispărut?
— Mi-a sosit ceasul, spuse acum, cu o voce care părea şi mai îndepărtată.
— Vrei să spui că ai abdicat? Nici unul dintre fraţii mei nu mi-a povestit, şi n-am destulă încredere în ei ca să-i întreb. Eric stăpîneşte acum cetatea, iar Julian păzeşte Pădurea din Arden. Caine şi Gerard îşi menţin controlul

mărilor. Bleys vrea să-i înfrunte pe toţi şi eu m-am aliat cu el. Care sînt dorinţele tale în legătură cu asta?
— Eşti singurul... care... a întrebat, bolborosi el. Da...
— „Da"- ce?
— Da, înfruntă-i...
— Dar tu? Cum te-aş putea ajuta?
— Eu sînt... dincolo de ajutor. Pune mîna pe tron...
— Eu? Sau Bleys şi cu mine?
— Tu! spuse.
— Da?
— Ai binecuvîntarea mea... Cucereşte tronul — şi cît mai repede!
— De ce, Tată?
— Îmi pierd respiraţia... Cucereşte-l!
Apoi dispăru.
Deci Tata trăia. Asta era interesant. Şi-acum, ce era de făcut?
Am sorbit din băutură şi am început să reflectez.
Deci trăia încă, undeva, şi fusese rege în Amber. De ce plecase? Unde plecase? Ce fel de, care şi cît? Şi tot aşa...
Cine putea şti? Eu, în nici un caz. Cel puţin deocamdată nu mai era nimic de spus.
Şi totuşi...
Nu-mi puteam opri gîndurile. Aş vrea să ştiţi că Tata şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată prea bine. Nu l-am urît, ca Random sau ca unii dintre ceilalţi. Dar eu, fără nici un dubiu, n-am avut nici un motiv să fiu ataşat de el în mod deosebit. Fusese mare, fusese puternic, şi fusese acolo.

Asta-i tot. Reprezenta, de asemenea, cea mai mare parte a istoriei Amberului, aşa cum o ştiam noi, iar istoria Amberului se întinde pe atîtea milenii încît nu se pot număra. Aşa că voi ce-aţi face în locul meu?
În ceea ce mă priveşte, mi-am isprăvit băutura şi m-am dus să mă culc.

A doua zi dimineaţă am participat la o întîlnire cu echipa lui Bleys. Avea patru amirali, fiecare răspunzînd de aproape un sfert din flota lui, şi o grămadă de ofiţeri de armată. Cu toţii erau vreo treizeci cu grade mari — mari şi roşii, sau mici şi păroşi, după caz.
Întîlnirea a durat vreo patru ore, după care am mers cu toţii la masă. S-a hotărît să atacăm peste trei zile. Deoarece se cerea unul de viţă nobilă care să deschidă calea spre Amber, urma ca eu să conduc flota la bordul navei-amiral, iar Bleys să-şi conducă infanteria pe teritoriile Umbrei.
Nu-mi plăcea aranjamentul, şi l-am întrebat ce s-ar fi întîmplat dacă nu m-aş fi oferit să-i dau ajutor. Drept răspuns, mi s-au spus două lucruri: unu, dacă ar fi trebuit să meargă singur, ar fi condus flota şi ar fi părăsit-o la mare distanţă de ţărm, întorcîndu-se cu un singur vas în Avernus şi conducîndu-şi infanteria la întîlnirea stabilă dinainte; şi doi, ar fi căutat intenţionat o Umbră în care s-ar fi ivit vreun frate care să-i dea ajutor.
A doua variantă m-a pus pe gînduri, deşi ştiam că e vorba chiar de mine. Prima nu inspira nici un fel de

încredere, deoarece flota ar fi fost prea departe în larg ca să poată primi vreun semnal de pe ţărm, iar şansa de a rata întîlnirea — fiind vorba de o armată numeroasă — era prea mare, după părerea mea, pentru a lua în seamă planul său general.
Dar ca tactician l-am considerat întotdeauna strălucit, şi cînd a desfăşurat hărţile Amberului şi ale împrejurimilor, pe care le desenase el însuşi, şi cînd a început să explice tacticile ce trebuiau folosite acolo, ştiam că e un prinţ din Amber aproape neîntrecut în viclenie.
Singura problemă era că ne ridicam împotriva unui alt prinţ din Amber, cineva care ocupa ceea ce, fără îndoială, reprezenta a poziţie mai puternică. Eram îngrijorat, dar, avînd în vedere încoronarea iminentă, părea singura cale ce ni se oferă, şi am hotărît să merg pînă la capăt. Dacă pierdeam, eram terminaţi; numai că el reprezenta cea mai mare ameninţare posibilă la acea dată şi avea un program ce putea fi realizat în timp, ceea ce eu nu aveam.
Aşa că am mers în ţinutul numit Avernus şi am privit văile şi defileele ceţoase, craterele fumegînde, soarele strălucitor pe cerul dement, nopţile îngheţate şi zilele prea fierbinţi, nenumăratele stînci şi ridicături de nisip negru, animalele mici, dar periculoase şi otrăvitoare, plantele purpurii, imense, ca nişte cactuşi moi; şi, în după-amiaza celei de-a doua zile, cînd stăteam pe o stîncă privind spre mare sub un turn de nori purpurii învălmăşiţi, mi-am spus că locul ăsta îmi place şi că,

dacă fiii lui vor pieri în războaiele zeilor, îi voi imortaliza într-o bună zi într-un cîntec, dacă voi fi în stare.
Cu acest balsam blînd în minte, m-am alăturat flotei şi am preluat comanda. Dacă vom izbîndi, vor fi trecuţi pentru eternitate în galeria nemuritorilor.
Eram ghidul şi deschizătorul drumului. M-am bucurat.
Am început să navigăm a doua zi, iar eu conduceam acţiunile de pe nava-amiral. Am intrat într-o furtună şi, cînd am ieşit din ea, ne-am trezit mult mai aproape de destinaţia noastră. Am trecut printr-o bulboană enormă şi ne-am descurcat de minune. Am trecut printr-un loc cu stînci la suprafaţă, iar nuanţa apelor s-a adîncit după trecerea noastră. Culorile lor începuseră să se apropie de cele ale Amberului. Dovadă că încă ştiam cum să procedez. Puteam influenţa soarta noastră în timp şi spaţiu. Puteam ajunge acasă. Acasă pentru mine, desigur.
Am trecut pe lîngă insule ciudate, unde păsări verzi croncăneau şi gorile verzi atîrnau în copaci ca nişte fructe, ţopăiau, uneori sporovăiau, şi aruncau cu bucăţi de stînci în mare, încercînd, de fapt, să ne nimerească pe noi.
Am navigat adînc în mare, şi apoi am îndreptat flota înapoi în direcţia ţărmului.
În acest timp, Bleys mărşăluia de-a lungul cîmpiilor Umbrelor. Simţeam că va izbuti, că va trece peste orice obstacol ridicat de Eric. Ţineam legătura cu el prin intermediul cărţilor şi aflam multe în urma acestor

întîlniri. De pildă, zece mii de morţi într-o bătălie cu centaurii, cinci mii pierduţi într-un cutremur de proporţii înfricoşătoare, o mie cinci sute de morţi în urma unei ciume care a bîntuit taberele, nouăsprezece mii morţi sau dispăruţi în cursul unor acţiuni într-o junglă dintr-un loc pe care nu l-am recunoscut, cînd napalmul a căzut deasupra lor din nişte stranii obiecte care treceau pe deasupra bîzîind, şase mii dezertori într-un loc care arăta ca raiul care le fusese promis, cinci sute dispăruţi inexplicabil pe cînd traversau o întindere de nisip deasupra căreia s-a înălţat şi a ars un nor ca o ciupercă, opt mii şase sute morţi cînd se deplasau printr-o vale în care au apărut brusc maşinării de atac ce înaintau pe şenile şi scuipau foc, opt sute bolnavi şi abandonaţi, două sute morţi din pricina unor inundaţii neaşteptate, cincizeci şi patru morţi duelîndu-se între ei, trei sute morţi după ce au mîncat nişte fructe otrăvitoare, o mie ucişi într-o enormă năvală a unor creaturi ca nişte bivoli, şaptezeci şi trei morţi din cauza incendierii corturilor, o mie cinci sute luaţi de apele unor rîuri ieşite din matcă, două mii ucişi de vînturile care suflau de pe dealurile albastre.

Eram mulţumit că pierdusem doar o sută optzeci şi şase de nave în acest timp.

Să dormi, dar cine ştie? Să visezi! Aici e greul. * Eric ne ucidea centimetru cu centimetru, oră de oră. Încoronarea lui urma să se petreacă peste doar cîteva săptămîni şi, în mod evident, ştia că venim să-l atacăm, pentru că

muream pe capete.
Acum, se spune că numai un prinţ din Amber poate merge printre Umbre, cu toate că, fireşte, el poate conduce pe cine vrea în aceste deplasări. Conduceam trupele noastre şi le vedeam murind, dar despre Umbră trebuie să spun atît: există Umbră şi există Substanţă, şi asta e rădăcina tuturor lucrurilor. Din Substanţă e alcătuit numai Amberul, cetatea reală, de pe Pămîntul real, care include totul. Din Umbră, există o infinitate de lucruri. Toate posibilităţile există undeva ca o Umbră a realului. Amber,

* Replică din piesa „Hamlet"de William Shakespeare, trad. Petru Dumitriu, 1959, Ed. de Stat pentru Literatură şi Artă (n. red.).

prin însăşi existenţa sa, s-a răspîndit astfel în toate direcţiile. Şi ce mai poate spune cineva dincolo de asta? Umbra se întinde din Amber în Haos, şi aici toate lucrurile sînt posibile. Există doar trei căi de a o traversa, şi fiecare dintre ele e dificilă.
Dacă cineva este prinţ sau prinţesă prin naştere, atunci se poate mişca liber, traversînd Umbrele, determinînd schimbarea mediului la trecerea sa pe acolo, pînă cînd capătă exact forma pe care o doreşte, şi atunci se opreşte. Acea lume a Umbrei devine atunci a lui, exceptînd intruziunile familiei, şi poate face cu ea ce vrea. Într-un asemenea loc am vieţuit eu vreme de secole.
A doua cale sînt cărţile, distribuite de Dworkin, Stăpîn al Generaţiei, care le-a creat după chipurile noastre, pentru a uşura comunicarea între membrii familiei regale.

Dworkin a fost bătrînul artist pentru care spaţiul şi perspectiva nu aveau însemnătate. El a creat familia Atuurilor, care îngăduie posesorului să intre în contact cu fraţii săi oriunde s-ar afla aceştia. Impresia mea era că felul în care fuseseră folosite pînă acum nu corespundea întocmai cu intenţiile autorului.
Cea de-a treia era Modelul, elaborat tot de Dworkin, care putea fi traversat numai de membrii familiei noastre. Acesta îl iniţia pe fiecare care-l traversa în sistemul cărţilor, iar în final îi dădea puterea de a păşi printre Umbre.
Cărţile şi Modelul dădeau posibilitatea transportului instantaneu din Substanţă în Umbră. Cealaltă modalitate de a ajunge, mersul, era mai dificilă.
Ştiam ce făcuse Random ca să mă elibereze în lumea adevărată. Cînd eram în maşină, adăuga încontinuu, din memorie, tot ce-şi reamintea despre Amber, eliminînd tot ceea ce nu îi era pe plac. Cînd totul a corespuns, a ştiut că sosiserăm. Nu era o scamatorie reală, pentru că, dacă ar fi ştiut ce trebuie făcut, oricine putea ajunge în propriul lui Amber. Chiar şi acum, Bleys şi cu mine puteam găsi Amberurile-Umbră, unde domneam fiecare dintre noi, şi puteam să ne petrecem toată eternitatea stăpînind acolo. Dar, pentru noi, asta n-ar fi însemnat acelaşi lucru. Pentru nici unul dintre noi n-ar fi fost adevăratul Amber, cetatea în care ne născuserăm, cetatea după care toate celelalte îşi luaseră chipurile.
Aşa încît am pornit pe calea cea mai grea, drumul prin

Umbră, pentru invazia noastră asupra Amberului însuşi. Oricine care cunoştea acest lucru şi avea putere putea interpune obstacole. Eric procedase astfel, şi acum le înfruntam murind. Ce avea să iasă din asta? Nimeni nu ştia.
Dar dacă Eric ajungea să fie încoronat rege, faptul s-ar fi reflectat şi ar fi influenţat Umbra pretutindeni.
Toţi fraţii supravieţuitori, noi, prinţii din Amber, sînt sigur că ne-am fi simţit mult mai bine, fiecare în felul său, dacă am fi căpătat acest statut şi am fi lăsat apoi Umbrele să se prăbuşească unde trebuie.
Am trecut pe lîngă flotele-fantomă, vasele lui Gerard — Olandezii Zburători ai acestei lumi — acelei lumi, şi am ştiut că ne apropiem. Le-am folosit drept puncte de reper.
În cea de-a opta zi a călătoriei noastre eram aproape de Amber. Atunci a izbucnit furtuna.
Marea s-a întunecat, norii s-au adunat deasupra, iar navele şi-au încetinit înaintarea în liniştea ce a urmat. Soarele şi-a ascuns faţa — enormă, albastră — şi am simţit că Eric ne găsise în cele din urmă.
Apoi izbucniră vînturile, şi — iertaţi-mi expresia — se sparseră de nava pe care mă aflam eu.
Eram aruncaţi de colo-colo de furtună şi sfîşiaţi de vînt, cum spune poetul, sau spunea. Am simţit că dau totul afară din mine cînd ne-au izbit primele talazuri. Eram azvîrliţi dintr-o parte în alta ca nişte zaruri într-o mînă gigantică. Eram purtaţi peste apele mării şi prin apele din

cer. Cerul devenise negru, iar lapoviţa se amesteca cu sforile sticloase din care se trăgeau clopotele trăznetelor. Întreaga lume părea că urlă. Eu sînt sigur c-am făcut-o. Mi-am croit drum de-a lungul punţii mişcătoare pentru a înşfăca timona abandonată. M-am legat de suportul ei şi m-am ţinut tare. Eric se dezlănţuia în Amber, asta era al dracului de sigur.

Una, două, trei, patru ore, nici un moment de linişte. Cinci ore, pînă la urmă. Cîţi oameni am pierdut? Habar n-aveam.

Apoi am simţit şi am auzit un ţiuit şi un clinchet şi l-am văzut pe Bleys ca printr-un tunel lung şi cenuşiu.

— Ce se-ntîmplă? întrebă. Am încercat să te contactez.

— Viaţa e plină de vicisitudini, i-am răspuns. Tocmai am dat peste una.

— Furtună? spuse.

— Ai ghicit-o la fix. Mama tuturor furtunilor. Cred că văd un monstru prin hublou. Dacă are creier, se va da la fund... Tocmai a făcut-o.

— Şi noi am avut parte de aşa ceva, mă informă Bleys.

— Monstru sau furtună?

— Furtună, răspunse el. Două sute de morţi.

— Ai încredere, am spus. Ţine-te tare, şi vorbim mai tîrziu. În regulă?

Dădu din cap; în spatele lui se zăreau fulgere.

— Eric s-a prins de ce se întîmplă, adăugă înainte de a se întrerupe.

Aşa era, trebuia să recunosc.

După încă trei ore lucrurile s-au liniştit, şi multe ore mai tîrziu am aflat că pierduserăm jumătate din flotă (şi de pe nava mea — vasul amiral — patruzeci de oameni din echipajul de o sută douăzeci). O ploaie nemiloasă se abătuse asupra noastră.
Cum-necum, pe marea de deasupra Rebmei am ieşit la liman.
Am scos cărţile şi am privit-o pe cea care-l înfăţişa pe Random.
Cînd şi-a dat seama cu cine vorbeşte, primul lucru pe care-l rosti a fost:
— Întoarce-te!
L-am întrebat de ce.
— Pentru că Llewella mi-a zis că Eric vă poate înfrînge acum. Ea spune să mai aşteptaţi un timp, pînă se mai liniştesc apele şi abia atunci să loviţi — cam peste vreun an, poate.
Am clătinat din cap.
— Îmi pare rău, am spus. Nu pot. Prea multe pierderi ca să ajungem aici. N-avem altă soluţie: acum ori niciodată.
Ridică din umeri a resemnare, cu o expresie gen: „Eu v-am avertizat!"
— Şi totuşi, de ce? l-am întrebat.
— În principal, pentru că tocmai am aflat că aici poate ţine sub control vremea.
— Totuşi sîntem datori să încercăm.
Ridică iarăşi din umeri.
— Să nu zici că nu ţi-am spus.

— Ştie în mod sigur că venim?
— Tu ce crezi? Că e prost?
— Nu.
— Atunci ştie. Dacă eu am putut ghici asta în Rebma, atunci ştie şi el în Amber — iar eu chiar am ghicit dintr-o ondulare a Umbrei.
— Din păcate, eu am anumite presimţiri în legătură cu expediţia asta, dar e treaba lui Bleys.
— Atunci retrage-te şi lasă-l pe el să fie hăcuit.
— Îmi pare rău, dar nu pot risca. Ar putea cîştiga. Iar eu aduc flota.
— Ai vorbit cu Caine, cu Gerard?
— Da.
— Atunci trebuie să te gîndeşti că pe mare ai o şansă. Dar, ascultă, Eric a imaginat o cale de a controla Giuvaerul Judecăţii, am aflat asta din bîrfele de la curte. Îl poate folosi pentru controlul vremii aici. Asta-i clar. Dumnezeu ştie ce altceva mai e în stare să facă.
— Regret, dar va trebui să îndurăm. Doar n-o să ne lăsăm demoralizaţi de cîteva furtuni.
— Corwin, o să-ţi spun adevărul. Am vorbit chiar eu cu Eric acum trei zile.
— De ce?
— El mi-a cerut-o. Am vorbit cu el pentru că că mă plictiseam. Mi-a dat multe detalii despre posibilităţile lui de apărare.
— Asta din cauză că a aflat de la Julian că am sosit împreună. Era sigur că va ajunge la urechile mele.

— Probabil. Dar asta nu schimbă cu nimic ce-a spus.
— Nu, am încuviinţat.
— Atunci lasă-l pe Bleys să-şi ducă singur războiul, îmi spuse. Îl poţi lovi mai tîrziu pe Eric.
— Mai are puţin pînă cînd va fi încoronat în Amber.
— Ştiu, ştiu. Totuşi e la fel de uşor de atacat un rege ca şi un prinţ, nu crezi? Ce contează cum se numeşte, atîta vreme cît îl poţi învinge? Va fi totuşi acelaşi Eric.
— Adevărat, am spus, dar mi-am luat angajamentul.
— Renunţă, spuse.
— Mi-e teamă că nu pot face una ca asta.
— Atunci eşti nebun, băiete.
— Probabil.
— Ce să zic altceva, decît noroc!
— Mulţumesc.
— Ne mai vedem!
Asta a fost tot şi m-am întristat.
Mă îndreptam oare către o capcană?
Eric nu era prost. Nu era exclus să aibă o adevărată maşinărie a morţii pusă la punct. Asta era; am ridicat din umeri şi m-am aplecat peste bord, cu cărţile la centură.
E o mîndrie şi un lucru unic să fii prinţ de Amber, incapabil să ai încredere. Nu prea eram mulţumit de asta, dar aşa se punea problema.
Era limpede că Eric fusese cel care controlase furtuna prin care tocmai trecuserăm, ceea ce nu putea decît să corespundă faptului că era stăpîn al vremii în Amber, aşa cum îmi spusese Random.

Aşa încît am încercat şi eu ceva la rîndul meu.
Ne îndreptam către un Amber plin de zăpadă. Era cel mai cumplit viscol pe care-l puteam produce.
Fulgi mari începură să cadă peste ocean.
Să-l văd cum o să-i oprească, printr-o metodă normală dacă poate, dintre cele oferite de Umbră.
Şi a putut.
Într-o jumătate de oră, viscolul încetase. Amber era, de fapt, impenetrabil — şi era, într-adevăr, cetatea unică. Nu voiam să mă abat din drum, aşa încît am lăsat lucrurile să meargă de la sine. Eric era stăpînul vremii în Amber.
Ce era de făcut?
Am continuat, evident, să navigăm mai departe. În fălcile morţii.
Cine, ce-ar mai avea de spus?
A doua furtună a fost mai rea decît prima, dar am ţinut cîrma. Era o furtună electrică, şi îndreptată numai asupra flotei. Ne-a abătut din drum. Ne-a costat încă patruzeci de vase.
Mi-era teamă să-l caut pe Bleys să văd ce i se întîmplase.
— Mi-au rămas în jur de două sute de mii de ostaşi, spuse. Inundaţii bruşte...
Eu m-am apucat să-i povestesc ce-mi spusese Random.
— Mi se pare corect, zise. Dar să nu ne bazăm pe asta. Vreme rea sau bună, tot o să-l înfrîngem.
— Sper.
Am aprins o ţigară şi m-am îndreptat spre proră.

Amber urma să apară în curînd. Acum ştiam căile Umbrei, şi ştiam cum să ajung acolo pe jos.
Dar oricine are îndoieli...
Totuşi nu ar fi existat niciodată ziua perfectă.
Am navigat mai departe şi întunericul năvăli asupra noastră ca un val neaşteptat, urmat de cea mai cumplită furtună.
Am reuşit să scăpăm din valurile ei negre, dar eram îngrozit. Totul era adevărat, şi ne aflam în apele de nord. Dacă Caine se ţinuse de cuvînt, toate bune şi frumoase. Dacă ne păcălise, se afla într-o poziţie excelentă.
Aşa încît am presupus că ne vînduse. De ce nu? Am pregătit flota — şaptezeci şi trei de vase rămase — pentru bătălie, cînd l-am văzut pe Caine apropiindu-se. Cărţile minţiseră — sau poate fuseseră prea corecte — atunci cînd îl desemnaseră ca fiind figura cheie.
Vasul-amiral se îndrepta către al meu; i-am ieşit în întîmpinare. Ne-am oprit cu vîntul în faţă şi, unul lîngă altul, ne-am privit. Am fi putut comunica prin Atuuri, dar Caine n-a ales calea asta; şi, oricum, el era în poziţia cea mai puternică. De altfel, eticheta familiei cerea ca el să aleagă mijloacele de comunicare. Evident, voia să fie auzit, aşa că mi se adresă printr-o portavoce:
— Corwin! Predă de bunăvoie comanda flotei tale! Îţi sînt superior numeric! N-ai să izbuteşti!
L-am privit peste valuri şi mi-am dus portavocea la buze:
— Şi cum rămîne cu înţelegerea noastră? am întrebat.
— Nulă şi neavenită, strigă. Flota ta e mult prea slabă ca

să ataci Amberul, aşa că cruţă vieţile oamenilor şi predă-te chiar acum!
Am privit peste umărul stîng şi m-am uitat la soare.
— Te rog, ascultă-mă, frate Caine, şi îngăduie-mi atît: lasă-mă să mă consult cu căpeteniile mele pînă cînd soarele se ridică în înaltul cerului.
— Foarte bine, răspunse el, fără ezitare. Sînt sigur că ei îşi dau seama de situaţie.
M-am îndepărtat şi am ordonat ca nava să fie întoarsă şi îndreptată înapoi în direcţia corpului de bază al navelor.
Dacă aş fi încercat să fug, Caine m-ar fi urmărit printre Umbre şi mi-ar fi distrus navele una cîte una. Praful de puşcă nu lua foc pe Pămîntul real, dar, dacă ne-am fi deplasat foarte departe, ar fi fost folosit şi el pentru distrugerea noastră. Caine ar fi făcut rost de praf, pentru că era posibil, în cazul plecării mele, ca flota să nu poată naviga în mările Umbrei fără mine, şi atunci ar fi rămas în apele reale de acolo. Aşa încît, orice-aş fi făcut, echipajele ori ar fi murit, ori ar fi căzut prizoniere.
Random avusese dreptate.
Am scos Atuul lui Bleys şi m-am concentrat pînă s-a mişcat.
— Da? spuse el şi vocea îi era agitată. Aproape că puteam auzi zgomotele bătăliei din jurul lui.
— Sîntem în încurcătură, am spus. Ne-au rămas şaptezeci şi trei de nave, iar Caine ne-a somat să ne predăm pînă la amiază.
— Blestemată fie-i privirea! spuse Bleys. N-am reuşit cît

ai reuşit tu. Sîntem în miezul unei bătălii acum. O cavalerie enormă ne ciopîrţeşte. Aşa că nu ştiu ce sfat să-ţi dau. Am problemele mele. Fă cum crezi de cuviinţă. Năvălesc iarăşi!
Şi contactul se întrerupse.
Am extras cartea lui Gerard şi am încercat să intru în contact cu el.
Cît am vorbit, mi s-a părut că întrezăresc un ţărm în spatele lui. Parcă-l recunoşteam. Dacă bănuiala mea era corectă, se afla în apele de sud. Nu-mi face nici o plăcere să-mi reamintesc conversaţia noastră. L-am întrebat dacă mă poate ajuta împotriva lui Caine.
— Am fost de acord numai să te las să treci, îmi spuse. Tocmai de asta m-am retras în sud. Chiar dac-aş vrea, n-aş putea ajunge la tine la timp. N-am fost de acord să te ajut să-l ucizi pe fratele nostru.
Şi, înainte de a-i putea răspunde, a şi dispărut. Avea dreptate, fireşte. Fusese de acord să-mi creeze o ocazie favorabilă, nu să lupte în locul meu.
Şi-atunci, ce-mi mai rămînea de făcut?
Am aprins o ţigară. Măsurăm puntea. Nu mai era de mult dimineaţă. Negurile dispăruseră, iar soarele îmi încălzea umerii. În curînd avea să fie amiază. Poate peste două ore...
Mi-am trecut degetele printre cărţi, am cîntărit pachetul în mînă; aş fi putut încerca ceva, printr-un efort de voinţă, fie împotriva lui Eric, fie împotriva lui Caine. Exista acest dar al puterii, şi poate şi altele, de care nu

ştiam nimic. Fuseseră astfel concepute la comanda lui Oberon de mîna artistului nebun, Dworkin Barimen, acel cocoşat cu ochi sălbatici, vrăjitor, preot sau psihiatru — poveştile sînt contradictorii în legătură cu acest subiect — dintr-o Umbră îndepărtată unde-l salvase tata de soarta dezastruoasă care-l lovise. Detaliile erau necunoscute, dar, de atunci, Dworkin fusese un pic sărit de pe fix. În mod cert, un mare artist, şi nu se putea nega faptul că posedase o putere stranie. Dispăruse cu secole în urmă, după ce crease cărţile şi desenase Modelul în Amber. Am făcut o mulţime de investigaţii în legătură cu el, dar nimeni nu părea să ştie cu adevărat pe unde bîntuia. Poate că tata îl lichidase, ca să nu-i afle nimeni tainele.

Caine era pregătit pentru un asemenea atac, iar eu probabil nu-l puteam învinge, deşi aş fi fost în stare să-i rezist. Chiar şi aşa, fără nici un dubiu, căpitanii lui primiseră ordine de atac.

Eric era pregătit pentru orice, dar chiar şi dacă nu mai era nimic altceva de făcut, eu tot eram dator să încerc. N-aveam nimic de pierdut în afară de suflet.

Mai exista cartea specială pentru Amber. Mă puteam transporta acolo cu ajutorul ei, să încerc un asasinat, dar mi-am dat seama că şansele să scap cu viaţă erau de unu la un milion.

În ceea ce mă privea, eram dispus să mor luptînd, dar era lipsit de sens ca toţi oamenii aceştia să moară o dată cu mine. Poate că sîngele meu era pîngărit, în ciuda

puterii mele asupra Modelului. Un adevărat prinţ de Amber n-ar fi trebuit să aibă asemenea îndoieli. Mi-am zis că secolele petrecute pe Umbra Pămînt mă schimbaseră, mă temperaseră poate, stîrniseră în mine ceva ce mă făcea să fiu altfel decît fraţii mei.
Am hotărît să predau flota şi apoi să mă transport în Amber, unde să-l provoc pe Eric la un duel final. Ar fi fost nebun să accepte. Dar, la naiba — nu mai aveam altceva de făcut.
În momentul în care am revenit să-mi fac cunoscute dorinţele ofiţerilor mei, puterile mă părăsiră, eram înlemnit de durere.
Am simţit contactul şi am reuşit într-un tîrziu, să şoptesc „Cine e?" printre dinţii încleştaţi. N-a urmat nici un răspuns, doar ceva contorsionat care-mi pătrundea în creier şi împotriva căruia trebuia să mă lupt acolo, în minte.
După un timp, văzînd că nu pot fi zdrobit fără luptă îndelungată, vocea lui Eric răzbătu pînă la mine prin vînt:
— Cum merg lucrurile, frate? întrebă.
— Rău, am spus sau am gîndit, iar el chicoti, deşi vocea îi părea sugrumată de eforturile luptei noastre.
— Păcat. Dacă te-ai fi întors şi m-ai fi sprijinit, nu ţi-ar fi părut rău. Acum, desigur, e prea tîrziu. Acum nu voi fi fericit decît atunci cînd vă voi distruge, pe tine şi pe Bleys.
Nu i-am răspuns imediat, ci l-am înfruntat cu toată puterea pe care o aveam. Se retrase uşor, dar reuşi să

mă ţină pe loc.
Dacă vreunul dintre noi ar fi îndrăznit să-şi abată atenţia doar o clipă, am fi putut ajunge la confruntare fizică directă, sau unul dintre noi l-ar fi depăşit pe celălalt în plan mental. Aşa însă îl puteam vedea distinct în încăperile palatului său. Oricare dintre noi ar fi făcut o mişcare greşită ar fi căzut sub controlul celuilalt.
Ne-am privit cu furie unul pe altul şi am încercat fiecare să înfrîngem psihicul celuilalt. Ei bine, el rezolvase una dintre problemele mele, atacîndu-mă primul. Ţinea cartea mea în mîna stingă şi era încruntat. Am încercat să obţin un avantaj, dar n-am reuşit. Oamenii îmi vorbeau, dar nu-i auzeam, cum stăteam acolo rezemat de balustradă.
Ce oră era?
Pierdusem orice noţiune a timpului din clipa în care începuse înfruntarea. Să fi trecut două ore? Oare? Nu puteam fi sigur.
— Îţi simt mintea tulburată, spuse Eric. Da, sînt coordonat cu Caine. M-a contactat după parlamentările voastre. Te pot ţine astfel pînă cînd flota ta va fi distrusă şi azvîrlită jos, în Rebma, să putrezească. Oamenii tăi vor cădea pradă peştilor.
— Aşteaptă, am spus. Ei sînt nevinovaţi. Bleys şi cu mine i-am indus în eroare, dar ei cred că servesc o cauză dreaptă. Moartea lor n-ar ajuta la nimic. Mă pregăteam să predau flota.
— Atunci n-ar fi trebuit să stai atîta pe gînduri, pentru că

acum e prea tîrziu. Nu-l pot chema pe Caine să contramandeze ordinele mele fără să pierd contactul cu tine, iar în clipa în care voi face asta, voi cădea sub dominaţia ta mentală sau voi suferi un atac fizic. Minţile noastre sînt prea apropiate.
— Presupunînd că-ţi dau cuvîntul meu că n-o să fac asta?
— Oricine şi-ar călca jurămîntul ca să cîştige un regat, rosti Eric.
— Nu poţi să-mi citeşti gîndurile? Nu simţi asta în mintea mea? Îmi voi ţine cuvîntul!
— Ai o compasiune ciudată faţă de oamenii ăştia pe care i-ai înşelat şi habar n-am ce-a putut determina o asemenea schimbare, dar nu. Chiar şi tu o ştii. Chiar dacai fi sincer în clipa asta — şi s-ar putea să fii — tentaţia ar fi prea mare în clipa în care ţi s-ar ivi ocazia. Şi tu ştii asta. Nu pot să risc.
Avea dreptate. Amber ardea prea puternic în venele noastre.
— Ţi-ai îmbunătăţit remarcabil arta duelului, comentă el. Se pare că exilul ţi-a folosit din punctul ăsta de vedere. Eşti foarte aproape de a deveni egalul meu, cu excepţia lui Benedict, care s-ar putea să fie mort.
— Nu te amăgi singur. Ştii foarte bine că acum te pot învinge. De fapt...
— Nu mă plictisi. N-o să mă duelez cu tine într-o clipă ca asta — şi zîmbi, căci îmi citea gîndul care izbucnea cu prea mare claritate.
— Mi-aş fi dorit mult să fi fost alături de mine, spuse. Mi-

ai fi fost mult mai folositor decît oricare dintre ceilalţi. Pe Julian scuip. Caine e un laş. Gerard e puternic, dar prost.
Am hotărît să spun singurul cuvînt bun pe care îl puteam spune.
— Ascultă, am spus. Eu l-am convins pe Random să vină aici cu mine. Nu prea a fost încîntat de idee. Cred că el te-ar fi sprijinit, dacă i-ai fi cerut-o.
— Nenorocitul ăla! N-aş avea încredere în el nici să-mi golească oala de noapte. Într-o bună zi ar fi în stare să-mi pună un piranha în ea. Nu, mulţumesc. Poate l-aş fi iertat dacă nu mi l-ai fi recomandat. Ţi-ar plăcea să mă vezi strîngîndu-l la sîn şi spunîndu-i „frate", nu-i aşa? Oh, nu! Sari prea repede în apărarea lui. Asta dovedeşte atitudinea lui reală, de care, fără îndoială, ţi-ai dat şi tu seama. Să-l lăsăm pe Random în starea lui de clemenţă.
Deodată am simţit mirosul de fum şi am auzit zgomotul metalului izbit de metal. Asta însemna un singur lucru: Caine năvălise asupra noastră.
— Bun! spuse Eric, citindu-mi gîndurile.
— Opreşte-i! Te rog! Oamenii mei n-au nici o şansă împotriva unei asemenea mulţimi!
— Măcar de te-ai fi predat... lătra el şi înjură scurt.
În acea clipă i-am prins gîndul. Ar fi vrut să-mi ceară să mă predau în schimbul vieţii lor, lăsîndu-l apoi pe Caine să-şi continue măcelul. I-ar fi plăcut să fac asta, dar, surescitat, lăsase să-i scape aceste cuvinte.
Mi-am rîs în barbă de enervarea lui.
— Oricum, o să pun curînd mîna pe tine! spuse. De

îndată ce vor captura nava-amiral.
— Pînă atunci, am rostit, încearcă asta!
Şi l-am lovit cu tot ce aveam, pătrunzîndu-i în minte, rănindu-l cu toată ura de care eram în stare. I-am simţit durerea şi asta m-a îndîrjit. Pentru toţi anii de exil pe care-i trăisem, l-am biciuit, căutînd măcar această satisfacţie. Pentru că m-a azvîrlit în plină ciumă, i-am atacat graniţele echilibrului mental, căutînd să mă răzbun. Pentru accidentul de maşină, de care eram sigur că el era de vină, l-am lovit, căutînd să-l torturez în schimbul durerii mele.
Controlul începu să-i scadă, iar frenezia mea crescu. Am năvălit asupra lui, iar forţa lui asupra mea începu să slăbească.
— Diavole! strigă într-un tîrziu şi întinse mîna să acopere cartea pe care o ţinea.
Contactul se întrerupse, iar eu am rămas tremurînd.
Reuşisem. Eram mai bun decît el în războiul voinţelor. De-acum înainte n-o să-mi mai fie teamă de fratele meu tiran, în orice formă de luptă în doi. Eram mai puternic decît el.
Am inspirat adînc de mai multe ori şi am stat încordat, pregătit pentru momentul în care ar fi apărut răceala unui nou atac mental. Dar ştiam că n-o să mai apară, oricum nu din partea lui Eric. Se temea de furia mea.
Am privit înjur şi am văzut lupta. Deja pe punţi era sînge. Un vas venise de-a lungul nostru şi fuseserăm abordaţi. O altă navă încerca aceeaşi manevră pe partea opusă. O

săgeată şuieră pe lîngă fruntea mea.
Mi-am scos spada şi m-am năpustit în încăierare.
Nu ştiu cîţi am ucis în ziua aceea. Am pierdut şirul după al doisprezecelea sau al treisprezecelea. Oricum, de vreo două ori mai mulţi, în incursiunea mea de unul singur. Forţa cu care este înzestrat de obicei un prinţ din Amber, forţă care-mi permitea să ridic un Mercedes, m-a ajutat în ziua aceea, astfel încît am putut ridica un om într-o singură mînă, azvîrlindu-l peste bord.
I-am ucis pe toţi cei de pe navele de abordaj, după care am deschis bocaporturile, trimiţîndu-i spre Rebma, unde Random avea să se amuze de măcel. În bătălie pierdusem jumătate din echipajul meu, eu eram acoperit de tăieturi şi zgîrieturi, dar nici una nu era gravă. Am mers în ajutorul unei alte nave şi am mai doborît alţi invadatori de-ai lui Caine.
Supravieţuitorii de pe nava salvată au venit la bordul navei-amiral şi aveam iar un echipaj întreg.
— Sînge! am strigat. Daţi-mi sînge şi răzbunare astăzi, războinicii mei, şi veţi fi pomeniţi veşnic în Amber!
Şi, ca un singur om, au ridicat armele şi au strigat: „Sînge!" Şi, în ziua aceea, sîngele a curs galoane, nu — rîuri! Am mai distrus încă două dintre navele lui Caine, completîndu-le cu supravieţuitorii din flota noastră. Cînd ne îndreptam către a şasea, m-am căţărat pe arborele mare şi am încercat să fac o evaluare rapidă.
Părea că raportul era de trei la unu în favoarea lor. Din flota mea rămăseseră între patruzeci şi cinci şi cincizeci

şi cinci de nave.
Am cucerit-o pe cea de-a şasea, şi n-a mai trebuit să le căutăm pe-a şaptea şi a opta. Au venit ele la noi. Le-am cucerit şi pe ele, dar am căpătat mai multe răni în lupta ce m-a lăsat iarăşi cu doar o jumătate de echipaj. Umărul stîng şi coapsa dreaptă îmi fuseseră crestate adînc, iar tăietura de pe şoldul drept mă durea.
Cînd trimiteam navele acelea spre adîncuri, alte două s-au îndreptat spre noi.
Am fugit şi am cîştigat un aliat într-una dintre navele mele care ieşise victorioasă în bătălie. Am combinat încă o dată echipajele, de data asta transferînd stindardul pe celălalt vas, ce suferise mai puţine stricăciuni decît al meu, care începuse să ia apă şi să se scufunde la tribord.
Nu ne puteam îngădui nici o clipă de răgaz, întrucît se apropia un alt vas, iar oamenii încercau să-l abordeze.
Oamenii mei erau obosiţi, şi eu la fel. Din fericire, nici celălalt echipaj nu era într-o formă mai bună. Înainte ca a doua navă a lui Caine să-i vină în ajutor, îi nimiciserăm, am trecut la bordul ei şi am transferat din nou stindardul. Vasul acela arăta mult mai bine.
L-am nimicit şi pe următorul şi am rămas astfel cu o navă bună, patruzeci de oameni şi răsuflarea întretăiată.
Nu se zărea nimeni care să ne vină acum în ajutor. Fiecare dintre navele ce-mi mai rămăseseră erau în luptă cu cel puţin una a lui Caine. O navă de-a lor tocmai se îndrepta spre noi, drept care am luat-o la goană.
Am cîştigat astfel poate vreo douăzeci de minute. Am

încercat să navighez înspre Umbră, dar ăsta e un lucru dificil cînd te afli atît de aproape de Amber. E mult mai uşor să te apropii de cetate decît să pleci, deoarece Amber este centrul, legătura. Dacă aş fi avut încă zece minute, aş fi reuşit.
Dar n-am avut.
Cînd nava se apropie, am văzut încă una îndreptîndu-se în direcţia noastră. Arborase stindardul negru cu verde lîngă culorile lui Eric şi inorogul alb. Era nava lui Caine. Vroia să fie de faţă la măcel.
Am cucerit prima navă şi nici n-am avut timp să-i deschidem trapele, cînd Caine năvăli peste noi. Am fost surprins pe puntea plină de sînge, cu o duzină de oameni în jurul meu, în timp ce Caine se îndreptă spre prova vasului său şi-mi strigă să mă predau.
— Dacă fac asta, îi laşi în viaţă pe oamenii mei? l-am întrebat.
— Da, spuse. Aş pierde şi eu cîţiva oameni din echipaj dacă n-aş face-o, şi nu e nevoie de aşa ceva.
— Pe cuvîntul tău de prinţ? am întrebat.
Se gîndi o clipă, apoi încuviinţă.
— Atunci, spune-le oamenilor tăi să lase jos armele şi să vină la bordul navei mele, cînd voi ajunge lîngă tine.
Mi-am băgat spada în teacă şi am încuviinţat la rîndul meu.
— Aţi luptat foarte bine, şi vă iubesc pentru asta, le-am spus oamenilor mei. Dar în locul ăsta am pierdut. Mi-am şters mîinile de mantie în timp ce vorbeam, şi le-am şters

cu grijă, ca şi cum mi-ar fi displăcut să murdăresc o operă de artă. Lăsaţi armele jos şi aflaţi că isprăvile voastre de astăzi nu vor fi uitate niciodată. Într-o bună zi, vă voi preamări înaintea curţii din Amber.
Oamenii, cei nouă uriaşi roşii şi cei trei păroşi care mai rămăseseră, izbucniră în plîns cînd puseră jos armele.
— Să nu credeţi că e totul pierdut în bătălia pentru cetate, am spus. N-am pierdut decît o luptă, dar războiul continuă încă, în altă parte. Fratele meu Bleys îşi croieşte drum către Amber în acest moment. Caine se va ţine de cuvînt şi vă va cruţa vieţile, cînd va vedea că am plecat să mă alătur lui Bleys pe pămînt, pentru că n-are de unde să ştie că a jurat strîmb venind în Amber. Îmi pare rău că nu vă pot lua cu mine.
Şi, acestea fiind zise, am scos din pachet cartea cu Bleys şi am ţinut-o în faţa mea, cît mai jos, ca să nu fie văzută de pe celălalt vas.
Caine ajunse în dreptul meu: am simţit o mişcare pe suprafaţa aceea, rece, rece.
— Cine e? întrebă Bleys.
— Corwin, am rostit. Cum îţi merge?
— Am cîştigat bătălia, dar am pierdut mulţi oameni. Acum ne odihnim înainte de a mărşălui mai departe. La tine cum e?
— Cred c-am distrus aproape jumătate din flota lui Caine, dar pînă la urmă a învins. Acum e pe punctul de a mă aborda. Ajută-mă să scap.
Întinse mîna, am atins-o şi m-am prăbuşit în braţele lui.

— Începe să devină un obicei, am mormăit, şi atunci am observat că şi el era rănit la cap şi avea un bandaj la mîna stingă.
— A trebuit să apuc o sabie de capătul greşit, explică el cînd îmi zări privirea. Doare!
Mi-am recăpătat răsuflarea, după care ne-am îndreptat spre cortul lui, unde a deschis o sticlă de vin şi mi-a oferit pîine, brînză şi nişte carne uscată. Avea încă o mulţime de ţigări şi am fumat una în timp ce un medic militar îmi bandaja rănile.
Efectivul său atingea cifra de o sută optzeci de mii de oameni. În picioare, pe vîrful colinei, la căderea nopţii, învăluit de întunericul care se lăsa, am avut viziunea tuturor taberelor militare în care fusesem, răspîndite în timp şi spaţiu, pe nenumăraţi kilometri şi de-a lungul secolelor. Lacrimile începură să-mi scalde obrajii, gîndindu-mă la oamenii care nu sînt ca prinţii din Amber, trăind doar o clipă scurtă şi transformîndu-se în ţărînă, mulţi dintre ei trebuind să-şi găsească sfîrşitul pe cîmpurile de bătălie ale lumii.
M-am întors în cortul lui Bleys şi am terminat împreună sticla de vin.

VII

În noaptea aceea a fost o furtună cumplită. Nu s-a liniştit nici cînd zorile se luptau să acopere lumea cu argint, şi a continuat de-a lungul întregii zile de mărşăluit.
E un lucru foarte demoralizant să umbli pe jos şi să te plouă, mai ales cînd ploaia e rece. Cît am putut să urăsc noroiul prin care mi se pare că am petrecut secole mărşăluind!
Am căutat o cale a Umbrei în care să nu plouă, dar nici o încercare n-a fost încununată de succes.
Am fi putut mărşălui spre Amber, dar am fi făcut-o cu hainele lipite de noi, în zgomotul tunetelor, cu străfulgerările trăznetelor în spatele nostru.
În noaptea următoare temperatura scăzu brusc, iar dimineaţa am privit dincolo de steagurile ţepene şi am văzut o lume devenită albă, sub un cer cenuşiu, bîntuit de rafale de zăpadă. Respiraţia se transforma în dîre în urma mea.

Trupele erau prost echipate pentru aşa ceva, în afară de cei păroşi, şi atunci i-am silit pe toţi să se mişte mai repede, pentru a preveni degerăturile. Uriaşii roşii sufereau. Lumea din care veneau ei era o lume caldă.
În ziua aceea am fost atacaţi de tigri, urşi polari şi lupi. Tigrul ucis de Bleys măsura aproape patru metri şi jumătate din vîrful cozii pînă la bot.
Mărşăluiam în noapte de multă vreme cînd a început dezgheţul. Bleys sili trupele să nu se oprească nici o clipă pentru a le scoate dincolo de Umbrele reci. Atuul pentru Amber arăta că acolo domnea o toamnă caldă, uscată, iar noi ne apropiam de Pămîntul real.
Pînă la miezul acelei nopţi trecuserăm prin lapoviţă şi zloată, ploi reci, ploi calde, şi apoi înainte, într-o lume uscată.
Am ordonat să se instaleze tabăra, cu triple cordoane de securitate. Avînd în vedere starea de oboseală a oamenilor, puteam deveni uşor victimele unui atac. Dar oştenii se clătinau pe picioare şi nu puteau fi siliţi să meargă mai departe.
Atacul s-a produs cîteva ore mai tîrziu şi a fost condus de Julian. Amănunte am aflat ulterior din descrierea făcută de supravieţuitori.
Atacul a constat din raiduri de comando împotriva taberelor noastre celor mai vulnerabile, la extremităţile corpului principal. Dacă aş fi ştiut că e Julian, m-aş fi folosit de Atuul lui ca să încerc să-l opresc, dar am aflat de-abia după aceea.

Am pierdut aproape două mii de oameni în iarna tăioasă, şi încă nu ştiu cîtora le-a făcut de petrecanie Julian.
Deşi trupele dădeau semne de demoralizare, au ascultat ordinul de înaintare.
Ziua următoare a fost o ambuscadă continuă. O mînă de oameni de talia noastră nu-şi putea permite să se bată îndeajuns pentru a înfrunta raidurile de hărţuială pe care Julian le declanşa pe flancurile noastre. Am ucis cîţiva din oamenii lui, dar nu destui — cîte unul de-al lor pentru zece de-ai noştri, cred.
La amiază traversam valea care mergea paralel cu ţărmul mării. Pădurea din Arden era înspre nord, în stînga noastră. Amber se afla drept înainte. Brizele erau răcoroase şi pline de aromele pămîntului şi ale vegetaţiei sale dulci. Cîteva frunze căzură. Amber era la o sută treizeci de kilometri distanţă, întrezărindu-se ca o sclipire deasupra orizontului.
În după-amiaza aceea, cu o aglomerare de nori, dar cu o ploaie uşoară, fulgerele începură să cadă din ceruri. Apoi furtuna încetă şi se ivi soarele care zvîntă totul în jur.
După un timp, am simţit mirosul de fum.
După încă un timp, l-am văzut, îndreptîndu-se spre cei aflaţi de jur-împrejurul nostru.
Apoi, limbile de foc începură să se ridice şi să coboare. Se îndreptau către noi, cu paşi scîrţîitori, constanţi; pe măsură ce se apropiau, am început să simţim dogoarea şi undeva, în rîndurile din spate ale oştii, izbucni panica. Se auziră strigăte, pe măsură ce coloanele de foc se

ridicau şi înaintau.
Am început să alergăm.
Fulgi de cenuşă cădeau în jurul nostru, iar fumul devenea tot mai dens. Alergam înainte, iar flăcările se năpusteau din ce în ce mai neîndurătoare. Pînzele de lumină şi căldură alcătuiau un fulger crescînd pe măsură ce alergam, valurile de căldură ne izbeau, ne măturau. Curînd, ajunseră să ne încadreze dintr-o parte şi din alta, cîţiva copaci mai mărunţi se contorsionară muşcaţi de flăcări. Cît vedeai cu ochii, drumul nostru era o alee de foc.
Am alergat mai repede, pentru că simţeam că în curînd lucrurile urmau să se înrăutăţească.
Şi nu ne-am înşelat.
Copaci imenşi începură să se răstoarne în calea noastră. Am sărit peste ei, i-am ocolit. Cel puţin ne aflam pe un drum...
Căldura deveni sufocantă, ne era tot mai greu să respirăm. Cerbi şi lupi şi vulpi şi iepuri ţopăiau pe lîngă noi, fugind o dată cu noi, ignorînd nu numai prezenţa noastră, ci şi pe a duşmanilor lor obişnuiţi. Aerul de deasupra fumului părea plin de ţipetele păsărilor. Căderea lor printre noi trecea neobservată.
Incendierea acestei păduri vechi, la fel de venerabilă ca Pădurea din Arden, mi se părea a fi aproape un sacrilegiu. Dar Eric era prinţ în Amber, şi curînd avea să fie rege. Cred că şi eu aş fi făcut la fel...
Sprîncenele şi părul îmi erau pîrlite. Gîtul îmi era ca un

horn. Cîţi oameni ne va costa acest asalt? Mă întrebam.
O sută de kilometri cu păduri se întindeau între noi şi Amber, şi peste cincizeci în spatele nostru, spre capătul pădurii.
— Bleys! am spus, gîfîind. La vreo cinci kilometri în faţa noastră e o bifurcaţie! Dacă o luăm la dreapta, putem ajunge mai repede la fluviul Oisen, care se îndreaptă spre mare! Cred că e singura noastră şansă! Întreaga Vale a Garnath-ului e pe cale de a fi făcută scrum! Singura noastră speranţă este să ajungem la apă!
Bleys aprobă.
Ne-am continuat cursa, dar focurile ne depăşeau.
Am reuşit să ajungem la bifurcaţie, înăbuşind flăcările de pe hainele noastre fumegînde, scoţîndu-ne cenuşa din ochi, scuipînd-o din gură, trecîndu-ne mîinile prin păr cînd scînteile săreau peste noi.
— Încă un sfert de kilometru, am spus.
Fusesem izbit de mai multe ori de crengi care se prăbuşeau. Toate părţile expuse ale pielii zvîcneau de o durere arzătoare, dar nu numai ele, ci şi trupul. Am trecut printre ierburi arzînde, îndreptîndu-ne spre un povîrniş la baza căruia, cînd am ajuns, am văzut apa, iar viteza noastră a crescut, deşi nu credeam că aşa ceva e posibil. Ne-am azvîrlit în apă şi ne-am lăsat îmbrăţişaţi de umezeala rece.
Bleys şi cu mine am izbutit să plutim cît mai aproape posibil unul de altul, în ciuda curentului care ne purta pe cursul sinuos al Oisenului. Crengile împletite ale

copacilor de deasupra erau precum grinzile unei catedrale a focului. Pe măsură ce se rupeau şi cădeau în apă, trebuia să ne întoarcem pe burtă şi să înotăm sau chiar să ne scufundăm, dacă eram prea aproape de locul în care cădeau. Apele din jurul nostru erau pline de resturi sfîrîind sau înnegrite, iar în spatele nostru, capetele celor care supravieţuiseră din armata noastră păreau un şir de nuci de cocos plutitoare.
Apele erau întunecate şi reci, rănile au început să ne doară; tremuram şi ne clănţăneau dinţii.
Am parcurs mai mulţi kilometri pînă am scăpat de pădurea în flăcări şi am ajuns la cîmpie, un loc ideal în care să fim aşteptaţi de Julian cu arcaşii săi. I-am spus asta lui Bleys şi el a dat din cap, semn că se gîndise la acelaşi lucru, dar socotea că nu puteam face mare lucru. Am fost silit să-i dau dreptate.
Pădurile ardeau în jurul nostru, iar noi înotam şi eram purtaţi de curent.
Păruse că trecuseră ore întregi, deşi probabil a fost mai puţin, pînă cînd temerile mele se adeveriră şi prima salvă de săgeţi se abătu asupra noastră.
M-am scufundat şi am înotat mult pe sub apă. Deoarece mă deplasam în direcţia curentului, am parcurs un drum lung înainte de a ieşi la suprafaţă.
Cum am ieşit am fost ţinta şi mai multor săgeţi.
Doar zeii puteau şti cît avea să dureze acest duel al morţii, dar eu nu-mi doream să fiu acolo ca să aflu.
Am inspirat adînc şi m-am scufundat iar.

Am atins fundul şi mi-am croit drum printre stînci.
Am înaintat cît de mult am putut, apoi m-am îndreptat către malul drept, expirînd pe măsură ce reveneam la suprafaţă.
Am ţîşnit din apă gîfîind, am tras adînc aer în piept şi m-am scufundat iar, fără să arunc nici o privire în jur.
Am înotat pînă mi-au explodat plămînii, apoi am ieşit iar deasupra.
De data asta n-am mai avut noroc. O săgeată m-a străpuns în biceps. Am reuşit să mă scufund şi să rup săgeata cînd am atins fundul. Apoi i-am scos vîrful şi am continuat să înot ca broasca, folosind braţul drept. Data viitoare cînd voi ieşi, voi fi pierdut, mi-am zis. Aşa că m-am căznit să rămîn la fund, pînă cînd am văzut stele verzi, iar în creier mi s-a făcut întuneric. Cred că am stat sub apă vreo trei minute.
Dar cînd am ieşit la suprafaţă nu s-a mai întîmplat nimic. Am bătut apa, gîfîind din răsputeri.
Mi-am croit drum spre malul stîng şi m-am apucat de arbuşti.
Am privit în jur. Pe aici copacii erau rari, iar focul nu ajunsese atît de departe. Amîndouă malurile păreau pustii, la fel şi fluviul. Să fi fost eu singurul supravieţuitor? Puţin probabil. Mai ales că eram foarte mulţi cînd începuse ultimul marş.
Eram pe jumătate mort de oboseală şi tot trupul îmi era biciuit de durere şi suferinţă. Fiecare centimetru de piele părea ars, numai că apele erau atît de reci, încît

tremuram şi eram probabil vînăt de frig. Trebuia să ies cît mai repede din rîu, dacă voiam să trăiesc. Simţeam că mai pot face cîteva incursiuni subacvatice, şi m-am hotărît să le încerc înainte de a părăsi adîncurile protectoare.
Am mai reuşit încă patru scufundări, şi am simţit că dacă o mai încerc şi pe-a cincea s-ar putea să nu mai revin la suprafaţă. Aşa că m-am agăţat de o stîncă, mi-am recăpătat suflul, apoi m-am tîrît pe mal.
M-am rostogolit pe spate şi am privit în jur. N-am recunoscut locurile. Focul încă nu ajunsese aici. În dreapta mea era un pîlc des de arbuşti şi m-am tîrît către el, am intrat între arbuşti, m-am prăbuşit cu faţa în jos şi am adormit.
Cînd m-am trezit, mi-aş fi dorit să n-o fi făcut. Fiecare centimetru din trup mă durea şi mă simţeam rău. Am zăcut acolo ore întregi, pe jumătate delirînd şi abia într-un tîrziu am reuşit să mă îndrept, clătinîndu-mă, înapoi spre rîu, din care am băut apă cu multă poftă. M-am reîntors la pilcul de arbuşti şi am adormit din nou.
Mă durea peste tot cînd mi-am recăpătat cunoştinţa, dar eram ceva mai întremat. M-am mai dus o dată la rîu, am revenit în ascunzătoare şi cu ajutorul Atuului îngheţat am aflat că Bleys era încă în viaţă.
— Unde eşti? m-a întrebat după ce am stabilit contactul.
— Al dracului să fiu dacă ştiu, am răspuns. Sînt norocos că sînt undeva. Oricum, lîngă mare. Aud valurile şi recunosc mirosul.

— Eşti lîngă rîu?
— Da.
— Pe care mal?
— Stîngul, cum stai cu faţa spre mare. Spre nord.
— Atunci rămîi acolo, îmi spuse, şi o să trimit pe cineva după tine. Acum reunesc forţele noastre. Deja am peste două mii, iar Julian n-o să se aventureze pînă la noi. Mulţi care s-au rătăcit ni se vor alătura imediat.
— E-n regulă, am spus şi asta a fost tot.
Am rămas pe loc. Am adormit de îndată.
I-am auzit strecurîndu-se în apropierea arbuştilor şi m-am trezit. Am dat cîteva rămurele la o parte şi am privit cu atenţie.
Erau trei dintre uriaşii roşii.
Mi-am pus în ordine veşmintele, mi-am periat ciorapii, mi-am trecut o mînă prin păr, m-am ridicat, am inspirat adînc de cîteva ori şi am păşit înainte.
— Sînt aici, am spus.
Doi dintre ei se răsuciră brusc, cu spadele în mîini, în clipa în care îmi auziră vorba.
Dar îşi reveniră imediat, zîmbiră, făcură o plecăciune şi mă conduseră înapoi în tabără. Era cam la trei kilometri distanţă. Am reuşit să merg fără să fiu sprijinit.
— Acum avem peste trei mii, mă informă Bleys de cum mă văzu.
Apoi chemă un medic militar să aibă din nou grijă de mine.
Nu ne-a tulburat nimeni în noaptea aceea, iar restul

trupelor noastre s-au adunat pe parcursul nopţii şi în ziua următoare.
Aveam deja aproape cinci mii de oameni. Amberul se zărea în depărtare.
Am dormit, iar în dimineaţa următoare am pornit mai departe.
Pe la amiază parcurseserăm vreo douăzeci şi cinci de kilometri. Am mărşăluit de-a lungul plajei şi n-am zărit nici urmă de Julian.
Durerea arsurilor mele începuse să scadă. Coapsa mi se însănătoşise, dar umărul şi braţul mă dureau încă îngrozitor.
Am mărşăluit mai departe şi, curînd, ne aflam la mai puţin de şaizeci de kilometri de Amber. Vremea era frumoasă, iar pădurea din stînga noastră era o ruină dezolantă, înnegrită. Focul distrusese cea mai mare parte a lemnului din vale, ceea ce, pentru prima dată, era în favoarea noastră. Nici Julian, nici altcineva, nu ne mai puteau prinde într-o ambuscadă. L-am fi văzut venind de la distanţă. Am mai parcurs încă cincisprezece kilometri înainte de apusul soarelui şi ne-am instalat tabăra pe plajă.
A doua zi mi-am amintit că mai era foarte puţin pînă la încoronarea lui Eric şi i-am amintit asta şi lui Bleys. Aproape că pierduserăm şirul zilelor, dar ne-am dat seama că mai rămăseseră doar cîteva.
Am mărşăluit forţat pînă la amiază, apoi ne-am odihnit. Ne aflam la patruzeci de kilometri distanţă de poalele

Kolvirului. În amurg, distanţa era de cincisprezece kilometri.
Şi am continuat marşul pînă la miezul nopţii cînd ne-am instalat iarăşi tabăra. Începeam să mă simt din nou plin de viaţă. Am exersat cîteva atacuri cu spada şi aproape că mi-au reuşit. În ziua următoare mă simţeam şi mai bine.
Am mărşăluit pînă am ajuns la poalele Kolvirului, unde eram aşteptaţi de toate forţele lui Julian, unite cu cele ale flotei lui Caine, care acţionau acum ca infanterişti.
Bleys rămase pe loc şi blestemă cumplit, ca Robert E. Lee la Chancellorsville*, după care am atacat.
Rămăsesem, poate, vreo trei mii de oameni cînd am ieşit victorioşi în lupta cu armatele trimise de Julian împotriva noastră. Julian fireşte că a scăpat.

* Robert Edward Lee (1807-l870), general al forţelor confederate în timpul Războiului Civil american. În bătălia de la Chancelorsville armata unionistă, condusă de gen. Joseph Hooker, a fost înfrîntă de forţele conduse de Lee, în ciuda faptului că avea în favoarea sa un raport de forţe de 2 la 1 (n. red.).

Dar noi am cîştigat. În noaptea aceea a fost sărbătoare.
Cîştigaserăm.
Mi-era foarte teamă, şi i-am împărtăşit temerile mele lui Bleys. Trei mii de oameni împotriva Kolvirului.
Eu pierdusem flota, iar Bleys pierduse peste nouăzeci şi opt la sută din infanterişti. Asta nu mi se părea motiv de bucurie.
Era o treabă care nu-mi mirosea a bine.

Dar a doua zi am început ascensiunea. Exista o scară care îngăduia oamenilor să meargă cîte doi, unul lîngă altul. Din păcate, urma să se îngusteze, obligîndu-ne să mergem în şir.
Am urcat o sută de metri pe Kolvir, apoi două sute, apoi trei.
Apoi dinspre mare izbucni furtuna, dar ne-am ţinut tare, deşi eram biciuiţi de vînturi.
Cînd s-a isprăvit furtuna, am descoperit că pierduserăm cîteva sute de oameni.
Ne-am încăpăţînat să mergem mai departe, dar curînd începură ploile. Drumul devenise abrupt, mai alunecos. Străbătuserăm poate un sfert din drum cînd ne-am întîlnit cu o coloană de oameni înarmaţi, care cobora. Primul dintre ei schimbă cîteva lovituri cu şeful avangardei noastre, şi doi oameni căzură. Am mai cîştigat două trepte, şi un altul se prăbuşi.
Aşa am continuat ascensiunea preţ de încă o oră, după care am socotit că ne aflam cam la o treime de vîrf, iar şirul nostru se rărea văzînd cu ochii. Era bine că uriaşii noştri roşii erau mai puternici decît oştenii lui Eric. Se mai auzea cîte un zăngănit de arme, cîte un strigăt scos de cel care se prăbuşea. Uneori era un oştean roşu, din cînd în cînd unul dintre cei păroşi, dar cel mai adesea purta culorile lui Eric.
Am reuşit să străbatem jumătate din drum, luptînd pentru fiecare treaptă. Odată ajunşi în vîrf am fi dat peste scara cea largă, a cărei dublură din Rebma nu era

decît o reflectare a celei reale. Ne-ar fi condus către Marea Boltă, care era intrarea dinspre răsărit în Amber.
Din avangarda noastră rămaseră cincizeci. Apoi patruzeci, treizeci, douăzeci, o duzină...
Parcurseserăm deja două treimi din urcuş, iar scara se desfăşura în zigzag înainte şi înapoi în faţa Kolvirului. Scara estică este rareori folosită. Are un rol decorativ. Planurile noastre iniţiale erau să pătrundem prin valea acum înnegrită şi apoi să ocolim, să ne căţărăm şi să intrăm prin calea vestică, peste munţi, şi să pătrundem în Amber prin spate. Focul şi Julian ne-au silit să schimbăm tactica. Nereuşindu-ne tentativa de a urca şi ocoli, trebuia un atac frontal sau nimic. Şi de nimic nu putea fi vorba.
Încă trei războinici ai lui Eric se prăbuşiră, iar noi am mai cîştigat patru trepte. Deodată omul nostru din frunte se prăbuşi şi astfel am mai pierdut unul.
Briza dinspre mare era tăioasă şi rece, iar păsările se adunau la poalele muntelui. Soarele se ivi printre nori; se părea că Eric renunţase la puterea lui de a influenţa vremea, acum cînd ne luptam cu oştenii lui.
Am mai înaintat şase trepte şi am pierdut încă un om.
Era straniu şi trist şi sălbatic...
Bleys stătea înaintea mea. Curînd îi va veni şi lui rîndul. Apoi al meu, dacă el avea să piardă.
Rămăseseră şase din avangardă.
Zece trepte...
Apoi am rămas cinci.

Am înaintat, încet, şi, pe fiecare treaptă, cît vedeam cu ochii înapoia mea, era sînge. Există o morală aici, undeva.
Al cincilea om a ucis alţi patru înainte de a pieri el însuşi.
Cel de-al patrulea lupta cu cîte o spadă în fiecare mînă. Era pentru el o cauză sacră; ardoarea şi zelul său se vedeau la fiecare lovitură. Ucise trei înainte de a muri.
Următorul nu mai era atît de zelos, sau atît de bun în lupta cu spada. Căzu imediat, şi mai rămaseră doi.
Bleys îşi scoase spada sa lungă, filigranată, şi vîrful ei sclipi în soare.
— Curînd, frate, spuse, vom vedea ce pot face împotriva unui prinţ!
— Numai unul, sper! Am spus, şi el chicoti.
Aş spune că parcurseserăm trei sferturi din drum cînd, în sfîrşit, îi veni rîndul lui Bleys.
Se repezi înainte, înlăturîndu-l imediat pe primul care îl înfruntă. Vîrful spadei străpunse gîtul celui de-al doilea, iar latul căzu de-a lungul capului celui de-al treilea, îndepărtîndu-l şi pe acesta. Duelă cîteva clipe cu al patrulea şi-l trimise pe lumea cealaltă.
Stăteam pregătit, cu spada în mînă, pe măsură ce-l priveam pe Bleys şi înaintam.
Era bun, mai bun decît mi-l aminteam eu. Înainta ca un vîrtej, iar spada parcă prinsese viaţă în lumină. Cădeau sub ea — cum mai cădeau, prietene! Orice s-ar spune despre Bleys, în ziua aceea şi-a onorat din plin rangul. Mă întrebam cît mai putea rezista.

În mîna stingă avea un stilet, pe care-l folosea cu eficienţă brutală ori de cîte ori ajungea să lupte corp la corp. Îl lăsă înfipt în gîtul celei de-a unsprezecea victime.
Nu puteam zări capul coloanei care ne înfrunta. Din cît vedeam, probabil că se întindea pînă în vîrf. Speram să nu vină şi rîndul meu. Aproape credeam că aşa va fi.
Încă trei oameni zburară pe lîngă mine şi ajunserăm pe un mic palier, la o cotitură. Bleys curăţă şi palierul şi începu urcuşul. L-am privit o jumătate de oră, iar duşmanii mureau pe capete. Auzeam murmurele de respect şi admiraţie ale celor din spatele meu. Îl şi vedeam izbutind să ajungă singur în vîrf.
Folosea orice truc posibil. Le bloca spadele şi ochii cu mantia. Punea piedici războinicilor. Îi apuca de încheieturi şi le răsucea braţele cu toată forţa de care era în stare.
Am ajuns pe palier. Bleys avea puţin sînge pe mînecă, dar zîmbea încontinuu, iar războinicii din spatele celor pe care-i ucidea erau palizi ca moartea. Asta îi era şi lui de folos. Iar faptul că eu stăteam pregătit să-l înlocuiesc contribuia, de asemeni, la înfricoşarea lor şi îi făcea să se mişte mai încet, mai precauţi. Auziseră deja de bătălia navală, dar asta am aflat-o mai tîrziu.
Bleys îşi croi drum către următorul palier, îl curăţă, se întoarse, începu să urce. Nu mi-aş fi închipuit că poate ajunge atît de departe. Pe mine unul nu mă vedeam în stare să fi ajuns pînă aici. Era cea mai fenomenală demonstraţie de artă a duelului şi de rezistenţă pe care o

văzusem de cînd Benedict reuşise să apere trecătoarea peste Arden împotriva Călăreţilor Lunii din Ghenesh.
Observam însă că începe să obosească. De-aş fi găsit o cale să-l ajut, să-l înlocuiesc un timp...
Dar n-am găsit. Aşa că l-am urmat, temîndu-mă că fiecare lovitură ar putea fi ultima.
Ştiam că începea să-şi piardă puterile. Ne aflam la mai puţin de treizeci de metri de vîrf.
Dintr-odată mi s-a făcut milă de el. Era fratele meu şi-mi făcuse numai bine. Nu cred că atunci se gîndise că va izbîndi, deşi continua să lupte... pur şi simplu dîndu-mi mie şansa să urc pe tron.
A mai ucis încă trei, dar spada lui se mişca de fiecare dată tot mai încet. Cu al patrulea s-a luptat vreo cinci minute înainte de a-l înfrînge. Eram convins că următorul va fi şi ultima victimă.
Totuşi, n-a fost aşa.
Cînd îl ucise pe acesta, mi-am mutat spada din mîna dreaptă în stînga. Mi-am scos stiletul cu dreapta şi l-am azvîrlit.
Intră pînă-n plăsele în gîtul războinicului.
Bleys sări două trepte şi-l izbi în genunchi pe cel din faţa sa, retezîndu-i tendoanele şi prăbuşindu-l în hău.
Pe următorul îl izbi puternic în pîntece, scoţîndu-i maţele.
M-am năpustit înainte, ca să ajung exact în spatele lui, gata pregătit. Dar n-avea încă nevoie de mine.
Pe următorii doi îi ucise cu o nouă explozie de energie. Celor din spatele meu le-am cerut încă un stilet, care mi-

a fost transmis din mînă în mînă.
L-am ţinut pregătit pînă cînd l-am văzut pe Bleys înmuindu-se iarăşi, şi abia atunci l-am aruncat asupra celui cu care se lupta.
Individul era în fandare cînd primi lovitura, astfel încît fu izbit de plăsea, nu de tăiş. Îl lovi în cap, iar Bleys îl împinse cu umărul şi-l aruncă în gol. Numai că următorul se repezi înainte, şi, cu toate că am reuşit să-l străpungem, îl lovi pe Bleys în umăr şi căzură amîndoi peste margine.
Din reflex, aproape fără să ştiu ce fac, luînd totuşi acele decizii de microsecunde pe care ţi le explici de-abia după ce au avut loc, am dus mîna stîngă la centură, am smuls pachetul cu Atuuri şi le-am azvîrlit spre Bleys, care păru că stă nemişcat o clipă — atît de repede au reacţionat muşchii şi reflexele mele — şi am urlat:
— Prinde-le, nebunule!
Şi le prinse.
N-am mai avut timp să văd ce s-a întîmplat mai apoi, pentru că am parat şi am atacat.
Atunci începu ultimul tur al călătoriei noastre pe Kolvir.
Să mai spunem doar că pînă la urmă am reuşit şi că eram aproape sfîrşit de oboseală cînd ostaşii mei au venit să mă ajute acolo, pe palier.
Ne-am consolidat forţele şi ne-am năpustit înainte.
Ne-a trebuit o oră să ajungem la Marea Boltă.
Am trecut prin ea. Am intrat în Amber.
Oriunde s-ar fi aflat Eric, sînt sigur că nu şi-ar fi închipuit

că vom ajunge atît de departe.
Şi mă întrebam: unde era Bleys? Avusese oare ocazia să înşface un Atu şi să-l folosească, înainte de a se zdrobi? Bănuiam că nu voi afla niciodată.
Subestimaserăm totul, de la început pînă la sfîrşit. Acum eram în inferioritate numerică, şi singurul lucru care ne rămînea de făcut era să continuăm lupta pînă la capăt, cît mai puteam rezista. De ce făcusem o asemenea nebunie, aruncîndu-i Atuurile mele lui Bleys? Ştiam că el n-are Atuuri proprii şi asta-mi dictase această reacţie, probabil determinată şi de anii petrecuţi pe Umbra Pămînt. Dar le-aş fi putut folosi pentru salvarea mea, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură rea.
Şi lucrurile chiar luară o întorsătură rea.
Am continuat lupta pînă în amurg, cînd am rămas numai o mică parte din noi.
Am fost împresuraţi într-un loc la o mie de metri în interiorul Amberului, situat încă departe de palat. Luptam în apărare şi oamenii mureau pe capete. Eram copleşiţi numericeşte.
Llewella sau Deirdre mi-ar fi putut oferi adăpost. De ce făcusem asta?
Am ucis încă un om şi am uitat de întrebare.
Soarele apunea şi întunericul năpădea cerul. Mai rămăseserăm cîteva sute, şi nu ne apropiaserăm prea mult de palat.
Atunci l-am văzut pe Eric şi l-am auzit urlînd cîteva ordine. Ah, dac-aş fi putut ajunge la el!

Dar n-am putut.
Probabil m-aş fi predat, pentru a-i salva pe ostaşii care supravieţuiseră, care mă slujiseră extraordinar pînă atunci.
Dar nu era nimeni căruia să mă predau, nimeni care să ceară să ne predăm. Eric nu m-ar fi putut auzi, chiar dacă aş fi strigat. Era izolat, şi nu făcea altceva decît să ordone oamenilor săi să înainteze.
Am continuat lupta pînă am rămas o sută de oameni.
Să punem punctul pe „i".
Au fost ucişi toţi, în afară de mine.
Asupra mea au aruncat plase şi au tras săgeţi boante.
În cele din urmă, m-am prăbuşit şi am fost legat fedeleş, şi după aceea totul a dispărut, în afară de un coşmar care s-a agăţat de mine şi n-a vrut să dispară, orice am încercat.
Pierdusem.
M-am trezit într-o carceră subterană din Amber, îndurerat că ajunsesem pînă aici.
Faptul că eram încă în viaţă însemna că Eric plănuia ceva în legătură cu mine. Mi-am imaginat instrumente de tortură şi cătuşe, flăcări şi cleşti, zăcînd acolo pe paiele jilave, şi am anticipat umilirea mea viitoare.
Cît timp fusesem fără cunoştinţă? Habar n-aveam.
Am cercetat celula în căutarea unui mijloc de a mă sinucide. N-am găsit nimic care să-mi servească acestui scop.
Toate rănile ardeau ca nişte sori, şi eram atît de obosit...

M-am întins pe jos şi am adormit iar.
M-am trezit, şi încă nu venise nimeni după mine. Nimeni care să poată fi mituit, nimeni care să poată fi torturat.
De asemenea, nimic de mîncat.
Zăceam acolo, înfăşurat în mantie, şi revedeam tot ce se-ntîmplase din clipa în care mă trezisem în Greenwood şi refuzasem să fac injecţia. Poate era mai bine să nu mă fi trezit.
Am ştiut atunci ce-nseamnă disperarea.
Curînd Eric va fi încoronat rege al Amberului. Probabil că evenimentul avusese deja loc.
Dar somnul era un lucru atît de plăcut, iar eu eram atît de obosit...
Era prima mea ocazie să mă odihnesc şi să uit de rănile mele. Celula era întunecată, împuţită şi jilavă...

VIII

De cîte ori m-am trezit şi am adormit la loc, nu mai ştiu. De două ori am găsit pîine, carne şi apă pe o tavă lîngă uşă. De ambele dăţi, am golit tava. Celula mea era neagră ca smoala şi foarte friguroasă. Am aşteptat, şi-am aşteptat...
Apoi au venit după mine.
Uşa se deschise cu un zgomot şi se zări o lumină slabă care mă făcu să clipesc şi mi se spuse să ies.
Coridorul era plin pînă la refuz cu oameni înarmaţi, astfel încît nu puteam încerca nimic. Mi-am pipăit barba ţepoasă de pe obraz şi am mers unde m-au dus ei.
După un drum lung, am ajuns în holul scării în spirală şi am început să urcăm.
N-am întrebat nimic pe parcurs şi nimeni nu mi-a zis nimic.
Cînd am ajuns la capătul scării, am fost condus mai departe în palatul propriu-zis. M-au dus într-o încăpere caldă, curată şi mi-au poruncit să mă dezbrac, ceea ce am şi făcut. Apoi am intrat într-o cadă cu apă fierbinte şi a sosit un slujitor care m-a frecat cu peria, m-a bărbierit şi mi-a tuns părul.
Cînd m-am uscat, mi s-au dat haine noi, negru cu argintiu.
Le-am îmbrăcat şi mi s-a pus pe umeri o mantie neagră, avînd drept cataramă un trandafir argintiu.
— Sînteţi gata, spuse sergentul gărzii. Veniţi pe aici.

L-am urmat, iar restul gărzii a mers în urma mea.
Am fost dus departe, în spatele palatului, unde un fierar mi-a pus cătuşe la încheieturi, lanţuri la glezne, legate între ele cu zale prea grele ca să le pot rupe. Dacă aş fi opus rezistenţă, ştiam că aş fi fost bătut crunt şi rezultatul ar fi fost acelaşi. Nu voiam să fiu iarăşi bătut, aşa că m-am resemnat.
Apoi lanţurile au fost ridicate de cîţiva gardieni şi am fost dus înapoi la intrarea în palat. N-aveam ochi pentru măreţia din jurul meu. Eram un prizonier. Curînd voi fi ucis sau tras pe roată. Acum nu puteam face nimic. Cînd am trecut prin încăperile unde mă jucasem, copil fiind, o privire furişă pe fereastră îmi dezvălui că era pe înnoptate şi nu mai era timp pentru nostalgii.
Am fost condus printr-un coridor lung şi apoi în marea sufragerie.
Peste tot erau mese, şi oamenii stăteau lîngă ele, iar pe mulţi dintre ei îi cunoşteam.
Toate toaletele şi costumele superbe din Amber sclipeau în jurul meu pe trupurile nobililor, se auzea muzică în surdină lîngă lumina făcliilor, mîncarea era deja pe mese, cu toate că nimeni nu mînca încă.
Am văzut figuri pe care le-am recunoscut, de pildă pe Flora, şi cîteva figuri străine. Era şi menestrelul, Lordul Rein — da, eu îl făcusem cavaler — pe care nu-l văzusem de secole. Şi-a întors privirea cînd m-am uitat spre el.
Am fost dus la picioarele mesei imense din centru şi silit să mă aşez acolo.

Gardienii au rămas în picioare în spatele meu. Au fixat capetele lanţurilor mele în inele proaspăt instalate în podea. Locul din capul mesei mele era încă liber.
N-am recunoscut-o pe femeia din dreapta mea, dar bărbatul din stînga era Julian. L-am ignorat şi m-am uitat la doamnă, o blondă micuţă.
— Bună seara, am spus. Nu cred că ne cunoaştem. Mă numesc Corwin.
Femeia privi neajutorată spre bărbatul din dreapta ei, un tip mătăhălos, roşcat, plin de pistrui. Acesta se făcu că nu vede şi deveni brusc interesat de conversaţia animată cu femeia din dreapta lui.
— Puteţi vorbi cu mine liniştită, nu vă fie teamă. Nu e contagios.
Reuşi să zîmbească slab şi spuse:
— Eu sînt Carmel. Ce mai faci, Prinţ Corwin?
— Ai un nume drăguţ, am răspuns, şi mă simt foarte bine. Dar ce caută o fată drăguţă ca tine într-un asemenea loc?
Bău rapid o gură de apă.
— Corwin, rosti Julian mai tare decît ar fi fost nevoie. Am senzaţia că doamna te găseşte obraznic şi respingător.
— Asta ţi-a spus ţie doamna pînă acum, în seara asta? L-am întrebat şi el nu se înroşi. Se albi.
— Ajunge! M-am săturat!
M-am încordat ca un arc şi am zăngănit anume lanţurile. Pe lîngă efectul produs, am aflat şi cită libertate de mişcare aveam. Nu destulă, fireşte. Eric avusese grijă de

asta.
— Vino mai aproape şi şopteşte-mi la ureche obiecţiile tale, frate, am spus.
Dar n-o făcu.
Fusesem ultimul care se aşezase la masă, astfel încît ştiam că sosise timpul. Aşa era.
Din şase trompete ţîşniră cinci note şi Eric îşi făcu apariţia.
Toată lumea se ridică în picioare.
În afară de mine.
Cu greu reuşiră gardienii să mă ridice în picioare, mai mult trăgîndu-mă de lanţuri, şi aşa mă şi ţinură.
Eric zîmbi şi coborî pe scara din dreapta mea; abia zăream culorile lui sub roba de hermină pe care o purta.
Merse pînă în capul mesei şi se aşeză în faţa scaunului său. Sosi un slujitor care rămase în spatele lui, iar paharnicii începură să toarne vinul.
Cînd toate paharele fură umplute, Eric îl ridică pe al lui.
— Fie să trăiţi veşnic în Amber, care să dăinuie veşnic! rosti şi toată lumea ridică paharele.
În afară de mine.
— Ridică-l! Spuse Julian.
— Bagă-ţi-l tu undeva! I-am răspuns.
Nu mă ascultă, fulgerîndu-mă doar cu privirea. Dar m-am aplecat rapid înainte şi am ridicat paharul. Erau aproape o sută de oameni între noi, dar vocea mea ajunse la el. Iar Eric era cu ochii pe mine cînd am spus:
— Pentru Eric, cel care stă la picioarele mesei!

Nimeni nu îndrăzni să sară la mine cînd Julian îşi goli paharul pe podea. Toţi ceilalţi făcură la fel, dar am reuşit să dau pe gît jumătate din al meu înainte de a-mi fi smuls din mînă. Eric se aşeză şi nobilii făcură la fel, iar eu am fost lăsat să cad în scaunul meu.
Acum se aduceau bucatele şi, pentru că mi-era foame, am mîncat la fel de bine ca ceilalţi, chiar mult mai bine decît mulţi dintre ei.
Muzica răsuna încontinuu, iar masa dură peste două ore. Nimeni nu-mi adresă vreun cuvînt în tot acest timp, şi nici eu n-am spus nimic. Dar prezenţa mea se făcea simţită, iar masa noastră era mai tăcută decît celelalte.
Caine stătea în capătul depărtat al mesei. În dreapta lui Eric. Mi-am dat seama că Julian nu e în graţii. Nu erau de faţă nici Random, nici Deirdre. Mai erau mulţi alţi nobili pe care-i cunoşteam, unii pe care îi considerasem cîndva prieteni, dar nici unul dintre ei nu-mi întoarse privirea.
Mi-am dat seama atunci că, pentru a deveni rege în Amber, Eric avea nevoie doar de o mică formalitate.
Şi aceasta a urmat la scurtă vreme.
După masă n-au fost discursuri. Eric se ridică în picioare şi aşa rămase, nimic mai mult.
Se auzi un alt semnal de trîmbiţe şi un sunet hîrîit în aer.
Apoi avu loc o procesiune, care se îndrepta înspre sala tronului din Amber.
Ştiam ce urmează.
Eric rămase în picioare în faţa tronului şi toată lumea făcu o plecăciune; în afară de mine, iar eu am fost forţat

de ei să îngenunchez.
Astăzi era ziua încoronării lui.
Se lăsă o linişte mormîntală. Apoi Caine aduse perna pe care era pusă coroana Amberului. Îngenunche şi încremeni în această poziţie, ridicînd perna deasupra capului.
Atunci am fost smucit în picioare şi tîrît înainte. Ştiam ce-o să urmeze. Mi-am dat seama într-o clipă şi m-am împotrivit. Dar am fost lovit şi silit să îngenunchez la picioarele scării din faţa tronului.
Muzica crescu uşor în intensitate — era „Greensleeves"* — şi undeva în spatele meu Julian rosti:
— Priviţi încoronarea unui nou rege în Amber!
Apoi spre mine, în şoaptă:
— Ia coroana şi înmînează-i-o lui Eric. Se va încorona singur!
Priveam coroana Amberului pe perna purpurie pe care-o ţinea Caine.
Era fasonată în argint şi avea şapte vîrfuri, fiecare în capăt cu cîte o piatră scumpă. Era bătută în smaralde şi avea două rubine imense de fiecare parte.
Nu m-am mişcat, gîndindu-mă la vremurile în care văzusem chipul tatălui meu încoronat.
— Nu, am spus simplu şi am simţit o lovitură pe obrazul stîng.
— Ia-o şi dă-i-o lui Eric, repetă Julian.
Am încercat să-l lovesc, dar lanţurile erau strînse tare. Am fost lovit iarăşi.

M-am uitat la vîrfurile coroanei.
— Foarte bine, am spus într-un tîrziu şi am luat coroana.
Am ţinut-o un timp cu ambele mîini, apoi brusc, mi-am pus-o pe cap şi am strigat:

* Greensleeves, melodie tradiţională din Anglia, secolul al XVI-lea (n. red.).

— Mă încoronez eu, Corwin, rege al Amberului!
Mi-a fost smulsă imediat şi apoi pusă pe pernă.
Am primit mai multe lovituri în spate. Un murmur străbătu sala.
— Acum ridic-o şi mai încearcă o dată, repetă Julian. Ia-o şi dă-i-o lui Eric!
Încă o lovitură.
Bine, am acceptat simţind cum mi se udă cămaşa.
De data asta am azvîrlit-o, sperînd să-i scot un ochi lui Eric.
Acesta o prinse în dreapta şi zîmbi spre mine, în timp ce loviturile se prăvăleau asupra mea.
— Mulţumesc, spuse. Şi-acum, ascultaţi-mă, voi cei din faţă şi voi cei care mă auziţi în Umbră. Preiau coroana şi tronul în această zi. Iau în mîinile mele sceptrul regatului Amber. Am cîştigat astăzi cinstit tronul şi îl iau şi-l voi păstra prin dreptul pe care mi-l dă sîngele meu.
— Mincinosule! am strigat, şi o mînă îmi astupă gura.
— Mă încoronez eu însumi, Eric Întîiul, Rege al Amberului!
— Trăiască regele! Strigară nobilii de trei ori.
Atunci se aplecă înainte şi-mi şopti:
— Ochii tăi au fost martori la cea mai frumoasă privelişte

pe care o vor mai vedea vreodată... Gărzi! Duceţi-l pe Corwin la fierărie, şi să-i fie scoşi ochii! Fie ca ziua de astăzi să fie ultimul lucru pe care să şi-l amintească! Apoi azvîrliţi-l în întunecimea celei mai adînci temniţe de sub Amber şi fie-i uitat numele!
Am scuipat, şi asupra mea s-a abătut o ploaie de lovituri. M-am luptat pentru fiecare pas, dar am fost luat pe sus din sală. Nimeni nu m-a privit cînd am fost scos de-acolo, şi ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost imaginea lui Eric aşezat pe tronul lui, binecuvîntîndu-i pe nobilii din Amber şi zîmbind. Mi s-a făcut ceea ce ordonase să mi se facă şi, din fericire, am leşinat înainte de-a se termina.
Habar n-am cît a trecut pînă cînd m-am trezit în întuneric deplin şi am simţit durerile cumplite din cap. Poate atunci am rostit blestemul, sau poate atunci cînd fierul înroşit în foc cobora spre ochii mei. Nu mai ţin minte, dar ştiu că Eric nu va rămîne pe tron, pentru că blestemul unui prinţ din Amber, rostit cu toată furia de care e în stare, are întotdeauna efect.
Mi-am înfipt mîinile în paie, în întunericul absolut din celula mea, dar nici o lacrimă nu se prelinse. Asta era cumplit. După un timp — numai voi, zei, şi cu mine ştim cît a durat — somnul veni din nou.
Cînd m-am trezit, durerea era la fel de intensă. M-am ridicat în picioare. Am măsurat dimensiunile celulei mele. Patru paşi în lăţime, cinci în lungime. În podea se afla o gaură pentru nevoi şi o saltea de paie într-un colţ. Uşa avea o mică fantă la bază, iar dincolo de ea se afla o

tavă pe care erau o bucată de pîine mucegăită şi o sticlă de apă. Am mîncat şi am băut, dar nu m-am înviorat.
Capul mă durea îngrozitor şi sufletul îmi era sfîşiat. Am dormit cît de mult am putut şi n-au venit să mă vadă. M-am trezit, am traversat celula şi am pipăit după mîncare, şi-am mîncat după ce am găsit-o. Am dormit cît de mult am putut.
După şapte reprize de somn nu mai simţeam durerea în orbite. Îl uram pe fratele meu care era rege în Amber. Mai bine m-ar fi ucis.
M-am întrebat ce reacţie ar fi avut poporul dacă ar fi ştiut ce s-a întîmplat, dar n-am găsit răspuns.
Dar cînd întunericul se va abate asupra Amberului, oricum Eric se va căi, îmi ziceam. De asta eram sigur, şi m-am mai liniştit.
Astfel începură zilele mele de beznă, şi n-aveam nici un mijloc de a măsura trecerea lor. Chiar dacă aş fi avut ochi în orbite, n-aş fi putut deosebi ziua de noapte.
Timpul îşi vedea de drumul lui, ignorîndu-mă. Erau momente în care mă treceau sudorile la gîndul ăsta şi mă cutremuram. Eram aici de luni de zile? Sau ore? Sau săptămîni? Sau ani?
Uitasem complet de timp. Dormeam, băteam celula în sus şi-n jos (ştiam exact unde să pun piciorul şi unde să mă întorc), şi mă gîndeam la lucrurile pe care le făcusem sau pe care nu le făcusem. Uneori stăteam cu picioarele încrucişate şi respiram lent şi adînc, îmi goleam mintea şi rămîneam astfel cît de mult puteam. Asta mă ajuta să nu

mă gîndesc la nimic.
Eric acţionase inteligent. Deşi puterea era în mine, acum era inutilă. Un orb nu putea merge printre Umbre.
Barba îmi crescuse pînă la piept, iar părul era foarte lung. La început, aveam tot timpul senzaţia de foame, dar după un timp pofta scăzu. Uneori ameţeam cînd mă ridicam prea brusc în picioare.
Încă puteam vedea, în coşmarurile mele — dar lucrul ăsta mă îndurera mult mai mult cînd eram treaz.
Cu toate astea, mai tîrziu, am început să mă simt cumva detaşat de evenimentele care mă aduseseră aici. Era aproape ca şi cînd i s-ar fi întîmplat unei alte persoane. Şi asta era, într-un fel, adevărat.
Pierdusem foarte mult în greutate. Mă imaginam palid şi slab. Nici măcar nu puteam să plîng, deşi simţisem nevoia de cîteva ori. Ceva nu era în regulă cu canalele lacrimale. Era un lucru cumplit ca un bărbat să fie adus în starea asta.
Şi, într-o zi, am auzit o zgîrietură uşoară pe uşă. N-am luat-o în seamă. Se auzi iar, şi tot n-am reacţionat.
Apoi cineva îmi şopti numele, ca o întrebare. Am traversat celula.
— Da? Am răspuns.
— Sînt eu, Rein, spuse o voce. Cum te simţi?
Am izbucnit în rîs la întrebarea asta.
— Minunat! Oh, minunat! Fripturi şi şampanie în fiecare seară, şi femei. Doamne! Ar trebui să vii şi tu într-o zi!
— Îmi pare rău că nu pot face nimic pentru tine.

I-am simţit durerea din glas.
— Ştiu.
— Aş face dac-aş putea, îmi spuse.
— Ştiu şi asta.
— Ţi-am adus cîte ceva. Fii atent!
Uşiţa de la baza celulei scîrţîi uşor, deschizîndu-se de cîteva ori la rînd.
— Ce-i aici? Am întrebat.
— Cîteva haine curate, trei pîini proaspete, o bucată mare de brînză, carne, două sticle de vin, un cartuş de ţigări şi o mulţime de chibrituri.
Vocea mi se gîtui de emoţie.
— Îţi mulţumesc, Rein. Eşti un tip extraordinar. Cum ai reuşit?
— Îl cunosc pe gardianul care e de serviciu. N-o să scoată un cuvînt. Îmi e prea mult dator.
— Ar putea încerca să scape de datorii ţipînd. Aşa că n-o mai face încă o dată. Oricît de mult mi-ar plăcea. Inutil să-ţi spun că voi distruge dovezile.
— Aş fi vrut ca lucrurile să fie altfel, Corwin.
— Şi eu. Îţi mulţumesc că te-ai gîndit la mine cînd ţi s-a ordonat să n-o faci.
— N-a fost chiar atît de greu.
— De cît timp mă aflu aici?
— Patru luni şi zece zile, spuse.
— Ce veşti ai din Amber?
— Eric domneşte. Asta-i tot.
— Unde-i Julian?

— Înapoi în pădurea din Arden, cu gărzile lui.
— De ce?
— S-au petrecut de curînd unele lucruri stranii în Umbre.
— Înţeleg. Dar Caine?
— E încă în Amber, se distrează. Umblă din tîrfă în tîrfă şi bea, ca de obicei.
— Şi Gerard?
— E amiralul întregii flote.
— Şi Random?
— În celula de sus.
— Cee? A fost prins?
— Da. A parcurs Modelul în Rebma şi a apărut aici cu o arbaletă. L-a rănit pe Eric înainte de a fi prins.
— Adevărat? De ce n-a fost ucis?
— Ei bine, umblă vorba că e căsătorit cu o nobilă din Rebma, şi, din cauza asta, Eric n-a vrut să rişte un incident acum. Moire stăpîneşte un regat şi se spune că Eric are în vedere s-o ceară de nevastă. Numai bîrfe, desigur. Dar interesante.
— Aşa e.
— Moire te-a plăcut, nu-i aşa?
— Într-un fel. Cum de-ai aflat?
— Eram de faţă cînd a fost condamnat Random. Am apucat să vorbesc cu el o clipă. Lady Vialle, care pretinde că-i e soţie, a cerut să meargă împreună cu el la închisoare. Eric nu ştie încă ce răspuns să dea.
M-am gîndit la fata oarbă, pe care n-o întîlnisem niciodată, şi m-am minunat de ce auzeam...

— Cînd s-au întîmplat toate astea? Am întrebat.
— Mmm... Acum treizeci şi patru de zile, răspunse. Atunci s-a arătat Random. O săptămînă mai tîrziu, Vialle a făcut cererea.
— Trebuie să fie o femeie ciudată dacă-l iubeşte cu adevărat pe Random.
— Asta a fost şi impresia mea, răspunse Rein. Nu-mi pot imagina o combinaţie mai neobişnuită.
— Dacă reuşeşti să-l mai vezi, transmite-i salutările şi regretele mele.
— Da.
— Cum le merge surorilor mele?
— Deirdre şi Llewella au rămas în Rebma. Lady Florimel a intrat în graţiile lui Eric şi are o poziţie înaltă la curte. Nu ştiu unde se află Fiona.
— S-a mai auzit ceva despre Bleys? Sînt convins că a murit.
— Precis a murit, spuse Rein. Totuşi trupul nu i-a mai fost găsit.
— Şi Benedict?
— Nici un semn, ca de obicei.
— Dar Brand?
— Nici un semn.
— Păi, am senzaţia că am trecut prin tot arborele genealogic al familiei, la această oră. Ai mai scris vreo baladă nouă?
— Nu, spuse. Încă lucrez la „Asediul Amberului", dar va fi doar un hit underground dacă va fi ceva.

Am întins mîna prin spaţiul strîmt de la baza uşii.
— Aş vrea să-ţi strîng mîna, am spus, şi i-am simţit mîna atingînd-o pe a mea. Frumos din partea ta că ai făcut asta pentru mine. Totuşi să n-o mai faci. Ar fi o nebunie să înfrunţi mînia lui Eric.
Îmi strînse mîna, mormăi ceva şi plecă.
Am luat pachetul cu ajutoare şi m-am îndopat cu carne, care era marfa cea mai perisabilă. Lîngă ea am mîncat un codru de pîine şi mi-am dat seama că aproape uitasem ce gust poate avea mîncarea bună.
Apoi m-am moleşit şi am adormit. Nu cred c-am dormit foarte mult, şi cînd m-am trezit am deschis una din sticlele cu vin.
Nu mi-a trebuit prea mult timp, în starea de slăbiciune în care mă aflam, să mă ameţesc. Mi-am aprins o ţigară, m-am aşezat pe saltea, m-am rezemat de zid şi am meditat.
Îl ştiam pe Rein din copilărie. Eram deja băiat mare pe-atunci şi el candida pentru măscăriciul curţii. Un puşti slăbuţ, isteţ. Lumea îl lua cam mult peste picior. La fel şi eu. Dar eu scriam muzică, eu compuneam balade, iar el îşi făcuse rost de o lăută de undeva şi învăţase de unul singur să cînte la ea. Curînd, am început să cîntăm pe două voci şi în scurtă vreme l-am îndrăgit şi am început să muncim împreună, să practicăm artele marţiale. Nu prea se pricepea, dar mie îmi părea rău de felul în care mă purtasem cu el înainte, ca să nu mai vorbesc de faptul că se străduia şi muncea intens să înveţe, aşa încît

l-am stimulat şi am făcut din el un spadasin onorabil. N-am regretat niciodată, şi cred că nici el. La scurt timp a devenit menestrelul curţii din Amber. L-am făcut pajul meu atunci, şi cînd au început războaiele împotriva obiectelor întunecate din Umbră, numite Weirmonken, l-am făcut scutierul meu şi am plecat împreună la luptă. L-am făcut cavaler pe cîmpul de luptă, la Jones Falls, onoare pe care o merita din plin. După asta, a continuat să fie mai bun decît mine în materie de versuri şi muzică. Culorile lui erau purpurii, iar cuvintele de aur. Îl iubeam, fiind unul dintre cei doi sau trei prieteni ai mei din Amber. Nu mi-aş fi închipuit însă că o să rişte să-mi aducă o masă decentă. Nu mi-aş fi închipuit despre nimeni că ar putea să rişte aşa ceva. Am mai sorbit din băutură şi am mai fumat o ţigară în cinstea lui, pentru a-l sărbători. Era un om bun. M-am întrebat cît va mai supravieţui.

Am aruncat toate mucurile de ţigară şi sticla goală. Nu voiam ca nimic din jur să arate că „mă simţisem bine", în cazul în care s-ar fi făcut o inspecţie neaşteptată. Am mîncat toată hrana gustoasă pe care mi-o adusese, şi m-am simţit ghiftuit pentru prima dată de cînd eram în detenţie. Am păstrat cea de-a doua sticlă pentru o porţie masivă de beţie şi uitare.

Şi după ce-a trecut şi asta, m-am reîntors la ciclul meu de acuzaţii.

Speram, mai ales, ca Eric să nu cunoască în totalitate puterile noastre. Era rege în Amber, recunosc, dar nu ştia

chiar totul. Nu încă. Nu în felul în care ştiuse Tata. Mai exista o şansă la un milion care ar fi putut acţiona în favoarea mea. Destul de slabă, dar măcar mă ajuta să-mi păstrez mintea limpede, aici, în pragul disperării.
Dar poate că un timp mi-am şi pierdut minţile, nu-mi dau seama. Există zile care îmi par mari goluri de memorie, acum cînd stau aici, la marginea Haosului. Numai Dumnezeu ştie ce s-a petrecut cu ele, şi n-o să merg niciodată la un psihiatru ca să aflu.
Oricum, dragi medici, nici unul dintre dumneavoastră nu poate face faţă familiei mele.
Zăceam şi umblam în bezna care mă amorţea. Devenisem foarte sensibil la sunete. Ascultam tropăitul lăbuţelor şobolanilor prin paie, geamătul îndepărtat al celorlalţi prizonieri, ecourile paşilor gardianului care se apropia cu o tavă de mîncare. Astfel am început să pot aprecia distanţele şi direcţia.
Bănuiesc că am devenit mai sensibil şi la mirosuri, dar am încercat să nu mă gîndesc prea mult la asta. Pe lîngă duhoarea imaginabilă a mai existat acolo, pentru multă vreme, ceva ce aş fi jurat că era un iz de carne în descompunere. Mă gîndeam: dacă voi muri, cît timp va trece pînă să observe cineva? Cîţi dumicaţi de pîine şi cîte căni cu zeamă lungă trebuia să rămînă neatinse înainte ca paznicului să-i treacă prin minte să verifice dacă mai exist în celulă?
Răspunsul la această întrebare putea fi foarte important.
Mirosul morţii rămînea în jur multă vreme. Am încercat

să gîndesc iarăşi în termeni temporali, şi astfel mi-am dat seama că dispărea cam într-o săptămînă.
Deşi îmi impusesem cu grijă o raţie, rezistînd tentaţiei, ispitei aflate la îndemînă, m-am trezit, într-un tîrziu, că am ajuns la ultimul pachet de ţigări.
L-am desfăcut şi mi-am aprins una. Avusesem un cartuş de Salem şi fumasem unsprezece pachete. Asta însemna două sute douăzeci de ţigări. Odată măsurasem timpul cu o ţigară, şi-mi trebuiseră şapte minute ca s-o fumez. Rezulta un total de o mie cinci sute patruzeci de minute petrecute fumînd, sau douăzeci şi cinci de ore şi patruzeci de minute. Eram convins că petrecusem cel puţin o oră între ţigări, poate chiar o oră şi jumătate. Să spunem o oră jumătate. Acum, să zicem că am dormit şase pînă la opt ore pe zi. Rămîneau şaisprezece pînă la optsprezece ore de veghe. Cred că fumam zece sau douăsprezece ţigări pe zi. Asta însemna că erau cam trei săptămîni de la vizita lui Rein. Îmi spusese că trecuseră patru luni şi zece zile de la încoronare, ceea ce însemna că acum trecuseră cam cinci luni.
Am gospodărit cu grijă ultimul pachet, bucurîndu-mă de fiecare ţigară ca de o poveste de dragoste. Cînd s-au terminat, m-am simţit disperat.
Apoi a trecut altă vreme îndelungată.
Am început să mă gîndesc la Eric. Cum se descurca în calitate de conducător? Cu ce probleme se confrunta? Ce-avea de gînd acum? De ce nu se arătase pe-aici, ca să mă tortureze? Oare chiar puteam fi uitat de cei din

Amber, doar pentru că aşa suna un decret imperial? Niciodată, eram sigur de asta.
Şi ce se întîmplase cu fraţii mei? De ce nu mă contactase nici unul? Ar fi fost atît de simplu să extragă Atuul meu şi să încalce decretul lui Eric.
Nimeni n-a făcut-o, din păcate.
M-am gîndit mult timp la Moire, ultima femeie pe care-o iubisem. Ce făcea? Se mai gîndea la mine? Probabil că nu. Poate că acuma era amanta lui Eric, sau regina lui. Oare-i vorbise de mine vreodată? Probabil că nu, îmi spuneam din nou.
Şi surorile mele? Dă-le-ncolo! Nişte stricate, toate.
Mai orbisem o dată înainte, din cauza străfulgerării unui tun, în secolul optsprezece, pe Umbra Pămînt. Dar nu durase decît vreo lună şi-mi revenise văzul. Eric avusese ceva mai permanent în minte cînd dăduse acest ordin.
Încă asudam şi tremuram, iar uneori mă trezeam urlînd, ori de cîte ori îmi revenea amintirea drugilor înroşiţi în foc — atîrnînd deasupra ochilor mei — şi apoi atingerea!
Am gemut uşor şi am continuat să merg.
Nu era absolut nimic de făcut. Asta era partea cea mai cumplită a întregii situaţii. Eram la fel de neajutorat ca un embrion. Mi-aş fi vîndut sufletul ca să mă nasc încă o dată şi să văd şi să mă pot răzbuna măcar o oră, cu spada în mînă, ca să mă duelez încă o dată cu fratele meu.
M-am tolănit pe saltea şi am adormit. Cînd m-am trezit, mîncarea sosise, am mîncat iar şi-am început să merg

prin celulă. Unghiile de la mîini şi de la picioare îmi crescuseră mult.
Barba era foarte lungă, iar părul îmi cădea continuu peste faţă. Mă simţeam împuţit şi mă scărpinam tot timpul. Mă-ntrebam dacă nu cumva aveam păduchi.
Faptul că un prinţ de Amber putea fi adus într-o asemenea stare îmi provoca o tulburare cumplită în străfundul fiinţei mele, oriunde ar fi fost acesta. Fusesem educat să cred despre noi că sîntem nişte entităţi invincibile, curate, cu sînge rece şi dure ca diamantul, exact ca imaginile noastre de pe Atuuri. Era limpede că nu eram. Sau, să zicem, eram destul de asemănători cu ceilalţi oameni ca să ne descurcăm prin propriile noastre mijloace.
Am jucat jocuri ale minţii, mi-am spus singur poveşti. Mi-am rechemat amintiri plăcute — şi aveam multe. Mi-am reamintit elementele: vînt, ploaie, zăpadă, căldura verii şi adierile răcoroase ale primăverii. Avusesem un mic aeroplan pe Umbra Pămînt şi, cînd zburasem, avusesem o senzaţie minunată. Mi-am reamintit scînteietoarele panorame de culoare şi spaţiu, oraşele în miniatură, adîncul albastru al cerului, pilcurile de nori (unde erau acum?) şi întinderea curată a oceanului sub aripile mele. Mi-am amintit femei pe care le-am iubit, petreceri, războaie. Şi cînd s-au isprăvit toate, şi nu mai puteam să mă abţin, m-am gîndit la Amber.
O dată, cînd am făcut asta, glandele lacrimale au început să funcţioneze iar. Am plîns.

După o perioadă parcă nesfîrşită şi mult somn, am auzit paşi care s-au oprit în faţa uşii celulei mele, şi am auzit zgomotul unei chei în lacăt.
Trecuse atîta timp de la vizita lui Rein, încît uitasem gustul vinului şi al ţigărilor.
N-aş putea spune exact cît, dar trecuse foarte multă vreme...
Pe coridor erau doi bărbaţi. Am ghicit asta după paşii lor, mult înainte de-a le auzi vocile.
Am recunoscut una din ele.
Uşa se deschise şi Julian îmi spuse numele. N-am răspuns imediat, şi el l-a repetat.
— Corwin? Vino aici.
Întrucît nu prea aveam de ales, m-am ridicat şi am avansat. M-am oprit cînd am ştiut că mă aflu lîngă el.
— Ce vrei? l-am întrebat.
— Vino cu mine!
Şi m-a luat de braţ.
Am mers de-a lungul coridorului; el nu scoase o vorbă şi afurisit să fiu dacă aveam de gînd să îl întreb ceva.
După ecouri, mi-am dat seama că am intrat în sala cea mare. Curînd după asta mă conduse pe scară.
Ne aflam în palatul propriu-zis.
Am fost dus într-o încăpere şi aşezat într-un scaun. Un bărbier se îngrijii de părul şi barba mea. Nu i-am recunoscut vocea cînd m-a întrebat dacă vreau să-mi scurteze barba sau să mi-o radă de tot.
— De tot! i-am spus, după care un altul se ocupă de

unghiile mele, toate douăzeci.
Apoi am fost îmbăiat, şi cineva m-a ajutat să îmbrac veşminte curate. Atîrnau pe mine. Am fost şi despăducheat, dar să trecem peste asta.
Apoi am fost condus într-un alt spaţiu negru, plin de muzică, şi de aromele mîncării bune, şi de sunetele multor voci, şi de rîsete. Am recunoscut încăperea: era sufrageria.
Vocile scăzură puţin cînd Julian mă conduse înăuntru şi mă aşeză.
Am stat acolo pînă cînd sunară trîmbiţele, moment în care am fost forţat să mă ridic.
Am auzit strigîndu-se toastul:
— Încoronarea lui Eric Întîiul, Rege al Amberului! Trăiască regele!
N-am băut pentru asta, dar nimeni nu părea să fi observat. Vocea care strigase toastul era al lui Caine, de undeva din partea cealaltă a mesei.
Am mîncat cît de mult am putut, pentru că era cel mai bun prînz care mi se oferise de la încoronare. Am înţeles din conversaţiile pe care le auzeam că astăzi era aniversarea încoronării lui Eric, ceea ce însemna că petrecusem un an de zile în temniţă.
Nimeni nu-mi vorbi şi nici eu n-am încercat să deschid vreo discuţie. Eram acolo doar ca o fantomă. Pentru a fi umilit, şi pentru a le reaminti, fără îndoială, fraţilor mei de preţul înfruntării stăpînului. Şi tuturor li se poruncise să mă uite.

Am continuat pînă tîrziu în noapte. Cineva îmi turna mereu vin, ceea ce era un lucru nemaipomenit, şi am stat acolo ascultînd muzica tuturor dansurilor.
Mesele au fost mutate în acest scop, iar eu am fost aşezat undeva, într-un colţ.
M-am îmbătat groaznic şi, cînd totul s-a sfîrşit, am fost pe jumătate tîrît, pe jumătate cărat înapoi în celulă, pentru că aici se făcea curăţenie. Singurul meu regret a fost că nu mi s-a făcut îndeajuns de rău ca să murdăresc podeaua sau veşmintele frumoase ale cuiva.
Astfel s-a încheiat primul meu an de beznă.

IX

N-o să vă mai plictisesc cu repetări. Cel de-al doilea an a fost destul de asemănător cu primul, cu acelaşi final. Idem, al treilea.

Rein a venit de două ori în cel de-al doilea an, cu un coş de bunătăţi şi cu gura plină de bîrfe.
De ambele dăţi i-am interzis să mai vină. În al treilea an a venit de şase ori, la fiecare două luni şi, de fiecare dată, i-am interzis să mai vină şi am mîncat mîncarea lui şi am ascultat ce-avea de spus.
Ceva nu era în ordine în Amber. Lucruri stranii îşi făceau apariţia din Umbre şi se înfăţişau cu violenţă, tuturor, fără excepţie. Erau distruse, fireşte. Eric încerca să înţeleagă ce se întîmplă. N-am amintit de blestemul meu, deşi mai tîrziu m-am bucurat că începea să se împlinească.
Random, ca şi mine, era încă prizonier. I se alăturase şi soţia lui. Poziţiile celorlalţi fraţi şi surori rămaseră neschimbate. Asta m-a aţîţat în timpul celei de-a treia aniversări a încoronării, şi m-a făcut să mă simt iarăşi în viaţă...
Regenerat...
Regenerat! S-a întîmplat într-o zi. Şi asta m-a făcut atît de fericit, încît am făcut praf de îndată ultima sticlă de vin adusă de Rein şi am desfăcut ultimul pachet de ţigări, pe care-l pusesem deoparte. Am fumat, am băut şi m-am bucurat la gîndul că, într-un fel, îl bătusem pe Eric. Dacă afla asta, simţeam că mi-ar fi fost fatal. Dar eram sigur că nu ştia.
Aşa încît m-am bucurat, fumînd, bînd şi chefuind în lumina a ceea ce se întîmplase.
Da, lumina!

Am zărit o mică fîşie strălucitoare, undeva în dreapta mea.
Bun, hai s-o luăm aşa: m-am trezit într-un pat de spital şi am aflat că-mi revenisem în totalitate, prea repede. V-aţi prins?
Mă vindec mult mai repede decît alţii care au fost răniţi. Toţi nobilii din Amber au cîte ceva din această însuşire.
Am supravieţuit ciumei, am supravieţuit asediului Moscovei...
Mă regenerez repede şi mai bine decît oricare altul.
Napoleon a făcut odată o remarcă pe tema asta. La fel şi generalul MacArthur*.
Cu ţesutul nervos îmi trebuia ceva mai mult timp, asta-i tot.
Văzul începea să-mi revină, asta însemna acea splendidă fîşie de lumină, undeva în dreapta mea.
După un timp, mi-am dat seama că era mica suprafaţă cu gratii din uşa celulei.
Îmi „crescuseră" alţi ochi, asta-mi spuneau degetele. Mi-au trebuit peste trei ani, dar am reuşit. Era acea şansă de unu la un milion de care vorbeam mai devreme, lucru pe care nici măcar Eric nu fusese în stare să-l prevadă, din cauză că puterile erau foarte variate la cei din familia mea. Îl învinsesem din punctul ăsta de vedere: aflasem că-mi

* Douglas McArthur (1880-l964), general american ce a jucat un rol important în Al Doilea Război Mondial (n. red.).

pot dezvolta noi globi oculari. Dintotdeauna am ştiut că-mi pot regenera ţesuturile nervoase, dacă aveam timp

suficient. Rămăsesem paralizat în urma unei răni la coloană, provocate în timpul războaielor franco-prusace. După doi ani, mă vindecasem. Nutrisem speranţa — nebunească, recunosc — că puteam face cu ochii mei arşi ceea ce făcusem atunci cu coloana. Şi avusesem dreptate, îi simţeam intacţi, iar vederea îmi revenea, treptat.

Cît mai era pînă la următoarea aniversare a încoronării lui Eric? M-am oprit din mers şi inima mi-a bătut mai puternic.

De îndată ce vreunul ar fi observat că mi-am recăpătat ochii, i-aş fi pierdut din nou.

Aşadar, trebuia să evadez înainte de trecerea celor patru ani.

Cum?

Nu mă gîndisem prea mult la asta în tot acest timp, deoarece chiar dacă aş fi găsit o cale să ies din celulă, n-aş fi reuşit să ies din Amber sau din palat fără ochi sau ajutor. Ori aşa ceva nu-mi era la îndemînă.

Acum, totuşi...

Uşa celulei mele era mare, grea, ţintuită cu alamă, cu un mic grătar la o înălţime de aproape un metru şi jumătate, în scopul de a privi înăuntru ca să vadă dacă sînt în viaţă, dacă i-ar fi păsat cuiva de asta. Chiar dacă aş fi reuşit să îl scot de acolo, nu cred că aş fi putut ajunge la lacăt. Era o mică portiţă mobilă la baza uşii, destul de largă să mi se împingă mîncarea înăuntru şi cam asta era tot. Balamalele erau fie pe dinafară, fie între uşă şi cadru, nu

ştiam sigur. Oricum ar fi fost, nu puteam ajunge la ele. Alte uşi nu mai erau.
Era aproape ca şi cum aş fi fost orb, în afară de lumina aceea slabă şi liniştitoare care pătrundea prin grătar. Ştiam că văzul nu mi-a revenit în totalitate. Mai era cale lungă pînă acolo. Dar chiar de-ar fi fost aşa, oricum era aproape întuneric beznă. Ştiam asta, deoarece cunoşteam temniţele subterane ale Amberului.
Am aprins o ţigară, am început din nou să mă plimb, şi mi-am inventariat obiectele, căutînd ceva ce mi-ar fi putut fi de ajutor. Erau hainele, salteaua de dormit şi paiele umede. Aveam, de asemeni, chibrituri, dar am respins imediat ideea de a da foc paielor. Mă îndoiam că va veni cineva să deschidă uşa, dacă aş fi făcut-o. Cel mult ar fi venit şi ar fi rîs, dacă ar fi venit. Aveam o lingură pe care o furasem la ultimul banchet. De fapt, aş fi vrut un cuţit, dar Julian mă prinsese încercînd să fur unul şi-l înşfăcase imediat. Ceea ce nu ştiuse însă era că asta fusese cea de-a doua încercare. Deja aveam lingura pitită în cizmă.
Şi la ce-mi folosea?
Auzisem şi eu poveştile acelea despre tipii care-şi săpaseră drumul afară din celule cu cele mai ciudate lucruri — catarame de centură (ceea ce eu n-aveam), şi altele. Numai că eu n-aveam timp să mă joc de-a contele de Monte Cristo. Trebuia să fiu afară în cîteva luni, altfel ochii nu mi-ar fi fost de nici un folos.
Uşa era din lemn masiv. Stejar. Era întărit cu patru benzi

metalice. Una mergea de jur-împrejur, aproape de capătul de sus, una lîngă bază, şi încă două mergeau de sus în jos, trecînd de-o parte şi de alta a grătarului lat de jumătate de metru. Ştiam că uşa se deschidea în afară, iar lacătul era în stînga mea. Din amintiri ştiam că uşa are o grosime de vreo cinci centimetri şi mi-am reamintit poziţia aproximativă a lacătului, pe care am verificat-o împingîndu-mă în uşă şi simţind tensiune în acel punct. Mai ştiam că uşa era şi barată, dar despre asta urma să-mi fac griji mai tîrziu. Puteam să încerc să ridic bara, strecurînd coada lingurii între uşă şi canatul ei.

Am îngenuncheat pe saltea şi, cu lingura, am săpat lemnul în jurul locului unde era lacătul. Am muncit pînă mi-a amorţit mîna — poate vreo două ore. Apoi mi-am trecut unghia peste suprafaţa lemnului. Nu săpasem prea adînc, dar era un început. Am luat lingura în stînga şi am continuat, pînă mi-a amorţit şi mîna asta.

Continuam să sper că Rein îşi va face apariţia. Eram sigur că-l puteam convinge să-mi dea stiletul lui, dacă lucrurile evoluau cum îmi doream eu. Nu şi-a făcut însă apariţia, aşa încît am continuat să zgîrii şi să scobesc.

Am muncit zi de zi, pînă am pătruns aproape doi centimetri în lemn. De fiecare dată cînd auzeam paşii temnicerului, mutam salteaua înapoi la zidul opus şi mă trînteam pe ea, cu spatele spre uşă. După ce trecea, îmi reluam munca. Apoi a trebuit să mă opresc un timp, deşi uram treaba asta. Îmi înfăşurasem mîinile în fîşii din hainele mele, dar tot am făcut băşici care s-au spart şi,

după un timp, carnea vie de dedesubt a început să sîngereze. Aşa încît mi-am luat o pauză ca să se vindece. Am hotărît să dedic acest timp planurilor legate de ceea ce voi face după ce aveam să evadez.
După ce o să pătrund destul de adînc prin uşă, o să ridic bara. Zgomotul căderii ei va face să vină, probabil, un gardian. Numai că atunci voi fi de mult afară. Cîteva lovituri zdravene vor sparge uşa la care lucram, iar lacătul putea rămîne liniştit la locul lui. Calea îmi va fi deschisă, iar eu mă voi trezi faţă în faţă cu gardianul. El va fi înarmat, iar eu nu. Va trebui să-l ucid.
Se va crede stăpîn pe situaţie, crezînd că eu nu văd. Pe de altă parte, va fi şi puţin speriat cînd îşi va reaminti cum am intrat eu în Amber. Oricum, va muri şi atunci eu voi face rost de o armă. Mi-am pipăit musculatura. Zei! Cît slăbisem! Dar măcar eram din viţă de Amber şi simţeam că pînă şi într-o asemenea condiţie puteam învinge un om obişnuit. Poate că mă păcăleam, dar eram dator să încerc.
Apoi, dacă izbîndeam, cu o spadă în mînă, nimic nu mă mai putea opri să ajung la Model. Aş intra în el şi, cînd aş ajunge în centru, m-aş reface, şi de data asta n-aş mai grăbi lucrurile. Chiar dacă mi-ar lua un secol, voi avea totul perfect pus la punct înainte de a ataca iarăşi Amberul. În fond, din punct de vedere tehnic, eu eram stăpînul lui. Nu mă încoronasem singur, în prezenţa tuturor, înainte ca Eric să facă acelaşi lucru? Voi transpune în viaţă pretenţia mea la tron!

Ce păcat că nu era posibil să mergi în Umbră direct din Amber! Atunci n-ar mai fi trebuit să mă încurc cu Modelul. Dar Amberul meu este centrul tuturor, şi nu poţi pleca din el chiar atît de uşor.
După, să zicem, o lună, mîinile mi s-au vindecat şi în locul rănilor mi s-au făcut nişte bătături enorme. Am auzit paşii unui gardian şi m-am năpustit în colţul celălalt al celulei. S-a auzit un scîrţîit scurt şi mîncarea mi-a fost strecurată prin uşă. Apoi, iarăşi paşi, de data asta pierzîndu-se în depărtare.
M-am întors la uşă. Fără să mă uit, ştiam ce e în tavă: un codru de pîine mucegăită, un hîrb cu apă şi o bucată de brînză, dacă aveam noroc. Am aranjat salteaua, am îngenuncheat şi am pipăit şanţul. Eram aproape la jumătate.
Atunci am auzit chicotitul.
Venea din spatele meu.
M-am întors, neavînd nevoie de ochi ca să ştiu că mai era cineva în celulă. Un bărbat care stătea lîngă zidul din stînga. Chicotind.
— Cine e? Am întrebat şi vocea îmi sună straniu. Mi-am dat seama că acestea erau primele cuvinte pe care le rostisem după multă vreme.
— Evadare, zise. Încercare de evadare.
Şi chicoti iar.
— Cum ai intrat aici?
— Mergînd, răspunse.
— De unde? Cum?

Am aprins un chibrit care m-a orbit, dar am rezistat.
Era un tip mic de statură. Plăpînd — ar fi un cuvînt mai potrivit. Avea cam un metru cincizeci şi era cocoşat.
Părul şi barba erau la fel de mari ca ale mele. Singurele lucruri diferite în masa asta enormă de blană erau nasul lung, coroiat şi ochii aproape negri, acum strînşi din cauza luminii.
— Dworkin! Am exclamat.
Chicoti din nou.
— Aşa mă cheamă. Dar pe tine?
— Nu mă mai recunoşti, Dworkin?
Am aprins un alt chibrit şi l-am apropiat de faţa mea.
— Priveşte atent! Scade barba şi părul. Mai adaugă cincizeci de kilograme la greutate. Tu m-ai desenat pînă la cele mai mici detalii pe mai multe pachete de cărţi de joc.
— Corwin, spuse într-un tîrziu. Îmi amintesc de tine. Da.
— Credeam că ai murit.
— Şi totuşi n-am murit. Vezi? Şi făcu o piruetă în faţa mea. Ce mai face tatăl tău? L-ai văzut de curînd? El te-a aruncat aici?
— Nici Oberon nu mai e, i-am răspuns. Fratele meu Eric domneşte în Amber, iar eu sînt prizonierul lui.
— Atunci am o vechime mai mare, pentru că eu sînt prizonierul lui Oberon.
— Oh? Nimeni dintre noi n-a ştiut că Tata te-a trimis în închisoare.
L-am auzit plîngînd.

— Da, spuse după un timp. N-a avut încredere în mine.
— De ce nu?
— I-am spus că m-am gîndit la o cale de a distruge Amberul. I-am descris-o şi atunci m-a întemniţat.
— N-a fost prea frumos din partea lui.
— Ştiu, încuviinţă el, dar mi-a dat un apartament drăguţ şi o groază de lucruri cu care să fac cercetări. Numai că, după un timp, nu m-a mai vizitat. Obişnuia să-mi aducă oameni care-mi arătau pete de cerneală* şi mă făceau să le spun poveşti despre ele. Drăguţă chestie, pînă cînd am spus o poveste care nu-mi plăcea şi l-am transformat pe un tip într-o broască. Regele s-a înfuriat cînd n-am mai vrut să-l transform la loc, şi a trecut atîta vreme de cînd n-am mai văzut pe nimeni, încît l-aş transforma chiar acum, dacă ar mai vrea. Odată...
— Cum ai ajuns aici, în celula mea? L-am întrebat iar.
— Ţi-am spus. Am mers.
— Prin zid?
— Fireşte că nu. Prin zidul Umbră.
— Nimeni nu poate trece prin Umbre în Amber. În Amber nu există Umbre.
— Ei bine, am trişat, recunoscu el.
— Cum?
— Am desenat un nou Atu şi am păşit prin el, ca să văd ce e de partea asta a zidului. Oh, Doamne! Tocmai mi-am amintit. Nu mă pot întoarce fără el. Va trebui să fac altul? Ai ceva de mîncare? Şi ceva de desenat? Şi ceva pe care să desenez?

— Ia o bucată de pîine, am spus şi i-am dat-o, iar aici ai o bucată de brînză. Merge cu pîine!
— Mulţumesc, Corwin, şi le înfulecă, bîndu-mi apoi toată apa. Acum, dacă mi-ai da un creion şi o bucată de pergament, m-aş putea întoarce în apartamentul meu. Vreau să termin o carte pe care începusem s-o citesc. Mi-a

* Testul petelor de cerneală sau testul Rorschach, metodă de evaluare psihologică bazată pe interpretarea de către pacient a unor planşe cu pete de cerneală (n. red.).

plăcut să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău de Eric. O să mai vin cîndva şi o să mai vorbim mai mult. Dacă-ţi mai vezi tatăl, spune-i să nu fie supărat pe mine pentru că o să...
— N-am nici creion, nici pergament, i-am potolit eu şuvoiul de vorbe.
— Doamne, spuse, nu prea e civilizată lumea pe aici.
— Ştiu. Dar, la urma urmei, nici Eric nu e.
— Ei bine, dar tu ce ai? Prefer apartamentul meu locului ăstuia. Cel puţin e mai bine luminat.
— Ai cinat cu mine, am spus, şi acum vreau să-ţi cer un serviciu. Dacă-mi îndeplineşti cererea asta, îţi promit că o să fac tot posibilul să aranjez treaba dintre tine şi Tata.
— Ce doreşti? întrebă.
— De multă vreme îţi admir munca, şi există ceva ce mi-am dorit întotdeauna, ceva care să fie făcut de mîinile tale. Îţi aminteşti de Farul din Cabra?
— Fireşte. Am fost de multe ori acolo. Îl cunosc pe paznic, Jopin. Obişnuiam să joc şah cu el.

— Mă gîndesc la asta mai mult ca la orice, pentru că mare parte din viaţă mi-am dorit să văd una dintre schiţele alea magice ale înaltului turn cenuşiu.
— Un subiect foarte simplu, spuse el, şi chiar atrăgător. Am făcut cîteva schiţe preliminare în trecut, dar n-am mers niciodată mai departe. Mereu au intervenit alte lucruri. Am să-ţi aduc una, dacă vrei.
— Nu. Mi-ar plăcea ceva trainic, să-mi ţină companie aici, în celulă — să mă liniştească, pe mine şi pe ceilalţi care vor veni aici, după mine.
— Lăudabil ceea ce intenţionezi, dar cum?
— Am aici un vîrf, i-am spus (lingura apucase să se ascută destul de bine) şi mi-ar plăcea să văd desenul pe peretele de-acolo, astfel încît să-l pot privi atunci cînd mă odihnesc.
Tăcu o clipă, apoi:
— Dar nu prea e lumină pe-aici, remarcă el.
— Am mai multe cutii de chibrituri. Le aprind şi le ţin eu. Am putea arde chiar cîteva paie dacă se termină astea.
— Condiţiile de lucru sînt departe de a fi ideale...
— Ştiu, şi-ţi cer scuze pentru asta, măreţe Dworkin, dar sînt singurele pe care ţi le pot oferi. O operă de artă ieşită din mîinile tale va lumina peste măsură umila mea existenţă.
Chicoti iarăşi.
— Foarte bine. Dar trebuie să-mi promiţi că-mi vei face rost de lumină după aceea, astfel încît să-mi schiţez şi eu o cale înapoi către apartamentele mele.

— S-a făcut, am spus eu, şi mi-am pipăit buzunarul.
Aveam trei pachete de chibrituri pline şi parte din al patrulea.
I-am pus lingura în mînă şi l-am condus spre zid.
— Simţi instrumentul? l-am întrebat.
— Da, e o lingură ascuţită, nu-i aşa?
— Da. O să fac lumină de îndată ce spui că eşti pregătit. Va trebui să desenezi rapid, pentru că provizia mea de chibrituri e limitată. Am să repartizez o jumătate din ele pentru far şi cealaltă pentru treaba ta.
— E-n regulă, spuse, iar eu am aprins un chibrit, în timp ce el începu să traseze linii pe zidul cenuşiu şi umed.
Mai întîi, făcu un dreptunghi pe verticală, pentru a încadra viitoarea schiţă. Apoi, din cîteva trăsături îndemînatice, farul începu să se schiţeze. Era uluitor cum, aşa smintit cum era, talentul îi rămăsese intact.
Ţineam fiecare chibrit de la bază, scuipam pe arătătorul stîng şi pe degetul mare, şi cînd nu-l mai puteam ţine în dreapta, întorceam chibritul şi-l apucam de capătul ars, lăsîndu-l să ardă complet înainte de a aprinde altul.
Cînd se termină prima cutie, el isprăvise turnul şi lucra marea cu cerul. L-am încurajat, exprimîndu-mi admiraţia la fiecare linie.
— Minunat, într-adevăr minunat, am spus cînd părea că e aproape gata.
Apoi mă făcu să mai irosesc un chibrit în timp ce se iscălea. Eram deja la cea de-a doua cutie.
— Acum s-o admirăm, spuse.

— Dacă vrei să te întorci în apartamentele tale, va trebui să mă laşi numai pe mine s-o admir. Ne-au rămas prea puţine chibrituri ca să mai fim critici de artă acum.
Se bosumflă un pic, dar se duse la celălalt zid şi începu să scrijelească de îndată ce am aprins un alt chibrit.
Schiţă o mică încăpere, un craniu pe birou, un glob lîngă el, pereţi plini de cărţi.
— Acum e bine, spuse, cînd terminasem a treia cutie şi începusem ce mai rămăsese din a patra.
I-au mai trebuit şase beţe să termine şi încă unul pentru semnătură.
Privi desenul în timp ce ardea al optulea chibrit — mai rămăseseră doar două — apoi făcu un pas şi dispăru.
Chibritul îmi arse degetul şi l-am lăsat să cadă; sfîrîi cînd atinse paiele umede şi se stinse.
Am rămas acolo, tremurînd, plin de sentimente contradictorii, şi apoi i-am auzit vocea şi i-am simţit din nou prezenţa lîngă mine. Se întorsese.
— Tocmai mă gîndeam la ceva. Cum poţi vedea tabloul cînd aici e atît de întuneric?
— Oh. Eu pot vedea pe întuneric. Am trăit atît de mult cu el, încît mi-a devenit prieten.
— Înţeleg. Era doar un gînd. Acum, dă-mi o lumină ca să mă pot întoarce.
— Foarte bine, am încuviinţat, gîndindu-mă la ultimele două beţe. Dar n-ar fi rău să-ţi aduci propria ta sursă de lumină data viitoare cînd mai treci pe-aici. O să rămîn fără chibrituri după asta.

— E-n ordine.
Am aprins chibritul şi el îşi examină lucrarea, păşi spre ea şi se volatiliza încă o dată.
M-am întors brusc şi am examinat Farul din Cabra înainte să se stingă chibritul. Da, forţa era acolo. O simţeam.
Oare ultimul chibrit îmi va fi de ajuns?
Nu, nu cred. Îmi va trebui o perioadă mai mare de concentrare pentru a folosi un Atu drept ieşire.
Ce puteam aprinde? Paiele erau prea ude şi poate nu ar fi luat foc. Ar fi fost cumplit să am ieşirea — calea mea spre libertate — chiar aici, cu mine, şi să nu pot s-o folosesc.
Aveam nevoie de o flacără care să dureze un timp.
Salteaua de dormit! Era o căptuşeală de pînză umplută cu paie. Paiele puteau fi mai uscate, şi ar fi ars şi căptuşeala.
Am curăţat jumătate din podea, pînă am dat de piatra goală. Apoi am căutat lingura ascuţită, ca s-o folosesc la tăiatul balotului. Am înjurat. Dworkin o luase cu el.
M-am răsucit, m-am smucit şi am tras de balot.
În cele din urmă se rupse şi am scos afară paiele uscate din mijloc. Am făcut o grămăjoară din ele şi am pus pînza alături, pentru a o folosi drept combustibil suplimentar în caz de nevoie. Cu cît mai puţin fum, cu atît mai bine. Ar fi atras atenţia dacă ar fi trecut vreun gardian pe aici. Puţin probabil, totuşi, din moment ce fusesem hrănit de curînd şi primeam o singură masă pe zi.
Am aprins ultimul chibrit, apoi am dat foc cutiei de

carton din care-l scosesem.
Cînd luă foc, am folosit-o pentru paie. Aproape nimic. Paiele erau mai ude decît crezusem, chiar dacă proveneau din mijlocul saltelei mele. Dar, într-un tîrziu, apăru o strălucire, apoi o flăcăruie. Mi-au mai trebuit două dintre celelalte cutii de chibrituri goale ca să reuşesc isprava asta, şi eram bucuros că nu le aruncasem în closet.
Am făcut o făclie din a treia cutie, am ţinut căptuşeala în stînga, m-am ridicat şi m-am aşezat în faţa desenului.
Lumina se răspîndea pe zid, pe măsură ce flăcările se înălţau tot mai sus, iar eu m-a concentrat asupra turnului şi l-am evocat în minte. Mi s-a părut că aud ţipătul unui pescăruş.
Am adulmecat ceva ca o briză sărată, iar locul devenea din ce în ce mai real, pe măsură ce-l priveam.
Am aruncat căptuşeala în foc, iar flăcările căzură o clipă, apoi izbucniră şi mai puternic. Cît timp am făcut asta nu mi-am dezlipit ochii de pe tablou.
Magia era încă acolo, în mîna lui Dworkin, deoarece curînd farul îmi păru la fel de real ca şi celula. Apoi păru unica realitate, în timp ce hruba era doar o Umbră în spatele meu. Auzeam zgomotul valurilor care se spărgeau şi simţeam ceva ca un soare de amiază deasupră-mi...
Am făcut un pas înainte, iar piciorul nu-mi intră în flăcări.
Mă aflam pe ţărmul nisipos, presărat de stînci, al insuliţei Cabra, pe care se afla marele far cenuşiu ce lumina calea

vaselor din Amber în timpul nopţii.
Un stol de pescăruşi înfricoşaţi se rotea şi ţipa deasupra mea, iar rîsul meu se confunda cu bubuitul valurilor şi cu cîntecul liber al vîntului. Amber era la optzeci de kilometri în spate, spre stînga.
Evadasem.

X

Mi-am croit drum către far şi am urcat scara de piatră care ducea la uşa din partea de vest. Era înaltă, lată, grea şi etanşă. Şi încuiată pe deasupra. La vreo trei sute de metri în spatele meu se afla un mic debarcader. Acolo erau legate două bărci. Una cu vîsle, cealaltă cu pînze. Se legănau uşor şi, în spatele lor, apa părea ca de mică sub razele soarelui. M-am oprit o clipă să le privesc. Trecuse atîta timp de cînd nu mai văzusem nimic, încît pentru o clipă mi-au părut mai mult decît reale, am simţit

un nod în gît şi am înghiţit.
M-am întors şi am bătut la uşă.
După o aşteptare care mi s-a părut prea lungă, am bătut iar.
În cele din urmă am auzit un zgomot înăuntru şi uşa se deschise, scîrţîind din cele trei balamale negre.
Jopin, paznicul, mă privi cu ochi injectaţi; răsuflarea îi duhnea a whisky. Avea puţin peste un metru cincizeci înălţime şi era cocoşat, încît îmi amintea de Dworkin. Barba îi era la fel de lungă ca a mea, deci fireşte că părea mai lungă, şi avea culoarea fumului, în afară de cîteva fire galbene, lîngă buzele uscate. Pielea îi era la fel de poroasă ca o coajă de portocală, iar ploile şi vînturile i-o închiseseră la culoare, încît semăna cu o piesă de mobilier vechi.
Ochii lui negri priviră cruciş, apoi se concentrară asupra mea.
Ca mulţi oameni care sînt tari de ureche, vorbea destul de răstit.
— Cine eşti? Ce vrei? întrebă.
Dacă eram atît de greu de recunoscut în starea mea de slăbiciune şi plin de păr, am hotărît că era mai bine să-mi păstrez anonimatul.
— Sînt un călător din sud şi am naufragiat de curînd, am răspuns. Am stat agăţat de o bucată de lemn cîteva zile şi am fost aruncat de ape pe ţărm. Am dormit pe plajă toată dimineaţa. De-abia de puţină vreme mi-am revenit suficient ca să vin pînă la far, la tine.

Păşi înainte şi mă luă de braţ. Îmi puse celălalt braţ pe umeri.
— Intră, intră atunci, spuse. Sprijină-te de mine. Ia-o uşor. Vino pe-aici!
Mă conduse în locuinţa sa, care era îngrozitor de murdară, plină de cărţi vechi, hărţi şi piese de echipament nautic. Nici el nu se ţinea prea bine pe picioare, aşa încît nu m-am sprijinit cine ştie ce, doar atît cît să păstrez impresia de slăbiciune de care încercasem să-l conving cînd mă ţinusem de tocul uşii.
Mă conduse spre canapea, mă sfătui să mă întind şi plecă să închidă uşa şi să-mi pregătească ceva de mîncare.
Mi-am scos cizmele, dar aveam picioarele atît de murdare, încît le-am pus la loc. Dacă fusesem pe mare atîta vreme nu trebuia să fiu murdar. Nu vroiam să renunţ la povestea mea, aşa că am tras o pătură peste mine şi m-am tolănit, odihnindu-mă de-a binelea.
Jopin reveni curînd cu o carafă de apă, o carafă de bere, o felie mare de carne şi o jumătate de pîine pe o tavă de lemn pătrată. Curăţă o măsuţă, pe care o aduse apoi lîngă canapea. Puse tava pe ea şi mă îndemnă să mănînc şi să beau.
L-am ascultat. M-am îndopat. M-am ghiftuit. Am mîncat tot ce vedeam cu ochii. Am golit ambele carafe.
Apoi m-am simţit îngrozitor de obosit. Jopin încuviinţă cînd văzu că mă prinde oboseala şi-mi spuse să mă culc. Nu-şi isprăvi bine vorba, că adormisem deja.

Cînd m-am trezit era noapte şi mă simţeam mult mai bine decît în săptămînile trecute. M-am ridicat, am refăcut drumul dinainte şi am plecat din clădire. Afară era frig, dar cerul era limpede ca cristalul şi parcă erau milioane de stele. Lentilele din vîrful farului sclipeau în spatele meu, apoi se întunecau, sclipeau, se întunecau. Apa era rece, dar trebuia să mă spăl. M-am îmbăiat, mi-am spălat hainele şi le-am stors. Am petrecut o oră făcînd asta. Apoi m-am întors la far, mi-am întins hainele pe speteaza unui scaun vechi, ca să le usuc, m-am băgat sub pătură, am adormit iar.

Dimineaţa, cînd m-am trezit, Jopin era deja în picioare. Mi-a pregătit un mic dejun copios, pe care l-am tratat la fel ca pe prînzul de cu o zi înainte. Apoi i-am cerut un brici, o oglindă şi o pereche de foarfeci şi m-am bărbierit singur, încercînd să mă şi tund cît de cît. M-am îmbăiat din nou după asta şi, cînd mi-am pus hainele sărate, ţepene, curate, aproape că mă simţeam din nou o fiinţă omenească.

Jopin se holbă la mine cînd m-am întors de la mare şi spuse:

— Îmi pari destul de cunoscut, amice.

Am dat din umeri.

— Acum povesteşte-mi despre naufragiul tău.

Aşa am şi făcut. Tot ce ştiam. Ce dezastru i-am mai descris! Pînă la ruperea arborului mare, fireşte.

Mă bătu pe umăr şi-mi turnă de băut. Îmi dădu o ţigară şi mi-o aprinse.

— Odihneşte-te aici, îmi spuse. Am să te duc pe ţărm cînd doreşti, sau am să semnalizez vreunei nave care trece, dacă vezi una pe care-o recunoşti.
I-am acceptat ospitalitatea. Nu puteam să refuz o asemenea ofertă, care îmi putea salva viaţa. Am mîncat hrana lui, i-am băut băuturile şi l-am lăsat să-mi dăruiască o cămaşă prea mare pentru el. Fusese a unui prieten de-al lui care se înecase în mare.
Am stat cu el trei luni, pînă cînd mi-am refăcut forţele. L-am ajutat cît am putut — controlînd farul în nopţile în care el se făcea pulbere, curăţînd toate încăperile casei — ajungînd chiar să zugrăvesc două dintre ele şi să înlocuiesc cinci geamuri sparte — şi supraveghind marea împreună cu el în nopţile cu furtună.
Nu-l interesa politica, mi-a spus. Nu-l interesa cine domneşte în Amber. După părerea lui, toţi eram nişte nemernici. Atît timp cît putea să supravegheze farul său, să mănînce bine, să bea bere şi să-şi examineze liniştit hărţile de navigaţie, nu dădea o pară chioară pe ce se-ntîmpla pe ţărm. Ajunsesem să mă ataşez de el şi, întrucît ştiam cîte ceva despre vechile hărţi, am petrecut multe nopţi plăcute corectînd cîteva. Navigasem departe în nord, cu mulţi ani în urmă, şi i-am dat o hartă nouă, bazată pe amintirile mele din cursul călătoriei. Păru deosebit de încîntat de felul în care descriam eu acele ape.
— Corey (ăsta era numele pe care mi-l dădusem), mi-ar plăcea să navighez împreună cu tine într-o bună zi. Nu

mi-am dat seama că ai fost cîndva căpitanul propriului tău vas.
— Cine ştie? i-am spus. Şi tu ai fost cîndva căpitan, nu-i aşa?
— De unde ştii? mă întrebă.
Adevărul e că îmi amintisem, dar n-am zis nimic, am arătat doar obiectele din jurul meu.
— Toate obiectele astea pe care le-ai adunat. Şi pasiunea ta pentru hărţi. De asemenea, te comporţi ca un tip care, cîndva, a comandat o navă.
Zîmbi.
— Da, spuse, e-adevărat. Am avut comanda timp de peste o sută de ani. Pare să fi trecut atît de mult de atunci... Hai să mai bem ceva...
Am sorbit din băutura mea şi am dat-o deoparte. Luasem peste douăzeci de kilograme în greutate în lunile pe care le petrecusem aici. De la o zi la alta, mă aşteptam să mă recunoască drept un membru al familiei.
Poate că o să mă toarne lui Eric — sau poate nu. Şi cum între noi se stabilise o camaraderie, aveam şi eu sentimentul că n-o va face. Dar nu voiam să risc numai ca să aflu.
Uneori, cînd stăteam şi supravegheam farul, mă întrebam cît o să mai rămîn aici.
Nu prea mult, am hotărît, punînd un strop de grăsime într-un pivot. Ba chiar foarte puţin. Se apropia timpul cînd va trebui să pornesc la drum şi să merg încă o dată printre Umbre.

Apoi, într-o zi, am simţit apăsarea, uşoară şi greu de definit la început. Nu ştiam cu siguranţă ce era.
Imediat am stat nemişcat, am închis ochii şi mi-am eliberat mintea de gînduri. Au trecut cinci minute pînă cînd prezenţa neliniştitoare se retrase.
Apoi am început să mă plimb prin cameră şi să mă gîndesc, şi am zîmbit cînd mi-am dat seama cît de scurt era traseul meu. Inconştient, mergeam doar atît cît mi-ar fi permis celula din Amber.
Cineva tocmai încercase să intre în contact cu mine, prin Atuul meu. Să fi fost Eric? Îşi dăduse, în sfîrşit, seama de absenţa mea şi încercase să mă localizeze astfel? Nu eram sigur. Cred că se temea de un contact mental cu mine. Sau Julian? Ori Gerard? Caine? Oricine ar fi fost, îl paralizasem complet, ştiam asta. Şi aveam de gînd să refuz astfel de contacte cu oricare membru al familiei mele. Poate că pierdeam vreo veste importantă sau ceva care mi-ar fi fost de ajutor, dar nu-mi puteam permite să risc. Încercarea de contactare şi eforturile mele de a bloca orice legătură mi-au provocat o senzaţie de frig. M-am cutremurat. M-am gîndit la asta tot restul zilei şi am hotărît că sosise clipa să plec. Nu era bine pentru mine să rămîn atît de aproape de Amber cîtă vreme eram vulnerabil. Mă refăcusem îndeajuns ca să-mi croiesc drum printre Umbre, să plec în căutarea locului unde trebuia să ajung, dacă vroiam ca Amber să fie al meu pentru eternitate. Mă domolisem, duceam o existenţă destul de paşnică, datorită sprijinului bătrînului Jopin. Era

dureros să-l părăsesc, pentru că, în lunile cît am stat împreună, ajunsese să-mi placă bătrînul. Astfel că, seara, după ce am isprăvit o partidă de şah, i-am destăinuit intenţia mea de a pleca.
Turnă de băut, ridică paharul şi spuse:
— Îţi urez noroc, Corwin. Nădăjduiesc că într-o bună zi ne vom revedea.
Nu l-am întrebat de ce-mi spusese pe numele adevărat, iar el zîmbi cînd îşi dădu seama că nu mi-a scăpat.
— Ai fost extraordinar, Jopin. Dacă voi izbîndi în încercarea mea, n-am să uit ce-ai făcut pentru mine.
Clătină din cap.
— Nu vreau nimic. Sînt fericit aici unde sînt, făcînd exact ceea ce fac. Îmi place să mă ocup de turnul ăsta blestemat. E toată viaţa mea. Dacă vei izbîndi în ceea ce faci — nu, nu-mi spune despre ce e vorba, te rog! Nu vreau să ştiu! — Sper că, odată, te vei opri şi aici ca să mai jucăm un şah.
— Aşa voi face, i-am promis.
— Dacă vrei, dimineaţă poţi s-o iei pe „Butterfly".
— Mulţumesc.
„Butterfly" era barca lui cu pînze.
— Înainte de a pleca, spuse, îţi sugerez să iei ocheanul meu, să urci în turn şi să te uiţi spre Valea din Garnath.
— Ce-i de văzut acolo?
Ridică din umeri.
— Va trebui să hotărăşti tu singur!
Am încuviinţat.

— E-n regulă, aşa voi face!
Apoi ne-am îmbătat temeinic, după care ne-am dus la culcare. Ştiam că o să-mi fie dor de bătrînul Jopin. Cu excepţia lui Rein, el îmi fusese singurul prieten după întoarcerea mea. Mă întrebam vag despre valea care fusese o perdea de foc ultima dată cînd o traversasem. Ce-ar fi putut fi atît de neobişnuit acolo, după patru ani?
Bîntuit de vise cu vîrcolaci şi Sabaturi, am adormit, şi luna plină s-a ivit deasupra lumii.
M-am trezit în zori. Jopin încă dormea, ceea ce era bine, pentru că nu-mi doream de fapt să-mi iau rămas bun şi aveam un sentiment ciudat că n-o să-l mai văd niciodată. Cu ocheanul în mînă, m-am urcat în încăperea care adăpostea farul. M-am dus la fereastra care dădea spre ţărm şi am îndreptat unealta spre vale.
Deasupra pădurii era ceaţă. Ceva rece, umed, cenuşiu atîrna peste vîrfurile copacilor mărunţi, cioturoşi. Copacii erau negri, iar crengile lor răsucite ca degetele unor mîini care se luptă. Nişte creaturi întunecoase bîntuiau printre ele, şi, după felul cum zburau, ştiam că nu sînt păsări. Probabil erau lilieci, în pădure se simţea ceva rău, ştiam, şi atunci mi-am dat seama ce anume. Eram eu însumi.
Făcusem asta prin blestemul meu. Eu transformasem liniştita Vale a Garnathului în ceea ce era acum: un simbol al urii mele faţă de Eric şi faţă de toţi ceilalţi de lîngă el, care îl lăsaseră să înşface puterea şi să mă orbească. Nu-mi plăcea înfăţişarea pădurii aceleia şi, privind-o, mi-am dat seama cum se materializase ura

mea. Ştiam asta, pentru că era o parte din mine.
Creasem o nouă cale de intrare în lumea reală. Garnath era acum o potecă printre Umbre. Umbre întunecate şi fioroase. Numai cei răi, cei invidioşi pot trece pe-acolo. Asta era sursa acelor lucruri de care amintise Rein, lucruri care-l tulburaseră pe Eric. Lucru bun — într-un fel, dacă-l ţineau ocupat. Dar, cînd am luat ocheanul de la ochi, nu mi-am putut înăbuşi sentimentul că făcusem, într-adevăr, un lucru foarte rău. Pe-atunci nu credeam c-o să mai văd vreodată lumina cerului strălucitor din timpul zilei. Acum îmi dădeam seama că dezlănţuisem ceva ce avea să provoace mari distrugeri. În timp ce mă uitam, forme ciudate păreau să mişune de colo-colo. Făcusem un lucru care nu mai fusese făcut niciodată înainte, nici măcar în timpul întregii domnii a lui Oberon: deschisesem o nouă cale spre Amber. Şi o deschisesem numai răului. Va veni o zi cînd stăpînul Amberului — oricine va fi acela — va avea de rezolvat problema închiderii acestui drum înspăimîntător. Priveam şi-mi spuneam că ăsta era rezultatul durerii, furiei şi urii mele. Dacă voi domni vreodată în Amber va trebui să mă confrunt cu propria mea muncă, ceea ce e întotdeauna un lucru diabolic de încercat. Am lăsat ocheanul jos şi am oftat.
Aşa să fie, mi-am spus. Pînă una-alta, îi dădea insomnii lui Eric.
Am mîncat ceva în grabă, am pregătit-o pe „Butterfly" cît de repede am putut, am înălţat cîteva pînze, am desprins

parîma şi am pornit în larg. De obicei, la ora asta Jopin era treaz deja, dar, probabil, nici lui nu-i plăceau despărţirile.
Am îndreptat barca spre mare, ştiind încotro mă îndrept, dar nefiind foarte sigur cum voi ajunge acolo. Voi naviga printre Umbre şi mări ciudate, dar oricum va fi mai bine decît drumul pe uscat, cu „opera" mea în acea vale.
Mă îndreptam spre un ţărm aproape la fel de strălucitor ca şi Amberul, un loc aproape nemuritor, un loc care nu exista în realitate, mai bine zis nu exista deloc. Era un loc care dispăruse în Haos cu secole în urmă, dar din care precis mai supravieţuise o Umbră. N-aveam de făcut decît s-o găsesc, s-o recunosc şi s-o fac din nou a mea, aşa cum fusese în zilele de mult trecute.
Apoi, cu forţele mele care să mă susţină, urma să fac un alt lucru pe care Amberul nu-l cunoştea. Nu ştiam cum încă, dar mi-am jurat că tunurile vor bubui în cetatea nemuritoare în ziua reîntoarcerii mele.
Cum navigam în Umbră, o pasăre neagră sosi şi se aşeză pe umărul meu drept, iar eu am scris un bileţel pe care l-am legat de picioruşul ei. Bileţelul glăsuia: „Sosesc!" şi avea semnătura mea.
Nu-mi voi găsi odihna pînă cînd nu mă voi răzbuna şi nu voi cuceri tronul, şi spun adio, prinţişor, oricui va sta între mine şi dorinţele mele.
Soarele cobora în stînga mea, iar vîntul umfla pînzele şi mă împingea înainte.
Am tras o înjurătură şi apoi am izbucnit în rîs.

Eram liber şi fugar, dar reuşisem să ajung pînă aici. Acum aveam şansa pe care mi-o dorisem atît de mult.
O pasăre neagră sosi şi se aşeză pe umărul stîng, iar eu am scris un bileţel, l-am legat de picioruşul ei şi am trimis-o spre vest.
Bileţelul glăsuia: „Eric, o să revin" şi era semnat „Corwin, Prinţ de Amber".
Un vînt diabolic mă împingea spre răsărit.